

ČESkoslovenský spisovatel

BOŽENA NĚMCOVÁ BABIČKA

SLUNOVVRAT edice české klasické
prózy a poezie. Tři řady této edice
chtějí připomenout všechna podstatná
díla zlatého fondu naší literatury,
ověřená stálým čtenářským zájmem
i literární historií jako klasické
slovesné hodnoty.

V edici Slunovrat
v roce 1984 vydáváme:

Velká řada

Beneš Třebízský / Trnová koruna

Němcová / Pohorská vesnice

V zámku a v podzámcí

Tilschová / Haldy

Toman / Don Juan

Trýb / Císař chudých

Zápotocký / Rozbřesk

Malá řada

Burian E. F. / Osm odtamtud

Herrmann / Ze soudní síně

Ilustrovaná řada

Hašek / Osudy dobrého vojáka Švejka

(il. J. Lada)

Němcová / Babička

(il. V. Tesař)

Němec / Alibi

(il. A. Pelc)

Neruda / Povídky malostranské

(il. C. Bouda)

Poláček / Bylo nás pět

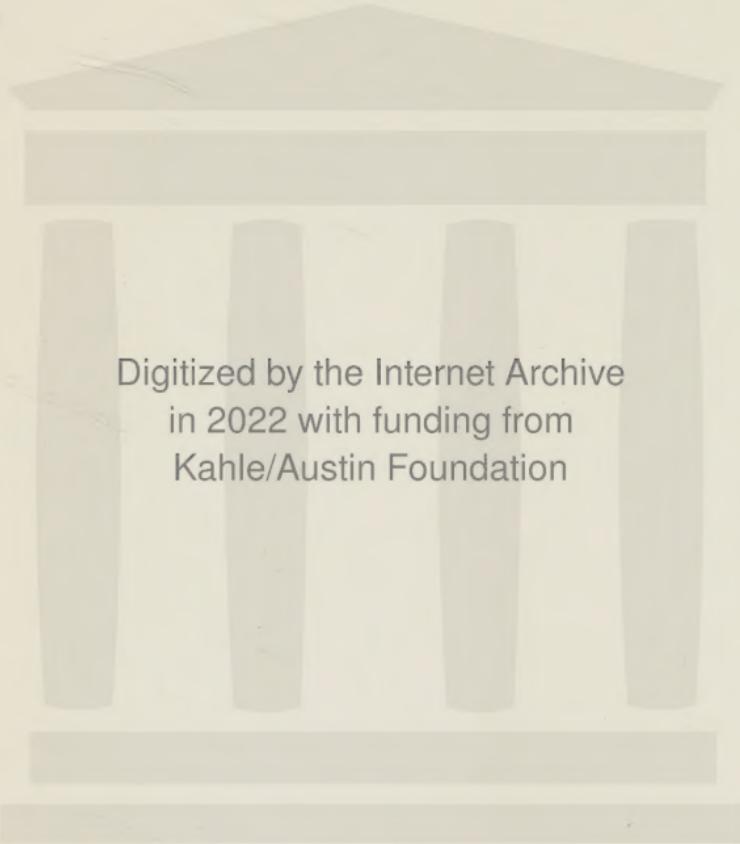
(il. J. Fixl)

Československý spisovatel Praha

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

<https://archive.org/details/hectorofgermany0000smit>

Božena Němcová

Babička

BOŽENA
NĚMCOVÁ BABIČKA
OBRAZY
VENKOVSKÉHO
ŽIVOTA

Illustrations © Vladimír Tesař, 1979

Daraus siehst du, dass die Armen
nicht so ganz elend sind, wie wir uns denken;
sie haben wirklich mehr Paradies,
als wir uns einbilden und selbst besitzen!

GUTZKOW, RITTER VOM GEISTE

Vysokorodé paní,
paní Eleonore hraběnce z Kounic,
rozené hraběnce Voračické z Paběnic,
paní řádu hvězdokřížového, členu mnohých
dobročinných ústavů atd., ve vši úctě
věnuje BOŽENA NĚMCOVÁ

Vysoce urozená paní!
Je způsob, když koho milého z domu provázíme,
že mu dáváme na cestu s sebou požehnání.
I já, posílajíc do světa dítko — prostinké to
dítko mé fantazie —, žehnám je, vtiskujíc mu
na čelo jméno, jež odědávna národu milé
a vážené bylo — a nyní ctěné je co jméno
příznivkyně lidu, podporovatelkyně všeho,
co dobré a krásné, jméno Vaše, šlechetná paní! —
Nevím pro ně lepšího požehnání.

*Dávno, dávno již tomu, co jsem posledně se dívala
do té milé mírné tváře, co jsem zulíbala to bledé líce,
plné vrásků, nahlížela do modrého oka, v němž
se jevilo tolik dobroty a lásky; dávno tomu, co mne
posledně žehnaly staré její ruce! —*

Není více dobré stařenky!

Dávno již odpočívá v chladné zemi!

*Mně ale neumřela! — Obraz její odtisknut v duši
mě s veškerou svojí barvitostí, a dokud zdráva
zůstane, dotud bude žít v ní! — Kdybych štětcem
mistrně vládnout znala, oslavila bych té,
milá babičko, jinak; ale nástin tento, pěrem
kreslený — nevím, nevím, jak se komu zalibí!*

*Ty jsi ale vždy říkala: „Není na světě člověk ten,
aby se zachoval lidem všem.“ Dost na tom,
když se najde jen několik čtenářů, kteří o tobě
s takovou oblibou čísti budou, s jakou já o tobě píšu.*

KAPITOLA I

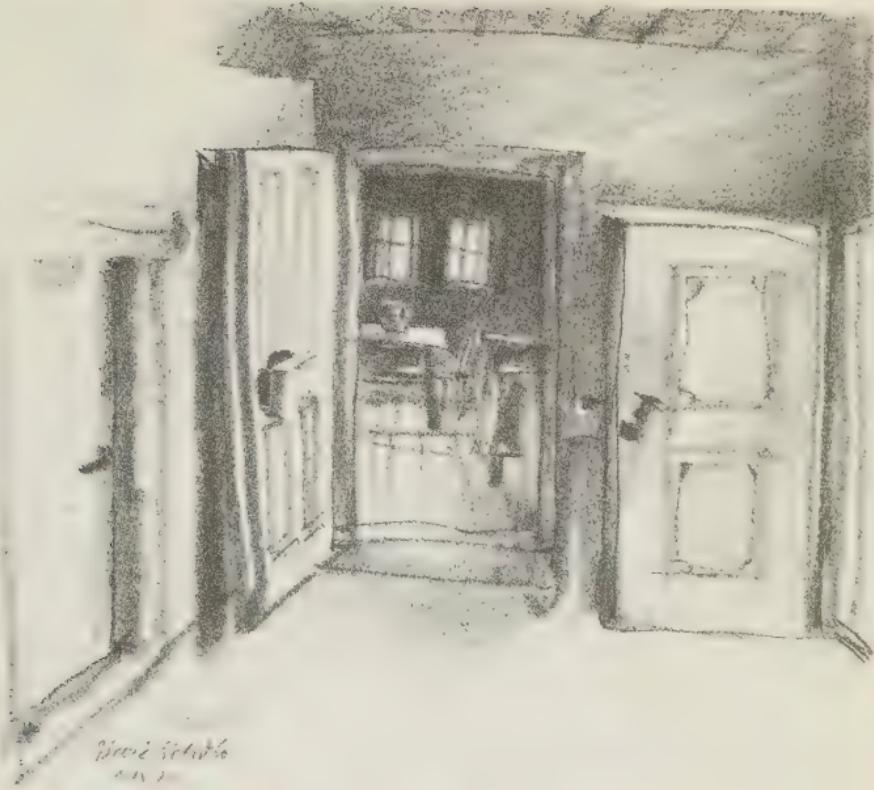
Babička měla syna a dvě dcery. Nejstarší žila mnoho let ve Vídni u přátel, od nichž se vdala. Druhá dcera šla pak na její místo. Syn řemeslník též byl již samostatným a přiženil se do městského domku. Babička bydlela v pohorské vesničce, na slezských hranicích, žila spokojeně v malé chaloupce se starou Bětkou, která byla její vrstevnice a již u rodičů sloužila.

Nežila osamotnělá ve své chaloupce; všickni obyvatelé ves-

ničtí byli bratřími jí a sestrami, ona jím byla matkou, rádkyní, bez ní se neskončil ani křest, ani svatba ani pohřeb.

Tu najednou přišel babičce list z Vídně od nejstarší dcery, v němž jí vědomost dávala, že manžel její službu přijal u jedné knězny, která má velké panství v Čechách, a sice jen několik mil vzdálenosti od pohorské vesničky, kde babička bydlí. Tam že se nyní s rodinou odstěhuje, manžel pak vždy jen přes léto že tam bude, když i paní kněžna se tam zdržuje. Ku konci listu stála vroucí prosba, aby babička k nim se odebrala navždy a životy svoje u dcery a vnoučat strávila, kteří se již na ni těší. Babička se rozplakala; nevěděla, co má dělat! Srdce jí táhlo k dceři a k vnoučátkům, jichž neznala ještě, dávný zvyk poutal ji k malé chaloupce a k dobrým přátelům! Ale krev není voda, touha přemohla dávný zvyk, babička se rozmyslila, že pojede. Chaloupku se vším, co v ní, odevzdala staré Bětce s doložením: „Nevím, jak se mi tam líbit bude a jestli přece zde neumru mezi vámi.“ Když jednoho dne vozík u chaloupky se zastavil, naložil naň kočí Václav babičtinu malovanou truhlu, kolovrat, bez něhož být nemohla, košík, v němž byla čtyry chocholatá kuřátká, pytlík s dvěma čtverobarevnými kořaty a pak babičku, která pro pláč ani neviděla před sebe. Požehnáním přátel provázena odejela k novému domovu.

Jakého to očekávání, jakého radování na Starém bělidle! Tak totiž nazýval lid osamělé stavení v rozkošném údolíčku, jež paní Proškové, babiččině to dceři, za byt vykázáno bylo. Děti vybíhaly každou chvílkou na cestu dívat se, nejede-li už Václav, a každému, kdo šel kolem, vypravovaly: „Dnes přijede naše babič-

Haaré Schubbe
an

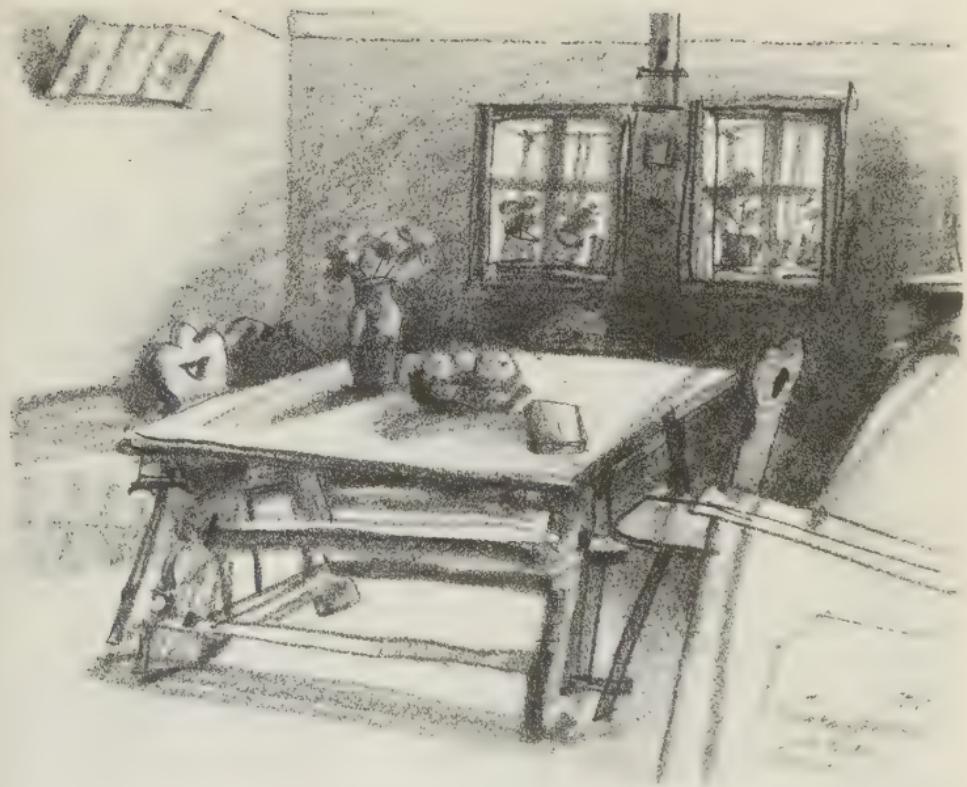

ka!“ Samy pak mezi sebou si ustavičně povídaly: „Jakápak asi ta babička bude?“

Ony znaly více babiček, podoby jejich se jím v hlavě pletly, nevěděly však, ku které tu svou babičku připodobnit. Tu konečně přijíždí k stavení vozík! „Babička už jede!“ rozlehlo se po domě; pan Prošek, paní, Bětka nesouc na rukou kojence, děti i dva velicí psové, Sultán a Tyrl, všecko vyběhlo přede dvéře vítat babičku.

Z vozu slézá žena v bílé plachetce, v selském obleku. Děti zůstaly stát, všecky tři vedle sebe, ani z babičky oka nespustily! Tatínek jí tiskl ruku, maminka ji plačíc objímalala, ona pak je plačíc též líbala na obě líce. Bětka přistrčila jí malého kojence, boubelatou Adelku, a babička se na ni smála, jmenovala ji malé robátko a udělala jí křížek. Pak ale ohlídlala se po ostatních dětech, volajíc na ně tónem nejupřímnějším: „Moje zlaté děti, moje holátka, co jsem se na vás natěšila!“ Ale děti sklopily oči a zůstaly stát, jako by je přimrazil, a teprv na matčin rozkaz podaly svoje růžová líčka babičce k políbení. Nemohly se ani vzpa-

matovat! Jakpak, to byla babička zcela jinaká než všechny ty, co kdy viděly; takovou babičku ony ještě jaktěživý neviděly! Div na ní oči nenechaly! Kamkoli se postavila, obcházely si ji kolem dokola a prohlížely od hlavy do paty.

Obdivujou tmavý kožíšek s dlouhými varhánkami vzadu, řásnou zelenou mezulánku, lemovanou širokou pentlí; líbí se jim červený květovaný šátek, jejž babička na placku vázaný má pod bílou plachetkou; posedují na zem, aby dobře prohlídnout mohly červený cvikel na bílých punčochách a černé pantoflíč-

1988
Malyj portret
no, baltic

ky. Vilímek poškubuje barevné klůcky na rohožové mošince, kterou babička drží na ruce, a Jan, starší z dvou chlapců, zpolehoučka zdvihá babičce bílý, červeně pasovaný fértoch, neboť nahmatal pod ním cosi tvrdého. Byl tam veliký kapsář. Jan by byl také rád věděl, co v něm je, ale nejstarší z dětí, Barunka, odstrčila ho, šeptajíc mu: „Počkej, já to povím, že chceš sahat babičce do kapsáře!“ — To šeptnutí bylo ale trochu hlasité — bylo je slyšet za devátou stěnou. Babička si toho všimla, nechala řeči s dcerou, sáhla do kapsáře řkouc: „No, podívejte se, co tu všecko mám!“ A na klín vykládala růženec, kudlu, několik chlebových kůrek, kousek tkanice, dva marcipánové koníčky a dvě panenky. Poslední věci byly pro děti; když jim to babička podala, doložila: „Ještě něco vám babička přivezla!“ a hned vyndávala z mošinky jablka a kraslice, z pytlíku osvobodila kočata, z košíku kuřátka. To bylo radosti, to bylo skákání! Babička byla nejhodnější babička! „To jsou kočata májové, čtyř barev, ty chytají výborně myši; dobré jsou v domě. Kuřátka jsou ochočený, a když si je Barunka naučí, budou za ní běhat jako psíčkové!“ povídala babička a děti se hned ptaly na to i ono, nic se neupejpaly, hned byly s babičkou dobrí kamarádi. Matka je okřikovala, aby daly babičce pokoj a nechaly jí oddechu, ale babička zase řekla: „Přej nám tu radost, Terezko, vždyť jsme rády, že se máme,“ a děti poslechlily babičku. Jeden sedí jí na klíně, druhý stojí za ní na lavici a Barunka stojí před ní a dívá se jí do tváře. Jednomu je divno, že má babička bílé vlasy jako sníh, druhému, že má babička sevrklé ruce, třetí povídá: „Ale babičko, vy máte jen čtyry zuby!“ Babička se usmívá, hladí tmavo-

hnědý vlas Baruščin řkouc: „Když jsem stará; až vy budete staří, budete taky jinaky!“ a děti to nemohou pochopit, že by ty jejich bělounké, hladké ruce mohly kdy tak svraštělé být jako ruce staré babičky.

Babička si hned první hodinu srdce svých vnoučátek zcela osvojila, však se jim ale hned také všecka vzdala. Pan Prošek, babiččin zeť, jehož ona také nebyla dříve osobně znala, dobyl si srdce její na první setkání milou svojí srdečností a pěknou tváří, v níž se jevila dobrota a upřímnost. Jedna věc jen jí při něm vadila, a sice to, že neuměl česky. A ona prý to, co někdy německy rozuměla, už dávno zapomněla. A přece by byla tak ráda s Janem si pohovořila! — Jan ji ale potěšil tím, že české řeči rozumí; babička slyšela hned, že se vede rozmluva v domácnosti dvojitá. Děti a služky mluvily na pana Proška česky a on jím odpovídal německy, čemuž ony již rozuměly. Babička doufala, že se časem také srozumí, a zatím si pomáhala, jak mohla.

Dceru svoji by byla babička již skoro ani nepoznala; viděla ji vždycky před sebou co veselé selské děvče, a tu shledala se s paní málomluvnou, více vážné povahy, v panských šatech, panského mravu! To nebyla její Terezka! — Babička viděla také hned, že ta domácnost dceřina jest zcela jinaká než ta, na kterou ona posud byla navykla. První dni byla radostí a překvapením jako omámena, ale poznenáhla začalo jí být nevolno, nepohodlno v novém domovu, a kdyby těch vnoučátek nebylo, ona by záhy zase do své chaloupky se byla vrátila.

Paní Terezka měla sice některé svoje panské libůstky, ale proti se nemusel nikdo na ni horšít, neboť byla paní velmi dobrá a rozšafná. Matku svoji milovala paní Prošková velmi a nerada byla by ji od sebe pustila, již proto, že musela zastávat službu kastelánky v zámku, a tudy nikoho neměla, komu by zcela odevzdat mohla hospodářství i děti jako matce.

Na bídov

Nebylo jí tedy milé, když zpozorovala, že se babičce jaksi stýská, a ona to hned zpozorovala a uhodla též, co babičce chybí! Jednoho dne pravila paní Terezka: „Já vím, mamičko, že jste zvyklá práci, že by se vám stýskalo, kdybyste měla celý den jen s dětmi chodit. Chcete-li přist, mám na hůře trochu lenu; budem ho mít hodně, jestli se nám na poli zvede. Nejmilejší by mi ale bylo, kdybyste si neobtěžovala přihlédnout trochu k hospodářství. Tou dohlídkou v zámku a tím šitím a vařením strávím

všecek čas, to ostatní musím přenechat cizím lidem. Prosím vás tedy, buďte mi k ruce a poroučejte se vším, jak se vám líbí.“

„To já ti s radostí udělám, jen když ti přijdu vhod; víš, že já jsem takové práci zvyklá,“ odpověděla babička všecka potěšena. Ještě ten samý den vylezla na hůru podívat se, jak to s tím lenem dopadá, a druhý den viděly děti poprvé ve svém živobytí, jak se přede na vřetánko.

První, co si babička v hospodářství zcela na starost vzala, bylo pečení chleba. Nemohla snést, že služka s božím darem tak beze vší úcty zachází, ani do díže ani z díže, do pece ani z pece že jej nepřežehnává, jako by cihly v ruce měla. Babička, než kvas zadělávala, kopistem díž požehnala a to žehnání opakovalo se, kdykoli těsto do ruky se vzalo, až byl chléb na stole. Nesměl jí také žádný otevřhuba přijít do rány, aby jí „boží dar neuhra-nul“, i Vilímek, když vešel do kuchyně při pečení chleba, nezapomněl, že má říci „Pánbůh požehnej!“ —

Když babička pekla chléb, měly vnoučata posvícení. Pokaždé dostaly poplamenici a po malém bochánku, švestkami neb jablkami plněném, což se jim dříve nestávalo. Musely ale zvykat dávat pozor na drobty. „Drobty patří ohníčku,“ říkala babička, když smítala ze stolu drobečky a do ohně je házela. Když ale některý z dětí udobil chleba na zem a babička to zhlédla, hned mu kázala drobečky sebrat a říkala: „Po drobečkách se šlapat nesmí, to prý duše v očistci plačou.“ Také se mrzela, vidouc, že se chléb při krájení nerovná: „Kdo se nesrovnává s chlebem, nesrovnává se s lidmi,“ říkala. Jednou prosil Jeník, aby mu babička zakrojila po straně do kůrky, že on to rád jí; babička to

ale neudělala řkouc: „Neslyšel jsi, když se zakrojuje do chleba, že se ukrajujou Pánubohu paty? Nechť je jak je, ty se neuč vymýšlet v jídle,“ a pan Jeníček musel si nechat laskominky zajít.

Kde jaký kousek chleba ležet zůstal, i kůrky, co děti nedojedly, strčila babička do kapsáře; trefilo-li se jít okolo vody, hodila rybám, rozdrobila mravencům, když šla s dětmi, nebo ptákům v lese, zkrátka ona nezmařila jediného sousta a vždy napomínala: „Važte si božího daru, bez něho je zle, a kdo si ho neváží, toho Bůh těžce tresce.“ Jestli dítě chléb z ruky upustilo, muselo jej pak políbit, jako za odprošení; tak i kdyby kde zrnko hrachu bylo leželo, zvedla je babička a vyznamenaný na něm kalíšek s úctou políbila. Tomu všemu babička i děti učila.

Jestli leželo na cestě husí peříčko, babička hned na ně ukázala řkouc: „Shýbni se, Barunko!“ Barunka byla mnohdy líná a říkala: „Ale babičko, copak je o jedno pírko?“ Z toho ji babička ale hned kárala: „Musiš si myslit, holka, sejde se jedno

k druhému, bude jich více; a to si pamatuj přísloví: Dobrá hospodyňka má pro pírko přes plot skočit.“

Paní Prošková měla v pokojích moderní nábytek: babičce se ale nehrubě líbil. Zdálo se jí, že se na těch vyepaných seslích s těmi vyřezávanými lenochy nedobře sedí, že musí mít člověk strach, aby se nezvrátil, a když se podepře, aby se to nerozlámalo. Na pohovku sedla všechny jednou; když poprvé sedla a pera pod ní povolily, tak se chudák stará lekla, že div nevykřikla. Děti se jí smály, sedly na pohovku a houpajíce se volaly babičku, aby jen šla, že se to nezborí; ale babička nešla. „Jděte mi k šípku,“ povídala, „kdopak by do takové houpačky sedal, to je tak pro vás.“

Na lesklé stolky a skříně bála se co postavit, aby se lesk nepokazil, a ta skříně se skleněnými stěnami, za nimiž bylo všechny kých heblat narovnáno, stála v pokoji jen pro hřich, jak babička říkala. Děti si velmi rády okolo ní skákaly a obyčejně něco vyvedly, začež se jím dostalo od matky notného hřešení. Ráda ale sedla, když chovala malou Adlinku, ke klavíru, neboť dítě když rozplakané bylo, umlklo, když mu babička začala zpolehounka na klapky břinkat. A Barunka někdy učila babičku jedním prstem hrát „To jsou koně, to jsou koně“, a babička kývala hlavou a notovala si a vždy říkala: „Co si ti lidé všecko nevymyslejí! Člověk by si myslil nic jinak, než že je v tom ptáče zavřené; jako hlásky to zní.“

Když babička nemusela, to do pokoje nešla. Když neměla ani venku, ani v domácnosti co šukat, seděla nejraději ve své sedničce, která byla hned u kuchyně a čeledníku.

Sednička ta byla zřízena dle babičiny chuti. U velikých kamen byla lavice, podél zdi babičino lože; hned u kamen za ložem malovaná truhla a při druhé zdi lože Barunčino, která spávala s babičkou. Uprostřed stál lípový stůl s trnožemi a nad ním visela od stropu dolů holubička, na podobenství svatého Ducha. V koutku u okna stál kolovrátek, přeslice s naditým kůželem, v kůželi zastrčené vřetánko; na hřebu bylo motovidlo. Na zdi viselo několik obrázků svatých, nad babičiným ložem krucifix, okrášlen kvítím. Mezi oknem zelenal se v okrouhlíku muškát a bazalka a v plátěných pytlíčkách viselo tam rozličné koření, lípový květ, bezový květ, rmen a podobné, babiččina to apatyka. Za dveřmi visela cínová kropenička. V šuplíku ve stolku bylo babičino štíti, svazek nábožných písni, křížová cesta, svazek šnůr do zásoby na kolovrat, tříkrálová křída a hromničná svíčka, kterou babička vždy při ruce měla a v čas bouřky rozsvítila. Na kamnech stál troubník s křesáním. V pokoji sice užívali k rozžehnutí lahvičky fosforem naplněné, ale babička nechtěla

s tím šlakovitým nástrojem nic mít. Jen jednou to zkusila, a když jak se stalo, propálila si fěrtoch, který měla již pětadvacet let, a ještě prý se div nezadusila. Od té doby nevzala lahvičky do rukou. Hned si zaopatřila troudník, děti přinesly hadrů

na troud, dělaly sírky, omáčely špičky v síře, a babička když měla svoje obvyklé křesací nádobí na kamnech, s uspokojenou myslí lehala. Dětem to bylo také milejší, a každý den se ptaly babičky, jestli nepotřebuje sírky, že jí jich nadělájí.

Co se dětem v babiččině sedničce nejlépe líbilo, byla malovaná její truhla. Rády si prohlížely na červené půdě namalované modré a zelené růže s hnědými listy, modré lilie a červenožluté ptáčky mezi tím; ale větší radost měly, když babička truhlu otevřela. Bylo se však nač dívat! Spodní strana víka celičká byla polepena obrázky a modlitbičkami, samé to dárky z poutí. Pak tam byl přítruhlíček a v něm jakých to věcí! Rodinné spisy, listy od dcer z Vídňě, malý sáček plátěný, plný stříbrných peněz, poslaných to babičce na přilepšenou od dětí, jichž ona ale nepouživši pro radost si nechávala. Dřevěná škatulka, v ní pět šňůrek granátů, na nich pak zavěšený stříbrný peníz, s podobiznou Josefa císaře a Marie Terezie. Když tu škatulku otevřela, a ona to vždy udělala, když jí děti žádaly, říkávala: „Vidíte, milé děti, ty gra-

náty dal mi nebožtík váš dědeček k svatbě a ten tolar dostala jsem od Josefa císaře vlastnoručně. To byl hodný pán, Pánbůh mu dej věčnou slávu! No, až jednou umru, bude to vaše," doložila vždy, škatulku zavírajíc. — „Ale babičko, jakpak to bylo, když vám císař pán dal ten tolar, povězte nám to!“ ptala se jednou Barunka.

„Až jednou mi připomeňte, pak vám to povím,“ odpověděla jí babička.

Mimo tyto věci měla babička v přítruhlíčku dva růžence dotýkané, fábory k čepcům a mezi tím vždy nějaký pamlsek pro děti.

Dole v truhle leželo babiččino prádlo a šatstvo. A všecky ty mezulánky, fěrtochy, kabátka letní, šněrovačky i šátky ležely v nejlepším pořádku a navrchu byly dva škrobené bílé čepce, vzadu s holubičkou. V tom se děti babičce přebírat nesměly, když ale dobrou chvíli měla, zdvihla kousek po kousku říkajíc:

„Vidíte, děti, tuhle kanafasku mám už padesát let, tenhle kabátek nosívala vaše prababička, tento fértoch je tak starý jako vaše matka, a všecko jako nové. A vy máte šaty hned zmýcené. Ale to je to, že neznáte, jak drahé jsou peníze! Vidíte, tenhle hedbávný kabátek stál sto rýnských, ale tenkráte platily bankocetle,“ a tak pokračovala babička dále a děti poslouchaly tiše, jako by tomu rozuměly.

Paní Prošková chtěla sice, aby babička se převlíkala do jiného šatu, jak v dobrém úmyslu se domnívala, pohodlnějšího, ale babička nezměnila na sobě ani té nejmenší lemovky a vždy říkala: „Pánbůh by mne, starou ženu, trestat musel, kdybych se chtěla chytat světa. Pro mne takové novoty nejsou, starý můj rozum by se do toho nehledil.“ Zůstalo tedy při starém. Brzy se v domě řídilo všecko dle babiččina slova, každý ji jmenoval „babičko“, a co babička řekla a udělala, bylo dobré.

KAPITOLA II

V létě vstávala babička ve čtyry, v zimě v pět hodin. První její bylo požehnat se a políbit křížek visící na klokočovém růženci, jež ona vždy při sobě nosila, v noci pak pod hlavou měla. Pak s Pánem bohem vstala, a jsouc ustrojena, pokropila se svěcenou vodou, vzala vřetánko a předla, prozpěvujíc si přitom ranní písň. Ona sama, chudák stará, neměla už spaní, ale vědouc, jak je sladké, přála je jiným. Asi za hodinu, když vstala, bylo slyšet odměřené klapkání pantoflíčků, vrzly jedny, druhé dvěře, babička

se objevila na zápraží. V tom samém okamžení zakejhly husy v chlívku, svině zachrochtały, kráva bučela, kury křídlama za-třepetaly, kočky odkudsi přiběhše otíraly se jí okolo nohou. Psi vyskočili z bud, protáhli se a jedním skokem byli u babičky; kdyby se byla nechránila, byli by ji zajistě porazili a ošatku se zrnem pro drůbež z rukou vyrazili. Babičku měly všecky ty zví-řátka tak velmi rády a ona je. Bůh chraň, aby viděla, že kdo týrá zbytečně, i kdyby to červíčka bývalo. „Co je člověku ke škodě nebo k užitku a zabít se musí, no spánembohem zabte to, jen ne mučit,“ říkávala. Děti ale nesměly se dívat, ani když se kuře zařezávalo, jen proto, že by je litovaly a ono pak umřít nemohlo.

Jednou se ale na oba psy, Sultána a Tyrla, převelice rozhněvala; bylo se ale proč hněvat! Vždyť se podkopali do chlívku a roztrhali za jednu noc deset kačátek, pěkných žlutých, které se měly k světu až milo. Babičce ruce sklesly, když otevřela ráno chlívek a husa s třemi pozůstalými kačaty ven se vynášala, zděšeně kejhajíc, jako by naříkala pro svoje zavražděná mláďata, která vyseděla namísto jich nestálé, toulavé roditelky. Babička měla v domnění kunu škůdnici, ale přesvědčila se podle stopy, že to udělali psi. Psi, ti věrní hlídaci! Babička ani svým očím nevěřila. A ještě přišli a líchotili se jakoby nic, a to babičku nejvíce rozhněvalo! „Pryč ode mne, vy zloto! Co vám udělaly ty kačátka! Máte snad hlad? Nemáte; z pouhé svévolnosti jste to udělali! Pryč ode mne, ani vás vidět nechci!“ Psi schlípli ohony, loudali se do bud, babička ale zapomenouc, že je časně, šla do pokoje povědít dceři svoji žalost.

Pan Prošek myslil nejinak, než zloději že vykradli komoru anebo že Barunka mrtva, když viděl babičku uslzenou, bledou do pokoje vcházet. Když ale vyslechl celý případ, musel se babičce usmát! Což jemu bylo o pár kačátek! On je nenasazoval, on neviděl, jak se z vajíček klovají, jak roztomilé jsou, když na vodě plynou, hlavičky pod vodu strčí a nožkami nad vodou capají. Panu Janovi bylo jen o několik pečínek! Proto udělal ale právu a spravedlnosti zadost, vzal bejkovec a šel ven dát psům pamětného. Babička zastrčila si uši, když slyšela ten rámus venku, ale myslila: Co je platno, musí to být, ať si to pamatuju! Když ale ani za hodinu ani za dvě psi z bud nevylízali, musela se jít podívat, zdali se jim příliš neublížilo. „Co je tam, to je tam, a je to přece jen němá tvář!“ povídala si, nahližejíc do bud. Psi začali skučet, žalostně na ni pohlíželi, skoro po břichu k jejím nohoum se plazíce. „Je vám toho teď líto, vidíte? Vidíte, tak se stává nezdárníkům! Pamatujte si to!“ Psi si to pamatovali. Kdykoliv se housata neb kačata na dvoře batolily, obrátili raději zraky své na stranu nebo odešli, a tak nabyla zase úplně babiččiny náklonnosti.

Když babička obstarala drůbež, vzbudila, jestli už nevstaly, služky; po šesté hodině teprv přistoupila k loži Baruščinu, zatkala jí zlehka na čelo — to prý se duše nejdřív probudí — a šeptala: „Vstávej, děvečko, vstávej, je čas,“ pomohla jí ustrojit se, pak šla se podívat, je-li ta malá drůbež vzhůru; jestli se jeden neb druhý na loži povaloval, poplácala ho po zádečkách, pobízejíc: „Vzhůru, vzhůru, kohoutek už devětkrát smetiště obešel, a ty ještě spíš, což se nestydíš?“ Umýti se dětem pomoh-

la, ale se strojením jí to nechtělo chodit. Do těch knoflíčků, háčků a tretek na bundičkách a šatičkách nemohla se veznat, obyčejně, co patřilo vpřed, obrátila vzad. Když byly děti ustrojeny, poklekla s nimi před obraz Krista Pána žehnajícího maličké, pomodlila se otčenášek, pak šlo se k snídani.

Když nebylo právě důležitého zaměstnání v domácnosti, seděla babička v zimě ve své sedničce při kolovrátku, v létě ale s vřetánkem svým na dvoře pod lipou neb v sadě, aneb si vyšla s dětmi na procházku. Přitom sbírala bylinky, které pak doma su-

šila a schovávala pro potřebu. Zvláště do svatého Jana Křtitele chodívala na bylinky za rosy, to prý jsou nejlepší. Když byl někdo nemocen, to už babička hned měla některé koření přihotově, hořký jetel pro vytrávení, řepíček pro krku bolení ap.; lékaře ona jaktěživa neměla.

Mimoto přinášela léčivé koření do domu jakás baba z Krkoňských hor, a to babička ve zvláštní opatrnosti měla a množství ho odkoupila. Baba kořenářka přicházívala každý podzim v určitou dobu, a to byla na Starém bělidle hospodou, kdež ji vším dobrým častovali přes den i noc. Každý rok dostaly děti od baby kornout čemerky pro kýchání, domácí paní rozličné vonné kouřidlo a mech, a mimoto povídávala baba celý večer dětem o Rybrcoulovi, jaký je to ferina a co on provádí na těch horách. Líčila dětem hrůzy, když se stěhuje Rybrcoul k své Kačence princezně, tam kdesi na Kačenčiny hory, kde ona přebývá. Ale ta jistá princezna, ona ho u sebe dlouho netrpí a zase za čas ho odhání, a to on prý tak přeukrutně pláče, až všecky potoky

v horách se rozvodní. Ale když ho k sobě volá, to se k ní stěhuje s takovým spěchem a s takovou radostí, že všecko, co na cestě mu leží, kácí, vyvracuje a odnáší. Lesy vyvrací, kameny metá z vrchů, střechy snáší, slovem: na cestě, kudy táhne, bývá všecko jako božím dopuštěním vnivec uvedeno.

Kořenářka přinášela každý rok stejné koření a stejné pohádky, ale dětem zdály se vždy nové být a vždy se na babu těšily. Jak se ukázaly na louce naháčky, to říkaly: „No, už přijde brzy bába z hor,“ a jestli se několik dní opozdila, babička říkala: „Copak se stalo babě, snad na ni Pánbůh nedopustil nemoc, aneb snad dokonce umřela?“ A bylo povídání o ní, až se opět octla s košem na zádech ve dvoře.

Začasté chodila babička s dětmi na delší procházky, třebas do myslivny nebo do mlýna, nebo si zašly do lesa, kde ptáčkové líbezně zpívali, kde byly pod stromy nastlané měkounké podušky a tolik vonných konvalinek rostlo, petrklíčů, podlések, kohoutků, celé kříčky lýkovce a ten pěkný zlatohlávek (*Lilium martagon*). Ten jim přinášela bledá Viktorka, když viděla, že sbírají květiny a v kytice vážou. Viktorka bývala vždy bledá, oči jí svítily jako dva uhly, černé vlasy měla vždy rozcuchány, nikdy neměla pěkné šaty a nikdy nepromluvila. U paty lesu byl veliký dub, tam stávala Viktorka celé hodiny, upřeně dívajíc se dolů k splavu. Za soumraku sešla až k samému splavu, sedla na omšený pařez, dívala se do vody a zpívala až dlouho, dlouho do noci. „Ale babičko,“ ptaly se děti babičky, „pročpak nemá Viktorka nikdy pěkné šaty, ani v neděli? A pročpak nikdy nemluví?“

„Když je bláznivá!“

„A jak je to, babičko, když je bláznivý?“ ptaly se děti.

„Inu, když nemá člověk dobrý rozum.“

„A co to dělá, když nemá dobrý rozum?“

„Ku příkladu, Viktorka na nikoho nemluví, chodí otrhaná, zůstává v lese v jeskyňce v letě v zimě.“

„A v noci také?“ ptal se Vilím.

„I ovšemže také; vždyť ji slýcháváte, že do noci u splavu zpívá, pak jde do jeskyně spát.“

„A nebojí se světýlek ani vodníka?“ s velikým udivením ptaly se děti.

„I vždyť není žádný hastrman,“ pravila Barunka; „tatínek to povídal.“

V létě přicházívala Viktorka málokdy k stavení prosit, ale v zimě přicházela jako ta vrána, zařukala na dvéře neb na okno a jen ruku natáhla, dostavši pak kus chleba neb cos jiného, mlčky odcházela. Děti vidouce na zmrzlému sněhu krvavou stopu její nohy, běžely za ní, volaly: „Viktorko, pojď k nám, maminka ti dá bačkory, můžeš u nás být!“, ale Viktorka se ani neohlídla, utíkajíc k lesu.

Za letních krásných večerů, když nebe jasné, krásné bylo, hvězdy požáry házely, sedla si babička ráda s dětmi ven pod lípu. Dokud byla Adelka malíčká, posadila si ji na klín, Barunka s chlapci stáli u kolenou. To ani jinak být nemohlo; jak babička cosi vypravovat začala, musely se jí dívat všecky přímo ve tvář, aby jim ani slůvka neušlo.

Babička jim povídala o světlých andělích, již tam nahoře přebývají a ty světla lidem rozžehují. O andělích strážcích, kteří

střehou dítky na všech cestách života, se radujou, když hodnými jsou, plačou, když neposlouchají. Děti obracely zraky své k jasným nebesům, kde se třpytěly tisíce tisíců světel, malých míhavých i velikých lesknoucích se v barvách nejkrásnějších. „Kterápak z těch hvězdiček je asi moje?“ ptal se jednoho večera Jan.

„To jen Pánbůh ví. Ale pomysli si jen, bylo-li by možno mezi těmi miliony hvězdiček ji nalézt?“ odpověděla babička.

„Kómupak asi patří ty krásné hvězdy, co se tak lesknou?“ povídala si Barunka.

„To jsou oněch lidí, jež si Bůh zvlášť zamiloval, vyvolených to božích, kteří mnoho dobrých skutků vykonali, Pánaboga nikdy nehněvali,“ odpověděla babička.

„Ale babičko,“ ptala se Barunka opět, když zazněly od splavu žalostné zvuky nesouvislé písně, „Viktorka má také svoji hvězdu?“

„Má, ale je zakalena; a nyní pojďte, ať vás uložím, je čas k spaní,“ dokládala, když se už hodně setmělo. Pomodlila se s nimi „Anděli boží, strážce můj“, pokropila je svěcenou vodou a uložila na hnízdečko. Ty malé spaly hned, ale Barunka mnohdy ještě přivolala babičku k loži a prosila: „Sedněte si ke mně, babičko, já nemohu usnout,“ a babička vzala ruku vnučinu do své ruky a začala se s děvčátkem modlit a modlila se, až oči zavřelo.

Babička chodila spat v deset, to byla její hodina, tu ona cítila na očích. Do té doby měla úkol, který si ráno dala, udělaný. Než šla spat, nahlédla, zdali vše uzavíráno, svolala kočky a zavřela

na půdu, aby na děti do pokoje se nedostaly a je nedusily, ulila v kamnech každou jiskřičku, uchystala si na stůl troudník a louč. Byl-li strach před bouřkou, uchystala si hromničnou svíčku, do bílého šatu zaobalila bochník chleba, a kladouc jej na stůl, říkala služebným: „To si pamatujte, v čas ohně má být nejprvnější, co člověk k sobě vzít má, chléb, pak se nezmate.“

„Ale babičko, vždyť neuhodí,“ říkaly služebné, ale to jí ne příšly vhod.

„Jen Pánbůh je všemohoucí, co vy můžete vědět. Opatrnosti nikdy nezbývá, to si pamatujte.“ Když bylo vše v pořádku, klekla před krucifix, pomodlila se, pokropila sebe i Barunku ještě jednou svěcenou vodou, klokočový růženec položila si pod hlavu a s Pánembohem usnula.

KAPITOLA III

Kdyby člověk, zvyklý na hlučný život velikých měst, putoval údolím, kde stojí osamělé stavení, v němž Proškovic rodina žila, pomyslil by si: „Jak tu jen ti lidé mohou žít celý rok. Já bych tu nechtěl být, leda co růže kvetou. Bože, jakýchpak tu radostí!“

A přece tam bylo velice mnoho radostí v zimě v létě! Pod nízkou střechou přebývala spokojenost a láska, kterou jen okolnosti někdy zakalily, například odjezd pana Proška do hlavního města aneb nemoc někoho v domě.

Bylo to stavení nevelké, ale hezoučké. Okolo oken, obrácených k východu, tálala se vinná réva, před okny pak byla malá zahrádka, plná růží, fial, rezedky i salátu, petrželky a jiné drobné zeleniny. Na severovýchodní straně byl ovocný sad a za ním tálala se louka až ke mlýnu. Velká stará hruška stála při samém stavení, kladouc se vsemi svými ratolestmi na šindelem krytou střechu, pod níž hnízdilo mnoho vlašovic. Uprostřed dvorku stála lípa, pod ní lavička. Na jihozápadní straně bylo menší stavení hospodářské a za tím tállo se chrastí a kroví až k splavu

nahoru. Okolo stavení vedly dvě cesty. Jedna vozová, kterou mohl nahoru podél řeky k rýznburskému dvorci a na Červenou Hůru, aneb dolů ke mlýnu a vždy podél řeky až do nejbližšího městečka, malou hodinku cesty vzdáleného. Řeka ta je divoká Úpa, která utíká z hor Krkonošských, vrhajíc se přes sráze a skály, proplítajíc se úzkými údolinami až do roviny, kudy bez překážky do Labe pospíchá, ustavičně mezi zelenými břehy, majíc z jedné strany vysoké stráně, porostlé rozličnýmstromovím.

Zpředu stavení, těsně vedle zahrádky, byl chodník podél strouhy, kterou si vedl mlynář od splavu na mlýn. Od stavení přes strouhu byl můstek na stráň, kde byla pec a suširna. Na podzim, když v suširně byly plné lísky švestek, křížal a hrušek, to běhával Jan a Vilém velmi často přes můstek; dávali ale pozor, aby je babička neviděla. Ale což to bylo všecko platno, babička jak do suširny vešla, už viděla, kolik švestek chybí a kdo na nich byl. „Jeníku, Vilíme, pojďte sem!“ volala hned, jak sešla dolů. „Mně se zdá, že jste mi přidali na lísku švestek?“

„I ne, babičko,“ zapírali chlapci zardíce se.

„Nehrdlouhejte!“ hrozila babička, „nevíte, že vás Pánbůh slyší!“ Chlapci mlčeli a babička už věděla všecko. Děti se tomu divily, jak to ta babička hned ví, když něco udělají, a kterak to může být, že jim to na nose pozná. Proto také netroufaly si nicoho před ní tajit.

V létě, když bývalo velmi horko, svlékla babička děti do košíky a vedla je do struhy koupat; to muselo být ale vody jen po kolínka, sice měla strach, aby se jí neutopily. Anebo sedla s ni-

mi na lávku, která ve vodě k máchání prádla přidělána byla, a dovolila jim nožky koupat a zahrávat si s rybkami, které se co střely ve vodě míhaly. Nad vodou klenuly se temnolisté olše; děti rády trhaly proutky, házely je do vody, dívajíce se za nimi, jak je voda dál a dále unáší.

„Musíte hodit proutek hezky do proudu, u břehu když zůstane, zachytí jej každá travička, každý kořínek a dlouho, dlouho by to trvalo, než by přišel k cíli,“ poučovala je babička přitom.

„Ale jak potom, babičko, když připluje k stavidlu, nebude moci dále?“ ozval se Vilém.

„Může,“ tvrdil Jan; „nevíš, jak jsem onehdy hodil proutek do vody před samé stavidlo, točil se, točil, a najednou byl pod ním, sjel přes vantroky na kola, a než jsem mlejnici přeběhl, byl v potoku a plynul do řeky.“

„A kam potom plyně?“ ptala se Adelka babičky.

„Od mlýna pluje k žličskému mostu, od mostu pod stráněmi k požiradlu, od požiradla přes splav dolů, okolo Barvířského kopce k pivováru; pod skalou převleče se přes hrubé kameny pod školu, kamž budete napřesrok chodit. Od školy pluje přes splav, k velkému mostu do luk a ke Zvoli, od Zvole k Jaroměři do Labe.“

„A kam potom ještě plyne, babičko?“ ptalo se děvčátko.

„Daleko plyne po Labi, až přijde do moře.“

„Ach je, do moře! A kde je a jaké je to moře?“

„Ach moře je široké, daleké, stokrát dále je k němu než do města,“ odpověděla babička.

„A co se tam stane s mým proutkem?“ smutně otázalo se děvčátko.

„Bude se houpat na vlnách a ty jej vyhodí na břeh; na břehu bude se procházet mnoho lidí a dětiček a nějaký chlapeček proutek zdvihne a pomyslí si: ‚Odkudpak ty, proutečku, asi plyneš? Kdopak tě pustil po vodě? Zajistě tam kdesi daleko sedělo děvčátko u vody, a ta tě utrhla a pustila po vodě!‘ A chlapeček doneše si proutek domů, zasadí do země; z proutečku vyroste hezký stromeček, ptáčkové budou na něm zpívat a stromeček se bude radovat.“

Děvčátko si zhluboka vzduchlo, upustilo v zamýšlení vykasané sukénky do vody, a babička musela ždímat. Pan myslivec šel právě kolem a přezděl Adelku, že „je malá hastrmanka“. Adelka zakroutila rusou hlavinkou a povídala: „Však ne, hastrmanky žádné není.“

Když šel pan myslivec kolem, tož babička vždy říkala: „Stavte se, pane kmotře, jsou doma!“ a chlapci vzali ho za ruce a vedli k stavení. Někdy se pan myslivec bráníval, vymlouvaje se, že musí dohlížet na mladé bažanty, že se mu líhnou, nebo do lesa a kdovíco, ale tu zahlídl ho pan Prošek nebo paní, a chtě něčeho musel se zastavit.

Pan Prošek rád měl skleničku dobrého vína v domě pro hos-

ta milého a k těm pan myslivec patřil. Babička hned přinesla chléb a sůl a co tak právě bylo, a pan myslivec rád zapomínal, že se mu líhnou bažanti. Když pak zapomněl, zaklel si notně na svoji zapomenutost, rychle přehodil pušku přes rameno a šel. Na dvoře pohrešil psa. „Hektore!“ křikl, ale psa tu nebylo. „Po kterých peklích lítá zase!“ hněval se a chlapci ochotní běželi, že ho přivedou, že běhá někde se Sultánem a Tyrlem. Chlapci šli, pan myslivec se posadil zatím na lavičku pod lipou. Konečně když už na cestě byl, zastavil se ještě, volaje na babičku: „Dejte se přece vidět nahoře, má stará schovává pro vás vejce od tyrolek k násadce.“ Pan myslivec znal slabé stránky těch hospodyň! — Babička hned také přisvědčila: „Pozdravujte doma, že přijdeme!“ Tak se pokaždé přátelé rozcházeli.

Pan myslivec chodíval, ne-li každý den, zajisté přes den okolo Starého bělidla, celý rok a po roce zase.

Druhá osoba, kterou každý mohl den jak den potkat okolo desáté na chodníku u Starého bělidla, byl pan mlynář. To byla jeho hodina, kdy chodil dohlížet k stavidlu nad stavením u spla-

vu. Babička říkala o panu mlynáři, či lépe o panu otcí, jak ho vůbec každý nazýval, že je rozšafný člověk, ale čtverák.

To bylo tím, že pan otec rád škádlil, rád si zažertoval; ale on sám málokdy se smál, jen se tak „šklíbil“. Oči ale zpod visutého hustého obočí vesele se do světa dívaly. Byl prostřední výšky, zavalitý a celý rok nosil bělavé spodky, čemuž se chlapci jednou divili, až jim pan mlynář řekl, že je to mlynářská barva. V zimě nosil dlouhý kožich a těžké boty, v létě modravou kamizolu, bílé kopice a pantofle. Na hlavě nosil všední den nízkou čepici s beránkem; spodky měl vždy vyhrnutý, ať bylo sucho nebo bláto, a bez piksly neviděl ho nikdo ještě. Jak ho děti zahlédly, běžely mu naproti, dávaly dobré jitro a šly s ním k stavidlu. Na cestě škádlil obyčejně pan otec Vilímka a Jana, ptaje se jednoho: „ví-li, kam pěnkava nosem sedá?“, druhého: „ví-li, kde je z vola kostel?“¹⁾, anebo se ptal Jeníka, umí-li už spočítat, zač bude krejcarová houska, když bude korec pšenice deset rýnských platit. Když mu chlapec směje se dobře odpověděl, říkal: „No, už vidím, že jsi kos. Mohli by tě už udělat na Kramolně rychtářem.“²⁾ Vždy dával chlapcům šnupat, a když pak hodně kýchali, šklíbil se. Adelka se vždy schovávala za babiččiny sukňě, když viděla pana otce; ona neuměla ještě dobře mluvit a pan otec ji pokaždé zlobil, aby říkala po něm: „Naše lomenice je mezi všemi lomenicemi ta nejlomenicovatější!“ a hodně rychle, třikrát po sobě. Věru, bylo té malé chudince mnohdy až k pláči, že ji ten pan otec tak zlobí. Zato dostala od něho začasté košíček jahod nebo mandlové oříšky nebo jiný mlsek, a když jí pan otec hodně chtěl polichotit, říkal jí „malá čečetko!“

1) Zvol je vesnice na vršku nad Úpou a je tam vidět kostel.

2) Kramolna je malé místo, sestávajíc z několika stavení, a tudy žádného rychtáře tam není.

Rafael Gómez

Také chodíval denně v soumraku okolo Starého bělidla dlouhý Mojžíš, panský hlídač. Byl velmi vysoký jako tyč, škaredohledý a nosil přes rameno pytel. Bětka služka povídala dětem, že do toho pytle sbírá neposlušné děti, a od té chvíle zůstaly děti, kdy zhlídly dlouhého Mojžíše, jako by je krví polil. Babička sice takové tlachy Bětce zakázala, ale když Vorša, druhá služka, řekla, že je Mojžíš Poberto, že mu zůstane všecko pod prstem, neřekla babička na to pranic. Musel to být tedy přece nekalý člověk, ten Mojžíš, a dětem zůstal hrozným, byť již i byly nevěřily, že má v pytli děti. — V létě, když byla vrchnost na panství, viděvaly děti mnohdy krásnou kněžnujeti na koni a v průvodu jejím panstvo; pan mlynář vida ji jednou povídal babičce: „Mně to přichází, jako když vyjde metla boží (hvězda kometa) a vleče za sebou ohon.“

„To je ale rozdíl, pane otče, že metla boží světu zlé zvěstuje, to panstvo ale, když se tu ukáže, lidem k radosti bývá,“ odpověděla babička.

Pan otec točil pikslou mezi prstami jako mlýnským kolečkem, což byl jeho zvyk, a šklíbil se, neříkaje již tak ani tak.

Kvečeru přicházívala babičku a děti navštívit Kristla, dcera z hospody u mlýna, děvče jako karafiát, čerstvá, čiperná jako neverka, veselá jako skřivánek; babička ji vždy ráda viděla a říkala jí smíšek, protože se Kristla velmi ráda smála.

Kristla přiběhla vždy na skok, na slovíčko, pan myslivec se zastavil, pan mlynář přicházíval jen na okamžení, paní mlynářka, když za čas jednou se vybrala na Staré bělidlo, přišla s vřetánkem na přástvu, paní myslivcová chodila na táčky, neboť mí-

vala k chování malé děcko s sebou, ale když paní správcová ze zámku poctila svojí přítomností Proškovic stavení, říkala paní Prošková: „Dnes dostanu vizitu!“

To babička s dětmi odešla; ona neměla srdce, by koho nenáviděla, ale paní správcová nebyla jí pěkna v očích, a sice proto, že se nesla výše, než narostla. První čas, když babička k dceři přišla a ještě v domácnosti ani s okolními lidmi obeznámena nebyla, přišla jednoho dne paní správcová se dvěma ještě paničkami na vizitu. Paní Prošková byla právě kdesi na stráni. Babička dle svého obyčeje pobídla hosty, by se posadili, a přinesouc chléb a sůl, podala s celou upřímností, aby si vzácné paní ukrojily. Vzácné paní se ale s pohrdlivým vyhrnutím nosíčků děkovaly, že nebudou jist, pak se úsměšně na sebe podívaly, jako by chtěly říci: „Ty sprostačko, co si myslíš, že jsme myňáké jen tak ledabylo!“ Paní Prošková přijdouc viděla hned, že babička chybila proti panským obyčejům, a řekla matce, když paní odešly, aby takovým paním chléb nepředkládala, ty že jsou na jiné věci zvykly.

„Víš ty co, Terinko,“ řekla jí babička popuzena, „kdo u mne nepřijme chléb a sůl, ten není hoden, bych mu židli podala. Ale dělej si, jak ty chceš, já vašim novotám nerozumím.“

Z výročních hostů, kteří na Staré bělidlo přicházeli, byl to nejprve kupec Vlach; přijel vždy s vozíkem o jednom koni, na vozíku měl plno sladkého zboží, mandle, rozinky, fíky, voňavky, pomeranče, citróny, drahé mýdlo a podobně. Paní Prošková zjara i na podzim mnoho kupovávala, začež on dětem vždy kor-noutek sladkostí podstrčil. Babička měla z toho radost a říkala: „To je zdvořilý človíček, ten Vlach; jen to se mi nelibí, že by vymánil od jalové krávy týle!“

Babička raději kupčila s olejkářem, který také dvakrát za rok přišel; babička koupila vždy od něho lahvíčku jeruzalémského balzámu na rány a přidala k platu ještě kus chleba.

Také dráteníka i žida přivítala vždy s laskavou upřímností; byli to vždy ti samí, a tudy známí již, jako by spřáteleni byli s Proškovic rodinou. Jen když jednou do roka se přihodilo, že

se toulaví cikáni v sadu ukázali, tu se babička ulekla. Honem vynesla jím jíst ven a říkala: „S užitkem bývá, vyprovodí-li jich člověk až na rozcestí.“

Nejmilejší však ze všech těch výročních hostů byl dětem i celé rodině pan Beyer, myslivec to z hor Krkonošských, který přicházel každé jaro dolů, jsa dozorcem při plavení dřeva, které se pouštělo po Úpě dolů.

Pan Beyer byl člověk vysoký, suchý, sval jen a kost. Měl vysmáhlý dlouhý obličeji, veliké jasné oko, prohnutý podlouhlý nos, kaštanové vlasy a velikánské kníry, které si hladil dolů. Rýznburšský pan myslivec byl zavalitý, červený v tváři, měl malé knírky a byl vždy hezky učesán; pan Beyer měl vlasy rozdělené nad čelem a vzadu viset až přes límeček. Děti to hned viděly. Rýznburšský šel vždy pohodlným krokem, pan Beyer jako by přes propasti kráčel. Také nenosil rýznburšský tak vysoké těžké boty až nad kolena, měl pěknější ručnici i řemen i mošnu, nosil čepici a na ní sojčí pírka; pan Beyer měl ale vyrudlý šat, silný řemen u ručnice a na zeleném plstěném klobouku jestřábí, luňáčí a orlí péra.

Tak vypadal pan Beyer. Děti ale jak ho poprvé viděly, měly ho rády, a babička tvrdila, že děti a psi hned poznají, kdo má je rád. Tenkráte to babička trefila. Pan Beyer měl děti velmi rád; miláčkem jeho byl Jan, rozpustilý Jan, jemuž všickni láli, že je

luciper; pan Beyer ale tvrdil, že bude z něho hodný hoch, a kdyby se mu zalíbilo myslivectví, že by si ho vzal sám na starost. Rýznburšký pan myslivec, který vždy také na Staré bělidlo přišel, když se dostavil pan bratr z hor, říkal: „Nu, což je o to, kdyby se mu zachtělo být myslivcem, vezmu já ho k sobě, můj Frantík musí beztoho také myslivcem být.“

„Nic to, pane bratře, zde by měl domov u huby, a za druhé bývá lépe, když se naučí mladý člověk znát i obtížnosti stavu svého, a vám, myslivci tu dole, je hej, vy nevíte nic, co je zle.“ A tu začal lesník vyličovat obtížnosti stavu svého zimního času, mluvil o vichřicích a vánicích, o příkrých cestách, o propastech, ohromných závějích a mhách. Vypravoval, kolikráté byl již v nebezpečenství života, když noha jeho sklouzla na srázné cestě, kolikráté zbloudil a o hladu dva tři dni se v horách toulal, nevěda kudy z labyrintu toho ven. „Zato ale,“ dokládal, „neznáte, dolané, jak krásně je být v horách v létě. Jak sníh ztaje, zazelenají se údolí, kvítí úprkem rozkvétá, lesy plné vůně a zpěvu, všecko to je pojednou jako učarováním; pak je radost chodit po lese, chodit na čekání. To si dvakrát za týden zajdu na Sněžku; když vidím slunce vycházet a ten boží svět pod nohou mi leží rozprostřen, tu si myslím, že bych přece z hor nešel, tu zapomínám na všechny obtíže!“

Pan Beyer přinášel dětem pěkné krystaly, povídal jim o horách a jeskyních, kde je nalézá, přinesl jim mech vonný co fialky a rád jim vypravoval o Rybrcoulově zahrádce, která je překrásná a do níž pan Beyer bloudě jedenkráte v hrozné vichřici a sněžné vánici po horách přišel.

Celý den, co býval myslivec u nich, nehnuli se chlapci od něho, chodili s ním u splavu, dívali se, jak se dřeva plaví, jezdili na vorách. Když se pak druhý den ráno pan Beyer rozloučil, plakali a šli ho na kus vyprovodit s babičkou; paní Prošková dala mu vždy na cestu jídla, co jen unést mohl. „No, napřesrok, dá-li Bůh, uvidíme se zase; buděte zdrávi!“ tak se loučival, odcházeje dlouhými kroky. Děti pak kolik dní si povídaly o divech a hrůzách v Krkonoších, o panu Beyerovi, a těšily se už zase na druhé jaro.

KAPITOLA IV

Mimo výroční svátky byla to každá neděle, na kterou se děti zvláště těšívaly. V neděli, to je babička nebudila, když měly vstávat; to bývala dávno již v městečku v kostele, na ranní, na kteroužto mši ona co stará hospodyně chodit uvyklá byla. Matka, a když byl otec doma, i on chodili na hrubou, a to šly, bylo-li pěkné počasí, děti s nimi, babičce naproti. Zdaleka jak babičku spatřily, na ni volaly, úprkem k ní se ženouce, jako by rok ji byly neviděly. V neděli se jím zdála babička vždy trochu jinačí, tvář jasnější, laskavější; také bývala pěkněji přestrojena, na noze nové černé pantoflíčky, na hlavě bílý čepec s holubičkou ze

škrobených bílých kalounů. Seděla jí v týle jako opravdová. Děti si povídaly, že je babička v neděli „hrozně hezká!“ — Obyčejně, když k babičce přišly, chtěl každý něco nést. Jeden dostal tedy růženec, druhý šátek, Barunka ale co nejstarší vždy nesla mošinku. Z toho ale povstaly vždy nechvalné křiky, poněvadž chlapci všetečni byli a do mošinky nahlídnout chtěli, a Barunka zase dovolit to nechtěla. Přišlo pokaždé k žalobě, Barunka musela se obrátit na babičku, aby chlapcům vylála. Ale babička sáhla místo lání do mošinky, podělila děti buď jablkami, buď něčím jiným, a byl hned svatý pokoj. Paní Prošková říkala sice každou neděli: „Prosím vás, babičko, nenoste jim ničeho více!“, ale babička každou neděli jí odpovídala: „Jakpak by to bylo, abych jim z kostela ničeho nepřinesla. Vždyť jsme my nebývaly lepší!“ Zůstalo tedy při starém.

S babičkou přicházívala zároveň panímáma, to jest paní mlynářka, a leckdy ještě nějaká kmotra ze Žernova, vesnice to, kteráž nejbližše nade mlýnem leží. Panímáma nosila dlouhé šaty s kabátkem a stříbrný čepec. Byla to ženka nízká, buclatá, s černýma veselyma očima; měla krátký rozpláclý nosejček, přívětivá ústa, malou bradičku a pod bradou lalúšek. Na krku nosívala v neděli drobné perle, všední den granáty. Na ruce měla košík,

Cesta po mlynu

v němž bylo trochu toho koření krámského, co paní máma pro domácnost potřebovala.

Za ženskými chodíval pan otec, obyčejně s některým kmotrem. Bylo-li horko, nesl si kabát světlošedý na španělce přes rameno. V neděli míval vyleštěné boty do půl lejtek a nahoře

střapce na nich, což se chlapcům velice líbilo. Nohavice měl úzké do bot. Na hlavě vysokou černou beranici, na níž po jedné straně odhora až dolů modré mašličky byly. Druhý kmotr byl též tak ustrojen jako pan otec, jenže dlouhý kabát, vzadu s fal-dami a velikými olověnými knoflíky posázený, byl zelený, a ne šedý, jakoužto barvu pan otec co mlynář miloval.

Lidé jdoucí na hrubou vítali je od slova božího, oni je pak k slovu božímu. Někdy se zastavili, poptali se jedni druhých, jak se mají tu, jak tam, co se přihodilo na Žernově, co ve mlýně. V zimě potkal málokterého Žernovského, aby šel do městečka

do kostela, cesta byla po příkré stráni nebezpečná, v létě si z toho ale nic nedělali, zvláště mladá chasa. V neděli dopoledne se cesta po lukách k městečku netrhlala. Tu jde volným krokem stařena v kožichu a plachetce a vedle ní podpíraje se o hůl kráčí starý muž; baže starý, vždyť pak nosí v hlavě hřeben, tu módu mají jen stařečkové. Ženy v bílých čepcích s holubičkami, muži

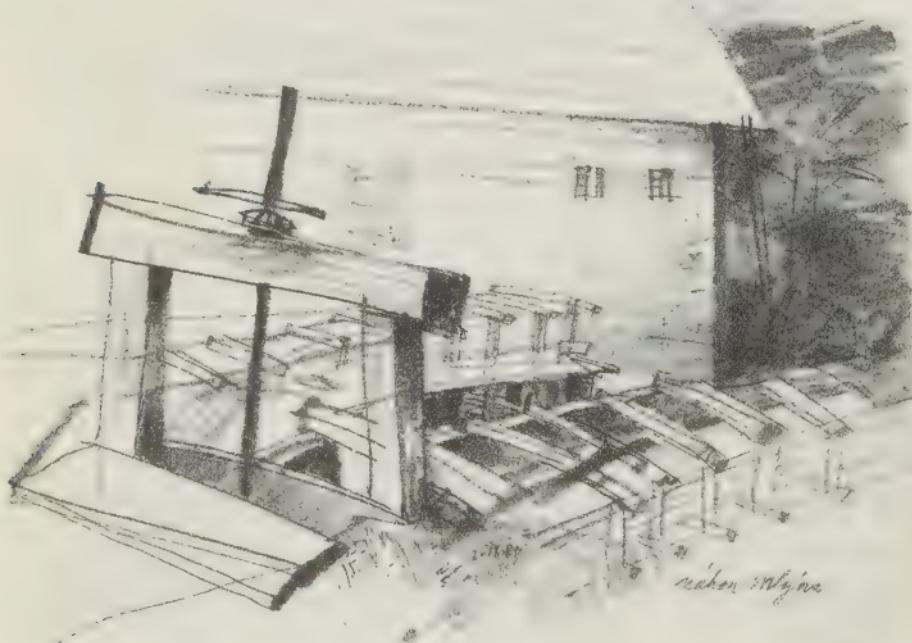
v beranicích neb furiantských vydrovkách je předhoní, ženouce se přes dlouhou lávku k stráni. Shûry dolů ale přicházejí tancujícím krokem děvčata jako laně a za nimi pospíchají bujní julkové jako jeleni. Tu prokmitne stromovím nadýchaný rukávec bílý, tu zachytne se na křoví červený vlající od ramene fábor, tu strakatí se vyšívaná kamizolka chlapce, až konečně celý veselý sbor vyžene se na zelený pažit.

Příšedší domů, převlékla se babička ze svátečního šatu, vzala na se kanafasku a šukala po domě. Po obědě bylo jí nejmilejší sednout, položit hlavu Barunce do klína a nechala si hledat živé vlasy, které prý ji velmi svědí. Obyčejně při tom vískání usnula,

ale nikdy nadlouho. Když se probudila, vždy se divila, že usnula, říkajíc: „Inu to nevím ani, že se mi ty oči tak sklízily!“

Odpoledne chodívala s dětmi do mlýna; to bylo už jako vyjednáno, děti se na to půldne velmi těšily. Mlynářovic měli také deerku, v stáří Barunky, říkali jí Mančinka, a to bylo děvče dobré a hravé.

U mlýna před vraty stála socha svatého Jana Nepomuckého mezi dvěma lipama; tam sedávala v neděli po obědě panímáma, někdy také žernovská kmotra, co zůstávala na stráni, a Mančinka. Pan otec stál před nimi pohrávaje pikslou, cosi ženám povídaje. Jakmile zahlídli babičku s dětmi okolo struhy přicházet, běžela jim Mančinka vstříc, a pan otec maje již zase pantofle

a vyhrnuté nohavice i šedou kamizolu na sobě, šoural se pomalu za ní s žernovskou kmotrou. Panímáma ale obrátila se do mlýna, „těm dětičkám něčeho přichystat, aby to dalo pokoj,“ přitom dokládajíc. A než ty dětičky přišly, už byl přichystán stolek, buď pod okny, v zahradě nebo na ostrůvku, aneb v zimě v sednici; na stolku byly dobré buchty, chléb, med, pomazánka, smetana, a ještě nakonec přinesl pan otec v košíku čerstvě načesaného ovoce anebo panímáma přinesla ošatku suchých křížal a švestek. Káva a podobné panské pití, to nebylo tenkráte ještě mezi lidem v módě.

„To jste hodná, babičko, že jste přišla,“ říkala panímáma, podávajíc jí židličku: „já nevím, kdybyste k nám nepřišla jednu neděli, mně by se neděle nezdála být. Teď ale pojezte, čeho Pánbůh udělil!“

Babička málo jídala, také prosívala, by panímáma dětem takové porce nedávala, ale tomu se tlustá panímáma jen smála. „Vy jste stará, nedivím se, že mnoho nejíte; ale děti, oh bože, to má kachní žaludky! Koukněte se na naši Manču, kdy chcete, ona vám řekne vždycky, že je lačná.“ Děti se šklíbily a dávaly panímámě zcela za pravdu.

Když jim panímáma naložila po buchtách, odklidily se za stodolu; tam o ně babička starost mít nemusela, tam si házely míčem, hrály na koně, na barvy a podobné hry prováděly. Čekali tam na ně vždy už jedni a ti samí společníci, šest dětí to, jeden menší než druhý, jako píšťaly u varhan. Byly to děti z pazderny nad hospodou; otec jejich chodil po okolí s flašinetlem, matka na ně prala a záplatovala a podělkovala za kousek stravy. Nemě-

anda vi mala

li svého jméní více než těch šest pandurů, jak jim pan otec říkal, a trochu té muziky. Navzdor tomu nebylo ani na dětech, ani na flašinetláři a jeho ženě vidět jakou nouzi; děti měly tváře jako slabikáře a mnohý den vycházela z pazderny vůně, že se až okolojdoucím laskominy dělaly, a když děti s mastnými, lesklými ústy ven vyšly, mysleli si sousedé: „Copak to Kudrnovic pekou?“ — Jednou přišla Mančinka od Kudrnů a vypravovala panímámě, že jí dala Kudrnová kus zajíčka, ale to že byla taková dobrota, že to ani vypovědít nemůže, zrovna jako mandle.

„Zajíce,“ myslila si panímáma, „kdepak ho vzali, snad nechodí pytláčit Kudrna; ten by si posvítil.“

Přišla Cilka, nejstarší děvče Kudrnovic, na táčky; to děvče mělo vždy co chovat, poněvadž měli každý rok maličké, a panímáma hned se jí ptala: „Copak jste měli dobrého k obědu?“ — „I nic; jen bandory,“ odpověděla Cilka. — „Cože nic, co bandory; vždyť povídala Manča, že jí dala vaše máma kus zajíčka, že byl tak dobrý?“

„I panímámo, to nebyl zajíček, to bylo kousek kočky. Tatíček ji dostal na Červené Hůře, byla tlustá jako vepř, maminka vypekla z ní sádlo a tatík bude se jím mazat. Kovářka mu to radila, když začínal kašlat, aby nedostal souchotě.“

„Spaste duši! Ono to jí kočky!“ zvolala panímáma, s ošklivostí si odplivnouc.

„Oh kdybyste věděla, panímámo, to je dobrota! A veverky jsou ještě lepší. Také přinese někdy tatík vrány, ale na těch si nepochutnáme. Tuhle jsme měli dobré; děvka ve dvoře zardoušila husu a pak nám ji dali. O maso nám není zle, někdy dosta-

neme ovci, někdy i prase, když dostane závrať a musí to šafář nechat zabít; jenže škoda, když se k tomu tatík netrefí, oni to . . .“ Ale panímáma přetrhla děvčeti řeč řkouc: „Jdi mi, jdi mi, fi, až mne zima pochází! — Mančo, ty bezbožná holka, jestli mi budeš ještě jednou jist zajíčky u Kudrnů! Hned se mi jdi umýt, ať mně nic do ruky nebereš,“ takovou vedla panímáma, vystrkujíc Cilku ze dveří.

Mančinka plakala, ujišťujíc matku, že byl zajíček dobrý, a panímáma pořád se uplávala. Pan otec přišel, a slyše, co se stalo, zatočil pikslou v prstech řka: „Co se durdíte, panímámo, kdoví po čem děvče bude tlusté! Proti gustu žádný dišputát! Kdoví jestli já sám se jednou nepozvu na dobrou neverku!“ šklíbil se pan otec.

„S takovou mi zůstaňte za dveřmi, pantáto, přestaňte s tlahy!“ hněvala se panímáma, a pan otec mhoulil očkem a smál se.

Nejen panímáma, štítilo se i více lidí od Kudrnovic čeho přijmout, ba vzít je za ruku, a to jediné proto, že jedli kočky a vše-licos prý, co by žádný člověk nejedl. Dětem Proškovic bylo to ale lhostejno, jestli Kudrnovic chasa k obědu měla paštiky z bažantů nebo vran, jen když přišly za stodolu s nimi hrát. Věrně s nimi rozdělily buchty a co měly, jen aby měly radost. Cilka, děvče to již desítileté, strčilo malému děcku, jež chovat mělo, kus buchty do ručiček, položilo je do trávy a hrálo zároveň s druhými, anebo pletla z lodyh jitrocelových chlapcům čepice a děvčatům košíčky. Když se do umdlení vydováděly, táhlo celé pásmo do dvora a Mančinka zvěstovala mamince, že mají všecky velikánský hlad! Panímáma se tomu pranic nedivila a nakrmila

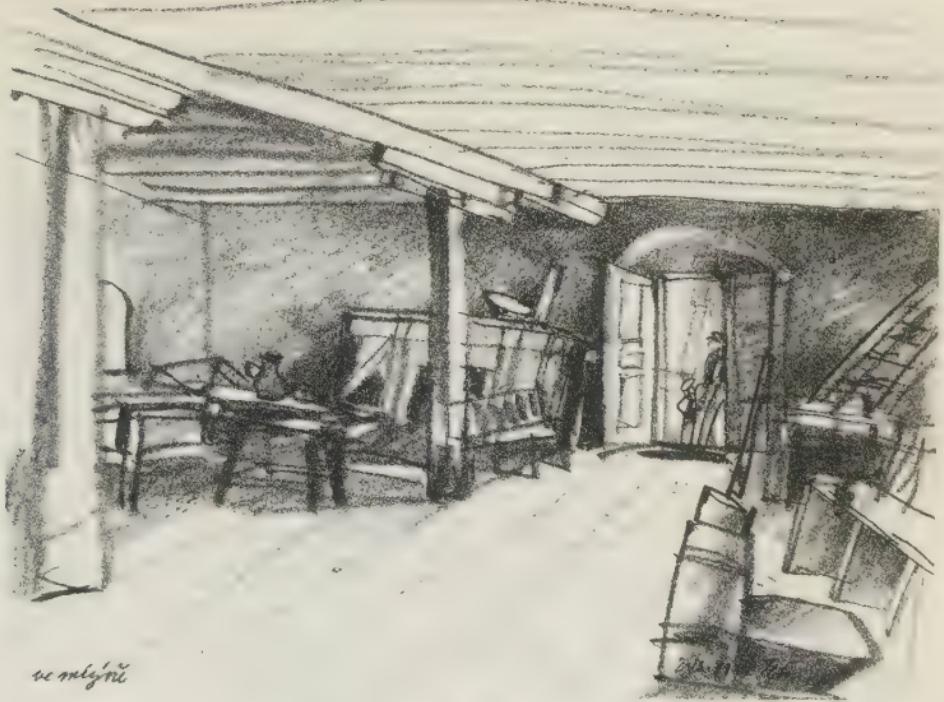
všecky, i ty, jichž úst se štítila. Pan otec ji ale vždy škádlil, a když se přihnaly děti, začal: „Já nevím, řákou tíži mám na prsou; jakpak Cilko, nemáte doma kousek zajíčka, mohla bys —“ Ale panímáma se vždy uplivla a šla pryč, a babička panu otci zahrozíc, říkala: „Ale, ale, jaký jste čtverák, pane otče; já být panímámou, upekla bych vám, namoutěvěru, hodnou vránu na hrách!“ — Pan otec zatoče pikslou přimhouřil oko, šklíbě se potutelně.

Když sedávali staří v zahrádce, přisedl k nim obyčejně také stárek a to se povídalo o ranním výkladu a kázání, povídalo se, jaké byly vyhlášky, za koho bylo modlení, s kým se kdo na mší sešel; z toho se přišlo na úrodu zvlášť i vůbec, na povodeň, bouřky a krupobití, na tkaní a bílení plátna, jak se leny daří, a konečně se začalo o kramolenských zlodějích a o kriminálu. Stárek byl velmi povídavý, ale kvečeru, když se sjízděli mleči, pamatující na přísloví „kdo dřív přijde, ten dřív mele“, musel

stárek do mlýna, pan otec šel se podívat trochu, jak se daří v hospodě, a paní kmotry jsouce samy, povídely si ještě něco o tom a o onom.

V zimě, to bývaly děti skoro celého půl dne na peci za kamny; pec byla veliká, bylo tam lože služčino a Mančinka měla tam všechny svoje hračky a panny. Když se tam děti slezly, byla jich plná pec, a na svrchním schůdku seděl ještě domácí veliký pes. Na té peci slavila se každou neděli svatba některé panny. Ženich byl kominík a Mikuláš byl jako pan páter. A pak se jedlo, pilo a tancovalo, při čemž obyčejně některý šlápl psovi na nohu, až zaškvěkl a společnost v sednici z rozprávky vytrhl. Pánímáma křikla na děti: „Prosím vás, vy čeládko, nezbořte mi pec, vždyť chci zítra péci!“ Ale na peci bylo už zase ticho, děti hrály už zase na tatínka a maminku, té mladé maminec přinesl čap děťátko a Adelka, která neuměla strojit hody, musela být jako paní bába a Vilém a Jan byli jako kmotři a dali mu říkat Honzíček. A byly zase hody, jídel bylo přepodivných a pes byl také hostem, aby se na ně udobřil. Honzíček hned vyrostl a tatínek ho vedl do školy a Jan byl panem kantorem a učil ho slabikovat. Ale jeden žák, to nešlo, musely se všecky učit, a usneslo se: „Budeme hrát na školu.“ Chodily tedy k Janovi do školy, ale žáden nepřinesl úlohu, pan učitel se rozhněval a každý měl dostat dvě fláky na ruce; když už jinak nebylo, nechaly si to líbit, ale pes, který také byl žákem a dokonce ničeho neuměl než na peci funět, tomu usoudil pan učitel k těm dvěma flakám ještě pověšení černé tabulky na krk, a to se také na něm vykonalo. Pověsily mu na hrdlo desku, rozhněvaný chlupáč skočil z pece

ve mlynu

dolů s hrozným rámusem, trhaje ze sebe hanlivé znamení. Stárek skočil leknutím z lavice, babička si odplivla, a pan otec po hroze pikslou na pec, volal: „Sak na ryby, pytel na raky, půjduli na vás!“ a zatoče jí zase v prstech, usmál se, ale aby to děti neviděly.

„To udělal zajisté ten náš luciper!“ mínila babička; „nejlepší, když se domů sebereme, ještě by mlýn vzhůru nohama obrátily ty děti!“

Ale mlynářovic bránili; ještě nebylo ukončeno vypravování o té francouzské vojně a o těch třech potentátech. Babičká je

znala všecky tři, ona měla mnoho zkušenosti, znala vojenský stav, jí každý věřil.

„A kteří to byli, ti tři ledoví mužové, které poslal Rus na Bonaparta?“ ptal se babičky mládek, hezký to, veselý hoch.

„Což ti to nemůže napadnout, že to byly tři měsíce, prosinec, leden a únor,“ vysvětlil mu stárek. „To je v Rusích taková zima, že musejí lidé na tvářích nosit futrály, sice by jim nosy zmrzly. Francouzové nejsou na zimu zvyklí, jak tam přišli, hned to všecko pomrzlo. A Rus, ten to dobrě věděl, že to takové bude, proto je zdržoval. Ach to je kos!“

„A Josefa císaře jste osobně znala?“ ptal se jeden z mlečů babičky.

„Jakpak bych byla neznala, vždyť jsem s ním mluvila, vždyť mi tuhlethen tolar vlastní svou rukou dal,“ řekla babička, berouc na granátech zavěšený tolar do ruky.

„I prosím vás, a jak se to stalo, kde vám jej dal?“ ptali se mnozí. Děti se byly na peci trochu ztišily, a slyšíce tu otázku, sběhly z pece a prosily babičku, aby povídala, že ony to také ještě neslyšely.

„Ale panímáma a pan otec to už slyšeli,“ namítla babička.

„Hezký výklad může člověk dvakrát i třebas kolikráte poslouchat bez omrzení, jen povídejte,“ pravila panímáma.

„Nu, tak vám to povím, jen vy, děti, sedněte a tiše mi seděte.“ Děti se hned usadily a tichy byly jak pěny. „Když se stavěl Nový Ples (Josefov), byla jsem výrostek. Já jsem z Olešnice; víte, kde je Olešnice?“

„I víme, to je za Dobruškou, v horách, na slezských hraničích, ne?“ ozval se stárek.

„Tamodtud, tam. Vedle našeho statku bydlela vdova Novotná, v malé chaloupce. Živila se děláním vlněných houní; když měla trochu díla pohromadě, nesla je do Jaroměře nebo do Plesu na prodej. Bývala u nebožky mámy pečená vařená a my děti bývaly u ní kolikrát za den. Náš tatík stál jejímu synu kmotrovstvím. Když jsem už kousek práce zmoci mohla, říkávala mi Novotná, když jsem k ní přišla: „Pojď sednout k stavu a uč se, bude ti to někdy k dobrému. Čemu se člověk z mládí naučí, k staru jak by našel.“ Já byla jakživa do práce jako oheň, nedala jsem se k nižádné pobízet; poslechla jsem, a brzy jsem se tomu řemeslu tak naučila, že jsem je dobře zastat mohla. Tu dobu býval císař Josef velmi často na Novém Plesu; povídalo se všude o něm, a kdo ho viděl, vážil si toho jako nevím čeho.

Jedenkráte, když šla Novotná s dílem, prosila jsem naše, aby mně dovolili s ní jít, že bych se ráda podívala do Plesu. Máma viděla, že má kmotra těžké břímě, a řekla: „Jdi si, můžeš pomoci kmotře nést.“ Druhý den za chladu jsme šly a před poledním

příšly jsme na luka před Ples. Leželo tam srovnaných dřev; sedly jsme na ně a obouvaly se. Kmota právě povídá: „Kampak já asi, smutná děvka, ty houně nejdřív zanést mám?“ Tu přichází od Plesu jakýs pán a přímo k nám. V ruce nesl cosi podobného floutně; chvílkou po chvílce kladl si to k tváři a začal se pomalu kolem dokola točit. „I podívejte se, kmotra,“ povídám, „to je nějaký muzikant, on píská na floutnu a sám se k tomu točí.“

„Hloupá holka, to není floutna ani muzikant, to bude nějaký pán, co dohlíží k stavení, však je tu vidívám chodit. To má takovou rourku a v ní je sklíčko a skrze to se dívá; a to prý je daleko vidět. To vidí všude, kde a kdo co dělá.“

„Ale kmotra, jestli nás viděl, když jsme se obouvaly?“ povídám.

„Nu a co z toho? Vždyť to není nic zlého,“ smála se mi kmotra. Mezi tou řečí přišel pán až k nám. Měl na sobě šedivý kabát, malý klobouk na tři facky, jak se říká, vzadu visel mu cop s mašlí. Byl ještě mladý pán a krásný, jak by ho namaloval.

„Kam jdete, co to nesete?“ ptal se a zůstal u nás stát. Kmota řekla, že nese do Plesu na prodej dílo. „Jaké je to dílo?“ ptal se dále. „Vlněné houně, panáčku, na přikrývání, snad by se vám některá líbila,“ řekla Novotná, rozvázala rychle uzel a rozložila jednu po dřevách. Byla to namísto hodná žena, ta kmotra, ale když se dala do prodeje, to byla až hrůza řečná.

„To dělá tvůj muž, ne?“ zeptal se jí zase pán.

„Dělával, dělával, zlatý panáčku, ale už je o žněch dvě léta, co dodělal. Dostal úbytí. Já někdy k stavu přihlídla, naučila se tkát a teď je mi to k dobrému. Já také říkám Madle: Jen se uč, Ma-

dlo, čeho se naučíš, o to tě ani dráb neoloupí.'

,Je to tvoje dcera?' ptal se zase pán.

,Není moje, je to kmotřina. Ale pomáhá mi někdy. Nekoukajte se na ni, že je malá, zato je sporá a do práce jako hrom; tuto houni ona dělala sama a sama.' Pán mně poklepal na ramena a pěkně se na mne podíval; jaktěživa neviděla jsem tak pěkné modré oči, nic jinak než jako charpa.

,A ty nemáš žádných dětí?' obrátil se pán na kmotru.

,Mám jednoho hocha,' pravila kmotra, ,dala jsem ho do Rychnova na učení. Pánbůh mu dává dar ducha svatého, učení jde mu jak by hrál, hezky zpívá na kruchtě, ráda bych tedy ten nějaký groš na něho obětovala, aby z něho byl pan páter.'

,A což nebude-li chtít jím být,' řekl pán.

,I bude, panáčku, Jiřík je dobrý hoch!' povídala kmotra. Já zatím dívala se ustavičně na tu trubičku a myslela jsem si, jak to asi skrže ni kouká ten pán. Ale on mi to musel zrovna na nose vidět, najednou se obrátl ke mně a povídá: ,Ty bys asi ráda věděla, jak je skrže ten dalekohled vidět, ne?'

Já se začervenala a nemohla jsem ani oči pozdvihnout, kmotra ale vyjela: ,Ona myslela Madla, že je to floutna a vy že jste muzikant. Já jí to ale pověděla, kdo jste.'

,A ty to víš?' smál se pán.

,Inu, já nevím, jak vám říkají, ale to vy jste jeden z těch, co tu chodí dohlížet na ty lidi, a skrže tu trubičku se na ně díváte, ne-li?'

Pán se smál, až se za boky bral. ,No,' povídal, ,to poslední jsi, matko, trefila. Chceš-li se skrže tu trubičku podívat, tedy se pojdevej,' obrátil se ke mně, když se byl notně vysmál, a pěkně mi

položil trubičku k oku. To jsem vám, lidičky, své divy spatřila; v Jaroměři zrovna lidem do oken jsem viděla a každého pěkně pozorovala, co dělá, jako bych stála u něho, a daleko až na polích lidé co pracovali, viděla jsem jako před sebou. Chtěla jsem to dát také kmotře, aby se podívala, ale ona mi povídala: ,Copak si myslíš, to by se pěkně slušelo pro mne, starou ženu, abych si hrála.'

,Ale to není k hraní, to je k potřebě, matko,' řekl jí pán.

,Inu nechťsi je, ale pro mne se to nehodí,' řekla kmotra a mermomocí se podívat nechtěla. Mně tak napadlo, kdybych viděla skrze to sklíčko Josefa císaře, a dívala jsem se na všechny strany, a že byl ten pán tak velice hodný, řekla jsem mu, koho bych ráda viděla.

,Což ti tolik na císaři záleží, máš ho ráda?' zeptal se mne pán.

,Bodejť bych neměla,' povídám, ,když ho každý člověk pro jeho dobrotu a hodnost chválí. Však se za něj také každý den modlíme, aby mu dal Pánbůh dlouhé panování a té jeho panímámě.'

Pán se jako usmál a povídá: ,Chtěla bys s ním také mluvit?'

,I zachraň pánbůh, kampak bych oči dala?' povídám.

,Vždyť se mne také nestydíš, a císař je přece člověk jako já.'

,Ono to přece není takové, panáčku,' ozvala se kmotra; ,císař pán je císař pán, a to je přec jen něco říci. Já slýchala, že když se člověk podívá císaři do očí, zima pochází a horko rozpaluje. Náš konšel s ním už dvakrát mluvil a říkává to.'

,Váš konšel nejspíš že nemá dobré svědomí, a proto nemůže směle se podívat nikomu do očí,' řekl pán a psal přitom něco na

Z.P.
7. IX. 71.

malý lístek. Ten lístek dal pak kmotře a povídal jí, aby šla do Plesu do zásobárny, a na ten lístek že se jí houně zaplatí. Mně dal ten stříbrný tolar řka: „Nech si ten peníz na památku, abys nezapomněla na Josefa císaře a jeho panímámu. Modli se za něho, modlitba vroucího srdce je Bohu milá. Až přijdete domů, můžete říci, že jste mluvily s Josefem císařem!“ — Dořekl a rychle odešel. My klekly a žádná nevěděly jsme, co děláme leknutím a radostí. Kmota začala mi lát, že jsem se tolik opovážila, a sama se opovážila také dost. Ale kdopak by si to byl pomyslil, že je to císař pán. Těšily jsme se z toho, že snad přece nemusel se mrzet, když nás obdaroval. V zásobárně vyplatili Novotné třikrát tolik za houně, než co žádala. My domů zrovna letěly, a když jsme tam přišly, nebylo vypravování konce a všichni nám toho záviděli. Máma mi dala tolar provrtat a od té doby jej nosím na krku. Už mi bylo kolikrát dost zle, a přece jsem se ho nevzdala. — Škoda, věčná škoda, že toho pána zem kryje!“ dokončila babička svoje vypravování s povzdechem.

„Ba škoda,“ dotvrдили ostatní. Děti poznavše historii tolaru, teprv si ho ze všech stran obracely a teprv se jím stal znamenitý. Babička pak stála všem ve světle ještě vyšším od té doby, co věděli, že mluvila s císařem Josefem. —

Nedělním večerem započal se ve mlýně již nový týden. Mleči se sjízděli, mlýny začaly pomalu svým obyčejným taktem hrkotat, stárek chodil po mlejnici, přehlížeje znatelským okem, kde by co chybělo, mládek zpívaje běhal shora dolů, zdola nahoru, od koše ke koší, a pan otec stál před mlejnicí, vítal veselou tváří své lidi, kteří mu přinášeli výdělek, podávaje jím šnupec tabáku.

Panímáma s Mančinkou vyprovodily letního času babičku až k hospodě. Byla-li tam právě muzika, zastavily se trochu u plotu, kamž obyčejně k nim přistoupilo několik kmoter, dívajíce se na tancující chasu. Dovniř se podívat nebylo možná, bylo tam nabito; sama Kristla, když nesla pivo ven do sadu, kde páni seděli, holby nad hlavou nést musela, aby je nevyrazili.

„Vidíte je, pány,“ říkávala panímáma, ukazujíc hlavou k sadu, kde seděli zámečtí pánové, a kdykoliv Kristla k nim přišla, zadržovat ji chtěli, „vidíte je! To věřím, to by bylo děvče, takové hned nenajdete. Ale nemyslete si, že je nechal Pánbůh schválňě pro vás vyrůst a vy abyste mu svět zkazili!“

„Není strach, panímámo, že se dá Kristla těm zbalamutit,“ mínila babička. „Ta jim ukáže, kudy cesta ze dveří.“ — Zdálo se

tak. Jeden z těch panáčků, na deset honů pížmem zavánějících, šeptal děvčeti cosi do ucha, ale ona mu se smíchem odsekla: „Jen složtě, panáčku, složte, nekoupíme!“, skočila do síně a s veselou tváří položila ruku do mozolovité pravice vysokého junka, nechala se obejmout a vést k tanci, nedbajíc na volání: „Kristinko, pojďte nalívat!“

„Ten je jí milejší než zámek se všemi pány i poklady,“ usmála se babička, dala panímámě dobrou noc a ubírala se s dětičkami domů.

KAPITOLA V

Jednou za čtrnáct dní neb tři neděle, když byl právě krásný den, říkala babička: „Dnes půjdeme na přástvu k myslivecům,“ děti těšily se od rána až do té chvíle, kde babička vzavši vřetánko na cestu se vydala. Za splavem vedla cesta pod příkrou strání k mostu, za mostem pak šlo se topolovým stromořadím ustavičně až do Rýznburku. Babička ale volila cestu pod stráněmi podél řeky až k píle. Nad pilou byl holý vrch, na němž rostla vysoká divizna, pro kterou Barunka ráda lezla. Za pilou se údolí víc a víc úžilo a řeka v těsnějším korytu bystřejí utíkala přes veliké kameny, které jí v cestě ležely. Vrchy porostlé byly jedlemi a smrčinami, které svým stínem skoro celou šíři údolí zatemňovaly. Tím údolím šly děti s babičkou, až došly pod zbořeniny

hradu rýznburského, které z temného stromoví čněly, porostlé mechem.

Opodál hradu, nad starým sklepením, kterým se prý mohlo chodit tři míle cesty pod zemí, do něhož ale nikdo vstoupit nemohl pro vlhkost a zkažený vzduch, vystavěn byl altán s třemi vysokými špičatými okny. Vrchnost když na lovу byla, držívala tam druhé snídaní. K tomu altánku děti zaměřily, lezouce po příkrém vrchu nahoru jako kamzíci. Babička, chudák stará, sotva se vyškrábala; vpravo i vlevo stromků se chytala. „No, vy jste

mi daly, sotvaže dechu popadám," povídala jsouc konečně nahore.

Děti ale vzaly babičku za ruce, vedly do altánu, kde byl příjemný chlad a pěkná vyhlídka, a posadili ji na židli. Na pravé straně altánu viděly děti na zbořeniny hradu; pod hradem točilo se do polokruhu údolíčko, jež zavíraly při dolním i horním konci vršky porostlé jedlemi. Na jednom z těchto vršků stál malý kostelíček. Šum vody a zpěv ptactva oživoval jedině panující vůklo tichosti.

Jan vzpomněl si na silného Ctibora, ovčáka pána rýznburského; tam dole na louce to bylo, kde ho pán přistihl, jak nesl na ramenou celou i s kořeny vytrhnutou jedli, kterou byl v panském lese ukradl. Když se ho pán ptal, kde jí vzal, upřímně ze své viny se vyznal. Pán mu to odpustil, ba ještě ho pozval na hrad, s dodáním, aby si vzal s sebou pytel, že mu dá tolík poživý, co unese. Ctibor byl neomalen, vzal ženě devítiloketní cíchu a šel do zámku, kde mu hrachu a uzených kýt do ní naložili. Pro jeho sílu a upřímnost rytíř si ho zamiloval, a když v Praze

veliký turnaj od krále vypsán byl, vzal ho s sebou. Ctibor silou svojí zvítězil nad jedním německým rytířem, nad kterým nikdo zvítězit nemohl, a král udělal ho též rytířem.

Dětem se ta povídka velice líbila a od té doby, co jím starý ovčák ji povídal, měly hrad i louka větší pro ně zajímavosti.

„A jak se to tam jmenuje, co ten kostelíček je, babičko?“ ptal se Vilím.

„To je na Boušíně. Dá-li nám Pánbůh zdraví, také se tam jednou podíváme, až tam bude pouť!“ řekla babička.

„A co se tam stalo, babičko?“ ptala se Adelka, která by byla babičku poslouchala od rána do večera.

„Zázrak se tam stal. Nevíte již, jak to jednou Vorša povídala?“

„Nevíme už nic. Povídejte vy nám to, pěkně vás prosíme,“ škemraly děti a babička nedala se dlouho prosit.

„Tedy sedněte hezky na lavici a nevyhýbejte se mi z okna, ať nepřepadnete dolů a nesrazíte vaz. Za tímto vrchem a těmi lesy jsou vesnice Turyň, Litoboř, Slatina, Mečov, Boušín; ty všechny před dávnými časy patřily jednomu rytíři, který se jmenoval Turynský a na Turyni v hradu svém bydlel. Pán ten měl paní a jedinou deerušku, hezkou dívčičku, ale bohužel byla hluchá i němá, čeho bylo rodičům veliký žal.

Jedenkráte procházela se po hradu ta holčička, a tu si usmínila podívat se, co dělají ti malí beránkové v boušínském dvorci a jak as vyrostli od té doby, co je neviděla. — Musím vám říci, že tenkráte ještě ten kostelíček tu nebyl, ani vesnice, jen dvorec tu byl, v němž čeled' bydlela Turynského pána a kde se chovala

B02137IV99

jeho stáda. Kolem dokola byl samý les a v lese mnoho divoké zvěře.

Dceruška Turynská byla kolikráte ve dvorci, ale to jela vždy s otcem; myslila bláhová, že když se tam rozběhne, také hned tam bude. Šla tedy, šla, kam ji oči vedly; myslela: cesta jako cesta, byla ještě mladá, nerozumná, jako vy jste. Když ale dlouho už šla, a ještě bílý dvůr neviděla, začínalo jí být ouzko; napadlo jí teprv, co řekne otec a matka, že utekla ze zámku, dostala strach a vrátila se nazpět. Ale když je člověk ve strachu, lehko se pomate, dokonce takové dítě. Spletla si holčina cestu a nepřicházela ani domů, ani do dvorce, dostala se do hustého lesa, kde nebylo ani stopy ani světla. Teprv poznala, že zabloudila!

Můžete si myslit, jak jí bylo! — Vám by ale přece tak zle nebylo, máte sluch a mluv, čeho děvčátko nemělo. Běhala ve zmatku kříž a kříž, a tím více se pletla. Nakonec i žízeň i hlad ji trápil, nohy ji také bolely, ale to vše nebylo tak hrozné jako strach, který mělo děvče před nocí, zlou zvěří, a ouzkost, která ji tízila, že se otec a matka na ni hněvat budou. Ustrašená, upylaná octla se najednou u studánky; dychtivě klekla si k ní a napila se; když se pak okolo sebe rozhlédla, viděla dvě ušlapané cestičky. Ale nevěděla, kterou se dát, už ji bloudění přestrašilo a naučilo, že nevede každá cestička k domovu. Tu si vzpomněla, že její matka když v strachu a úzkosti je, vždy do své komůrky jde a se modlí; i klekla tedy na zem holčinka a modlila se, aby ji Pánbůh vyvedl z lesa.

I slyší najednou divný zvuk, hučelo a znělo jí to v uších více a více, jasněji a jasněji, děvče nevědělo, co se to s ní děje, jaké to

jsou zvuky; začala se strachy třást a plakat, chtěla utíkat — a tu hle, běží k ní z lesa po cestičce bílá ovce, za ní druhá, třetí, čtvrtá, pátá a šestá a více jich, vždy více, až je u studánky celé stádo. Každá ovce měla na krku zvonec, ty zvonce zvoní a děvčátko je slyší! To jsou ovce otcovy a tu běží ovčákův bílý pes

a tu přichází Barta ovčák, a děvčátko vykřikne „Barto!“ a běží k němu. Zaradoval se Barta, když slyšel, že slečna mluví a slyší, vzal ji do náruče a pospíchal k dvorci, od něhož nebyli daleko vzdáleni. Byla tam paní Turynská, všecka sklíčená; nevěděli, kam se jím dcerka náhle z hradu byla poděla a co se s ní stalo. Rozeslali po lese kdekoho, otec také hledal, a paní čekala v bílé dvoře. Můžete si myslit, jakou radost ta maminka měla, když jí Barta dceru přinesl a ke všemu tomu ještě uzdravenou. Když se i otec vrátil a dcera jím všecko pověděla, umínili si rodiče, že u té studánky na poděkování Bohu vystaví kostelíček. A to také udělali. Ten kostelíček, co tamto vidíte, je ten samý a ta studánka u něho ta samá studánka, u níž děvče pilo a se modlilo, a zde v těch lesích bloudilo. Ale děvčátko už dávno dávničko umřelo, a pan Turynský umřel i paní Turynská, a Barta umřel a zámek na Turyni je zbořen.“

„A kam přišly ovce a pes?“ ptal se Vilím.

„Inu, pes pošel, staré ovce zkapaly, mladé vyrostly a měly za se beránky. A tak to na tom světě chodí, milé děti, jeden zajde, druhý přijde.“

Děti obrátily zraky do údolí, viděly v mysli rytíře jezdit, děvčátko bloudit — a tu hle, najednou vyjízdí z lesa paní na krásném koni, jedouc údolím dolů, za ní podkoní. Paní má tmavý kabátek, dlouhá hnědá sukňa visí jí přes třemeny dolů, na hlavě černý klobouček, od něhož vlaje zelený závoj okolo havraních kadeří.

„Babičko, babičko, rytířka, podívej se!“ vykřikly děti.

„I co vám napadá, což jsou nějaké rytířky? To je paní kněž-

na,“ řekla babička, podívajíc se z okna dolů.

Děti se skoro mrzely, že to nebyla rytířka, jak si ony myslily.

„Paní kněžna jede k nám nahoru!“ volali všickni.

„Kdoví co vidíte; jak by sem kůň vylezl,“ řekla babička.

„Opravdu, Orland leze jako kočka; jen se podívej!“ volal Jan.

„Dej mi pokoj, ani to vidět nechci. Ty vrchnosti mají divné vyražení,“ povídala si babička, zdržujíc děti, aby se nevyhýbaly z okna.

Netrvalo dlouho, kněžna byla nahoře. Lehce svezla se z koně, hodila dlouhou sukni přes rámě a vešla do altánu.

Babička vstala uctivě ji vítajíc. „To je rodina Proškovic?“ ptala se kněžna, přehlédnouc tváře dítěk.

„Ano, milostivá paní, jest!“ odpověděla babička.

„Tys jistě jejich babička?“

„Jsem, milostivá paní, matka jich matky.“

„Můžeš mít radost, máš to zdravá vnoučata. Jestlipak ale vy děti také posloucháte své babičky?“ ptala se kněžna dětí, které

z ní oka nespouštěly. Na její otázku ale sklopily oči, šeptajíce: „Posloucháme.“

„No, ujde to s nimi; někdy ovšem — ale co dělat, vždyť jsme my také lepší nebyly,“ řekla babička.

Kněžna se usmála; vidouc stát na lavici košíček jahod, ptala se, kde jich děti nasbíraly. Babička hned pobídla Barunku řkouc: „Jdi, děvečko, podej milostivé kněžně. Jsou čerstvé, děti je po cestě nasbíraly, snad přijdou milostivé paní k chuti. Když jsem mladá byla, také jsem to ovoce ráda jídala, ale co mi děcko umřelo, nevzala jsem žádnou do úst.“

„A proč?“ ptala se kněžna, berouc od Barunky košíček s jahodami.

„To je tak mezi námi, milostivá paní, jak umře matce dítě, nejí do svatého Jana Křtitele ani třešně ani jahody. To prý chodí Panna Maria po nebi a rozdává to ovoce těm malým dítkám. Kterého dítěte matka ale zdrženlivá nebyla a od toho ovoce jedla, tomu řekne Panna Maria: ‚Vidíš, holátko, na tebe se málo dostalo, matka ti to snědla.‘ Proto se zdržujou matky od požití toho ovoce. No a když se zdrží do Jana, zdrží se po Janě taky,“ doslovila babička.

Kněžna držela v prstech jahodu, sladkou, červenou jako její krásný ret, ale při babičině řeči položila ji mimovolně nazpět do košíku řkouc: „Nemohu nyní jíst, a vy, dítky, neměly byste ničeho na cestu.“

„I to nic nedělá, paní kněžno, jen jezte, anebo si je vezměte domů i s košíkem, my si nasbíráme jiných,“ rychle namítlá Barunka, odstrkujíc podávaný jí košíček.

„Přijímám tedy váš dárek,“ řekla kněžna usmívajíc se prostosrdcečnému děvčeti, „zítra ale přijďte si pro košíček do zámku a babičku přiveďte s sebou, rozumíte?“

„Přijdeme, přijdeme,“ přisvědčily děti, právě tak, jako to dělaly, když je zvala paní máma do mlýna. Babička chtěla cosi namítat, ale už nebylo platno nic, kněžna zlehka babičce se uklonila, usmála se na děti a z altánu vystoupila. Košík podavši podkonímu, vyhoupla se na Orlanda a zmizela mezi stromovím jako krásné zjevení.

„Babičko, já se těším do zámku! Tatínek říká, že tam má paní kněžna krásné obrazy!“ řekla Barunka.

„A je tam prý papoušek a ten mluví. Počkejte, babičko, to se podivíte!“ zvolal Jan, tleskaje si do rukou.

Malá Adelka se ale podívala po sobě a povídala babičce: „To si nenechám tyhle šaty, viděte že ne, babičko?“

„I propánakrále, vždyť pak jsem si toho děvčete ani nevšimla. Ty jsi krásná, co jsi dělala?“ křížovala se babička, vidouc, jak je děvče zmazané.

„Já za to nemohu, Jan mne strčil, upadla jsem do jahod,“ omlouvala se malinká.

„Vy dva se jen kočkujete vždy. To si paní kněžna pomyslila o vás čistou věc, řekne, že jste diblíci. Teď ale pojďte, ať přijde me k myslivecovům. To vám ale povídám, vy chlapci, budete-li zase dovádět, jako to děláváte, nevezmu vás vícekrát s sebou,“ přikazovala babička.

„I my budeme hodni, babičko,“ ujišťovali chlapci.

„Uvidíme,“ povídala si babička, kráčejíc za dětmi lesním chodníkem k myslivně.

Nešly daleko a očnuly se mezi listnatým stromovím, skrze něž viděly již bílý dvorec a myslivnu před sebou. Před stavením bylo prostranství zelené, ohrazené, posázené lipami a kaštany, pod nimiž bylo několik laviček a stolků v zemi upevněných. Po trávě procházeli se pávi, o nichž babička říkala, že mají andělské peří, d'ábelský křik a zlodějský krok, hejno kropenatých, kravavých perlin, a bílí králíci seděli v trávě, stříhali ušima, na každý hluk bojácně se rozprchnuvše. Pěkná srna s červeným obojkem ležela na zápraží a několik psů toulalo se po dvoře. Sotvaže na ně děti křikly, radostně zaštěkli, přiskákali k dětem, začali do kruhu běhat a div je samou radostí na zem nepovalili. Také srna na zavolání Adelčino přišla a svým modrým okem tak mile na děvčátko hleděla, jako by chtěla říci: Ach, tys to, co mně dobrá sousta nosíš, vítám tě! Adelka jí to musela na očích vidět, protože honem do kapsičky sáhla a kousek žemle srně podala, kterou tato vzala, běžíc pak za děvčátkem.

„Co vás všickni všudy berou, vy roto!“ volal odkudsi hlas a za chvíli vyšel z komory myslivec, v lehkém zeleném kabátu, domácí čepičku na hlavě. „I toť jsou milí hosté,“ zvolal, vida babičku; „vítáme — jen dál. Hektore, Diano, Amino, půjdete!

Vždyť není svého slova slyšet,“ obořil se na psy. Babička vešla do stavení, nad jehož vchodem byly veliké jelení parohy. V síni viselo několik pušek, ale hodně vysoko, aby jich dítě dosáhnout nemohlo. Babička se velmi bála pušky, i když nabita nebyla, a když se jí pan myslivec smál, říkala: „Kdož může vědět, co se mu stane, čert nespí!“ — „Pravda,“ říkal myslivec, „když Pán bůh dopustí, i motýka spustí.“

Babička odpustila panu myslivci, když ji začasté poškádlil, jen když nebral v její přítomnosti jméno boží nadarmo a když neklel; to babička nemohla slyšet, hned si uši zacpala řkouc: „No, nač je to potřeba, ta nevymáchaná huba — aby člověk po vás vykropil.“ Pan myslivec měl babičku rád, a proto se přední měl na pozoru, aby nezavadil o certa, který, jak on říkal, maně se mu do řeči plete.

„A kde máte paní kmotru?“ ptala se babička, když vešli do světnice a nikoho tam nebylo.

„Jen se posaďte, hned ji zavolám; to víte, ona vždy jen jako kvočna mezi kuřaty se batolí,“ řekl myslivec, jda zavolat ženu.

Chlapci se postavili u skříně, v níž se leskly pušky a lovecké nože, a děvčata hrály se srnou, která s nimi do pokoje vběhla; babička ale přehlídnouc jedním pohledem celý ten přívětivý, čistě uspořádaný pokoj, povídala si: „To je pravda, ať sem přijde člověk ve svátek nebo v pátek, vždy je všecko jako sklo,“ a když jí padla do oka příze, která svázána a znamením opatřena u kamen na lavici ležela, přikročila blíže a prohlížela předivo.

Vtom se otevřely dvěře a do nich vkročila paní, ještě dost mladá, v čistém domácím obleku, bílý čepiček na hlavě; na ru-

ce nesla malé, rusovlasé děvčátko. Srdečně babičku i děti vítala a na její jasné, přívětivé tváři bylo vidět, že má vskutku radost. „Byla jsem polívat plátno. Mám radost, letos bude bělounké jako labuť,“ pravila myslivcová, omlouvajíc se ze své nepřítomnosti.

„To je vidět pilnost,“ řekla babička, „kus na bělidle, a tu se už zase chystá tkalcovi. Tuhleto bude pláténko jak pergament. Jen aby vám je dobře udělal a neošidil vás. Jste spokojena se svým tkalcem?“

„I to víte, milá babičko, on každý ošidí,“ pravila myslivcová.

„I vy ženské, rád bych věděl, jak by vás tkadlec ošidil, vždyť to máte všecko vypočteno,“ smál se myslivec. „A přece si sedněte a nestůjte!“ pobízel babičku, které se nechtělo od příze.

„I vždyť je dost času,“ pravila babička, berouc za ruku malou Aninku, kterou byla paní myslivcová k lavici postavila, by nepadla, neboť začínala teprv běhat.

Jak paní domácí ode dveří odstoupila, objevili se za jejími zády dva opálení chlapci, jeden světlouhasý po matce, druhý černohlávek po otci. Byli se sice s matkou s celou chutí do dveří

přihnali, ale když se pustila matka s babičkou do řeči, nevěděli honem, jak a co dětem říci, začali se stydět a schovali se za máminy sukňě. „Copak vy vojáci,“ začal otec, „je způsob vlézt za mámu, když máte hosti vítat? Hned podejte babičce ruku.“

Hoši ochotně postoupili k babičce, ruce jí podávajíce; babička jím do nich naložila jablek. „Tumáte a hrejte si, a podruhé se nestyděte; to se na hochy nesluší, držet se máminých faldů,“ napomínila babička a hoši sklopili oči a koukali na jablka.

„A teď alou ven,“ rozkázal táta; ukažte dětem výra a hoďte mu sojku, co jsem dnes zastřelil; ukažte jím mladá štěňata a mladé bažanty. Ale ať mi mezi tou drůbeží nelítáte jako jestřábi, sice vás — “ Tento dodatek děti již neslyšely, neboť sotvaže řekl otec „Alou ven!“, již se to hrnulo jedním valem ze dveří.

„To je hon!“ smál se myslivec, ale bylo vidět, že mu ten hon není proti myсли.

„Děti jsou děti, mladá krev!“ řekla babička.

„Jen kdyby ti chlapci tak diví nebyli. Ale věřte, babičko, že mi sedí strach celý den v zádech. To vám to jen po líčkách leze, po stromech, kotrmelce dělá, kalhoty trhá — až hrůza povídат. Děkuju Hospodinu za to dobré děvče, to je dobrá hodina,“ povídala paní myslivecová.

„Co chcete, paní kmotra, po matce dcera, po otci syn se poznává,“ prohodila babička. Paní domácí s usmáním podala dcerušku manželi, aby ji trochu pochoval; „jen co bych přinesla něco k snědku, hned tu budu,“ dodala.

„Dobrá žena,“ řekl myslivec, když vyšla ze dveří, „hřich jí ublížit, jen kdyby neměla ustavičně strach, že se ti kluci zabí-

jou; co do hocha, když není v něm ohně?“

„Všechno moc škodí, pane kmotře, kdyby jím dal člověk celou vůli, ono by to po hlavách chodilo,“ povídala babička, ačkoliv se nevždy dle těch slov zachovávala.

Netrvalo dlouho a do dveří vešla hospodyně s plnýma rukama. Na dubovém stole očtnul se bílý ubrousek, majolikové talíře, nože se střenkami ze srnčích parohů, octly se tam jahody, vaječníky, sметana, chléb, med, máslo i pivo.

Hospodyně vzala babičce vřetánko z rukou řkouc: „Teď nechte přádla, babičko, a berte si. Ukrojte si chlebíčka, namažte. Máslo je dnes tlučené, pivo je nekřtěné. Vaječníky nejsou tuze kalé, upekla jsem je dnes jen nazdařbůh, ale když přijde cos člověku znenadání, chutná to. Jahody vy nejíte, ale děti rády, když jim je poleju sметanou.“ Tak pobízela paní myslivcová a přitom krájela krajíc za krajícem, mazala máslem, kapala medem.

Babička náhle, jako by si na něco byla vzpomněla, plácla se do čela řkouc: „To je stará hlava nepamětlivá! Vidíte, ani mi ještě nenapadlo povědít vám, že jsme mluvily v altánu s paní kněžnou.“

„Není divu, vždyť pak ty děti člověka tím křikem zpitomí,“ řekla paní myslivcová, on ale hned se ptal, co jim paní kněžna říkala.

„Nepovídejte, babičko, dokud se nevrátím,“ prosila myslivcová; „musím dříve ty děti spokojit, aby trochu poseděly.“

Děti zrejdily zatím kde co a chlapci myslivcoví, Franěk a Bertík, všude v čele a všecko jím vykládali. Právě stály před domem

na trávě a malá Amina prováděla před nimi svoje umění, skáka-jíc přes hůl a přinášejíc hozené jí věci v tlamě, když se zjevila na prahu matka, volajíc je k svačině. Nedaly se dvakrát volat. „Sedněte hezky pod stromy, jezte a neumažte se příliš!“ napomínala je, rozkládajíc jim jídlo na stolky. Děti sedly a okolo nich postavili se psi a čuměli jim do tváře.

Když přišla paní myslivcová zase do světnice, prosila babičku, aby povídala o paní kněžně, a babička pověděla vše slovo od slova, jak a kterak v altánku bylo.

„Vždycky to říkám, že má dobré srdce,“ ozvala se myslivcová. „Kdykoliv sem přijede, vždy se ptá, co dělají děti, a malou Anušku políbí na čelo. Kdo má děti rád, je dobrý člověk. Ale to služebnictvo ji roznáší, jako by kdovíjaká byla.“

„Čiň čertu dobře, peklem se ti odslouží,“ ozvala se babička.

„Tak, tak, babičko,“ pravil myslivec, „pravdivé to přísloví. To je má řeč, nemuseli bychom si lepší paní přát, kdyby neměla těch drábů okolo sebe, ti ji štvou a lhou jí. A není ta čeládka k ničemu na světě, nežli Pánubohu den ukrádat. Když to tak všecko, milá babičko, na světě pozoruju, myslím si kolikrát: kdyby do vás tisíc — karlátek uhodilo! — Není-li to k zlosti, když si pomyslím, že takový halama, který nic neumí, k ničemu není, než aby za vozem stál jako dřevěný panák a v pokoji dřepěl, že ten tolik má co já; že ten více platí než já, který musím v dešti, v blátě, v sněhu cachat po lesích, ve dne v noci s pytláky se hrdlit a za všecko tu stát a všecko obstarávat. Nemám nač naříkat, jsem spokojen, když mi ale přijde takový fouňa sem a vyhrnuje po mně nosem, tu bych mu, namoutěkuši — ale

(V) 122

darmo se zlobit.“ A pan myslivec vzal sklenici a napil se na zlost.

„Ale jestlipak ta paní o všem ví, co se děje, a proč si nevezme někdo to srdce a neřekne jí, když se mu křivda stane?“ zeptala se babička.

„I šlaka, kdožpak se rád spálí? Já s ní mnohdy mluvívám a mohl bych říci to i to, ale vždy si myslím: Fraňku, mlč, ať se to na tebe nesveze. A konečně ona by mi to nemusela věřit, zeptá se těch vyšších, a tu to máte, je po všem. Ti drží při sobě, to je nerozdílná ruka. Mluvil jsem s ní před několika dny, chodila po lese s tím cizím knížetem, co tu s ní je. Potkali kdesi Viktorku a ptali se mne na ni; knězna se jí lekla.“

„A co jste jí řekl?“ ptala se babička.

„Inu, co jsem měl říci; řekl jsem, že je bláznivá, ale že nikomu neubližuje.“

„A co na to řekla?“

„Sedla do trávy, kníže sedl k jejím nohoum a mně kázali, abych přisedl a povídal jím o bláznivé Viktorce a kterak se to stalo, že se zbláznila.“

„A tys rád povídal, vid?“ usmála se myslivcová.

„To víš, ženo; kdož by nebyl rád k službám krásné paní. A naše knězna není sice už tak mladá, ale šlakovitě krásná paní. Ostatně co dělat, musel jsem povídат.“

„Vy jste čtverák, pane kmotře; dvě léta tomu, co jsem zde, a to mi slibujete povědít zevrubně, jak se to s Viktorkou přihodilo, a posud to nevím, jen tak páté přes deváté. Krásná paní nejsem, poručit vám nemohu, to já se toho asi nikdy nedovím, vidte?“

„Oh babičko, vy jste mně milejší než ta nejkrásnější paní na světě, a je-li vám libo poslouchat, povím vám tu historii třebas hned.“

„Když pan kmotr chce, umí hedvábný polštárek podložit, to je pravda,“ usmála se babička. „Jestli je to paní kmotře vhod, vezmu vás za slovo. Starý člověk podobá se dítěti, a děti, jak víte sami, rády mají povídačky.“

„I, já nejsem ještě stará a také ráda poslouchám. Jen povídej, tatíku, povídej, hezky nám ujde chvilka,“ odpověděla paní myslivcová.

„Maminko, prosím tě, dej nám ještě chleba, my nemáme už ani kouska,“ ozval se ve dveřích Bertíkův hlas.

„To není možná, kam by to ty děti byly kladly!“ divila se babička.

„Polovic snědly, polovic daly psům, srně a veverkám; to máte vždycky tak. Oh, já mám s nimi peklo,“ vzdychla myslivcová krájejíc poznovu chléb. Co podruhé děti venku dělila a malou deerušku chůvě na starost dávala, cpal si pan myslivec dýmku. „Můj nebožtík, dej mu Pánbůh nebe, měl také ten zvyk; než co povídат začal, musela být dýmka přichystaná,“ povídala babička a zář blahé vzpomínky zaleskla se jí v oku.

„To já nevím, ti muži jako by si řekli, všickni mají ten ošklivý zvyk,“ povídala myslivcová, zaslechnouc ve dveřích babiččina slova.

„Jen se nedělej, jako bys to ráda neměla, sama mi z města tabák přinášíš,“ řekl myslivec, zapaluje si dýmku.

„Inu, jaká pomoc. Chce-li mít člověk od vás pěkné oko, musí

vám pomyšlení udělat. Začni tedy povídat,“ řekla hospodyně, sedajíc s vřetánkem vedle babičky.

„Jsem hotov, tedy poslouchejte!“ To řka pustil myslivec první obláček dýmu vzhůru ke stropu, položil nohy křížem, podepřel se pohodlně o židli a začal vypravovat o Viktorce.

KAPITOLA VI

„Viktorka je sedlákova dcera ze Žernova. Rodiče její jsou už dávno pochováni, ale bratr a sestra žijou podnes. Před patnácti lety byla Viktorka děvče jako malina; daleko široko nebylo jí rovně. Svižná jako srna, pracovitá jako včelka, nikdo nemohl by si byl lepší ženy přát. Takové děvče, a když má ještě podíl na statku k očekávání, nezůstane pod pokličkou, to se samo sebou rozumí. Také o Viktorce šla pověst po celém okolí a námluvníci podávali si dvéře. Tatíkovi a matce by se mnohý byl líbil, nejeden byl hospodář zámožný, a dcera by byla přišla, jak se říká, do plného, ale ona tomu nechtěla rozumět; jen ten měl u ní dobré oko, kdo nejpěkněji tancoval, a to jen při muzice.

Někdy to přece vrtalo tátovi mozkiem, že dcera ženichy jen tak ledabylo odbývá, spustil na ni zhurta, aby se pro jednoho rozhodla, sice že jí sám ženicha vybere a přinutí, aby si ho vzala. Děvče ale pustilo se do pláče, prosila, aby ji z domu nevyhá-

něli, že nemá zmeškáno, že jí teprv dvacet let, že neužila světa a bůh že ví, komu se dostane a jak se jí povede. Tatík měl děvče velmi rád, a když slyšel takovou lamentaci, bylo mu jí líto, a vida její krásnou tvářičku, myslil si: „Na tebe je dost času, ty ženichů ještě dost najdeš.“ Lidé si to ale všecko jinak vykládali; povídali si, že je Viktorka hrda, že čeká, až pro ni přijedou v kočáře, prorokovali, že pýcha předchází pád, kdo dlouho vybírá, že přebere, a podobné pranostiky.

Toho času leželi ve vsi myslivci; jeden z nich začal chodit za Viktorkou. Šla-li do kostela, šel za ní, v kostele stál zajisté nedaleko ní, a místo co měl koukat na oltář, koukal na ni. Šla-li na trávu, zajisté se vyskytnul nablízku, zkrátka ať šla kam šla, všude ji následoval jako stín. Lidé si povídali o něm, že nemá dobrý rozum, a Viktorka když vešla mezi kamarádky a stala se zmínka o něm, říkala: „Co ten voják za mnou chodí? Ani nemluví, jako ten morous. Já se ho bojím. Když ho nablízku cítím, jako by po mně lezlo, a z těch očí jde mi hlava kolem.“

Ty oči, ty oči, každý říkal, že ty na nic dobrého neukazujou; v noci mu prý i svítily, a ty černé obočí, které nad nimi jako havraní křídla roztaženy byly a uprostřed se stýkaly, ty byly patrným znamením, že jsou to oči uhrančivé. Někteří ho litovali řkouce: „Můj bože, kdopak může za takovou chybu, když se s ní narodil. A takové oči mají moc jen na některé lidi, každému se není před nimi co bát.“ Nieméně sousedky, kdykoliv jim na děti pohlídl, lekly se a honem běžely přetřít je bílým šatem, a kdykoliv které dítě ve vesnici zastonalo, už říkaly: „Že je uřknul černý myslivec.“ Konečně uvykli lidé na tu pošmourounou tvář a mezi

děvčaty ozývaly se i hlasy, že by nebyla ošklivá, kdyby přívětivější byla. Všeobecné jejich mínění ale bylo to: „Co s takovým podivínem. Bůhví kdo a odkud je; snad ani to není člověk; skoro aby udělal před ním kříž a řekl: Pánbůh s námi a zlý pryč!“

Vždyť netančí, nemluví, nezpívá; nechme ho!“ I nechaly ho. Ale což to bylo všecko platno! Jim bylo lehko říci: nechme ho, když za nimi nechodil; ale Viktorka s ním měla peklo.

Už ji mrzelo vycházet, kam právě nemusela, jen aby na chvíli těch očí se zprostila, které ji všady pronásledovaly. Už ji přestala muzika těšit, protože vždy z některého kouta v sednici pošmurný obličej na ni se díval; už nechodila tak ráda na přástvy, neboť věděla jistě, jestli nesedí ve světnici, že stojí venku u okna černý myslivec, a děvčeti vázl hlas v hrdle a nit se jí trhala. Trápilo ji to. Každý pozoroval změnu na ní, ale nikdo si nepomyšlil, že by myslivec snad tím vinen byl; považovali ho za blázna a myslilo se, že ho nechává Viktorka za sebou chodit, protože si právě jiné pomoci neví. Jednou ale povídala Viktorka kamarádkám: „To mi věřte, děvčata, kdyby teď právě ženich pro mne přišel, ať by si byl chudý nebo bohatý, pěkný nebo ošklivý, hned bych si ho vzala, jen kdyby byl přespolní.“

„Co ti to vlezlo do hlavy? Máš snad doma zlou vůli, že ses tak zbrkla a že by se ti už ani u nás nelíbilo?“ ozvaly se děvčata.

„Nemyslete si to o mně. Ale já tu nemohu vydržet, dokud tu bude ten černý voják. Vy si to nemůžete ani pomyslit, jak mne ten člověk dotěravý trápí a zlobí. Už se ani s pokojem vyspat ani pomodlit nemohu, všude mne ty oči pronásledujou,“ žalovala s pláčem Viktorka děvčatům.

„Ale božínsku, pročpak mu to nezakážeš, ať za tebou nechodí? Proč mu neřekneš, že ho nemůžeš vystát, že je ti sůl v očích?“ radily jí holky.

„Copak jsem to neudělala? S ním jsem nemluvila; jakpak naň

promluvit, když jde za mnou jako stín. Ale vzkázala jsem mu to po jeho kamarádu.“

,No, a neposlechl?“ ptaly se děvčata.

,Baže ne; povídal tomu jistému, že mu nemá nikdo co poroučet, že on si může chodit, kam chce a ke komu chce. Ostatně že mně ještě neřekl, jestli mě má rád, abych mu tedy nevzkazovala, že ho nechci!“

,Považme nezdvořáka,“ durdily se holky; ,copak si o sobě myslí? Měly bychom se mu pomstít za to.“

,Jen si s takovým nic nezačínejte, mohl by vám udělat,“ mínily povážnější.

,Lárysfáry, co nám může udělat. K tomu by musel mít něco, co jsme na těle nosily, a to žádná z nás nedá, a od něho takéничeho nepřijmem, jaképak tedy strachy? — Jen ty se, Viktorko, nic neboj, však my budem s tebou chodit, a jednou toho čerta přece vyplatíme,“ křičely smělejší z děvčat.

Ale Viktorka bázelivě kolem sebe se ohlížela a nepotěšena jejich domluvou vzdychla si: ,Kdyby mi jen Pánbůh z toho kříže pomohl.“

To, co Viktorka děvčatům svěřila, nezůstalo tajemstvím, rozneslo se dost brzy, až přes pole do druhé vsi.

Za několik dní octnul se jakýs úslužný člověk ze sousední vsi ve dvoře Viktorčina otce. Mluvilo se o tom a onom, sem a tam, až vylezl s barvou ven, že by totiž soused syna svého rád oženil a ten syn že by rád Viktorku, že ho poprosil za starosvata, aby jím vyjednal, zdali by směli přijít námluvy držet nebo ne.

,Sečkejte chvíliku, já se zeptám Viktorky; ona ať vám řekne.

Co se mne týče, já znám Šímu i syna jeho Tondu a nemám nic proti tomu; mají pořádnou živnost,‘ řekl starý námluvčímu a šel zavolat dceru do komory, aby se s ní poradil.

Jak to Viktorka slyšela, beze všeho rozmyšlování řekla: ,Ať přijdou!‘

Otcí se to zdálo divné, že se tak najednou rozhodla, ptal se jí, jestli Toníka zná, aby je darmo neondala; ale Viktorka zůstala při svém slovu a řekla ještě otcí, že ona Toníka Šímovic dobře zná, že je hodný hoch.

,Já mám radost z toho,‘ řekl otec, ,ostatně jak sis udělala, tak máš. Spánembohem tedy, ať přijdou.‘ Když otec šel, by starovata odbyl, přišla matka k Viktorce do komory, dělala jí křížek a přála štěstí.

,Co mne přitom nejvíce těší, že nepřijdeš ke tchýni ani k švagrůvé, že budeš sama hospodyně,‘ dodala.

,I mamičko, já bych si ho vzala, kdyby měl dvě tchýně,‘ odpověděla Viktorka.

,Inu to je tím lépe, když se máte tak rádi.‘

,I to ne, mamičko, já bych i jinému hodnému hochu byla slovo dala.‘

,Prosím tě, co to mluvíš, vždyť se jich dost hlásilo a žádného jsi nechtěla.‘

,Tenkráté nechodil za mnou ještě ten voják s těma zlýma očima,‘ šeptala Viktorka.

,Tyť nemáš všech pět pohromadě; co to mluvíš o vojáku, co je ti do něho, ať si chodí kde chce, nech ho, ten tě přece nevyžene z domu?‘

Broderie
Kunst
gewebt

Broderie

,Ba mamičko, ten, jen ten, já se trápím, soužím, nemám nikde stání ani pokoje,' zaplakalo děvče.

,A proč jsi mi to už dávno neřekla, byla bych s tebou šla ke kmotře kovářce, ta umí od takových věcí pomáhat. Jen to nech, zítra k ní dojdeme,' potěšila matka dceru.

Druhý den šla matka s dcerou k staré kovářce. Ona zná prý mnoho věcí, co jiní lidé neznají. Když se někomu něco ztratí, když krávy nedojí, když kdo koho uhrane, ode všeho pomáhá kovářka, ona umí všecko uhádnout. Viktorka důvěrně všecko kovářce pověděla, jak a co jí je.

,A tys nikdy s ním nemluvila, ani jediného slovíčka?' zkoumala na ní kovářka.

,Ani slovíčka.'

,Nedal ti také anebo neposlal po vojácích ničeho k jídlu, jablko nebo marcipán?'

,Nic, kmotra, nic; ti ostatní vojáci ani s ním nedrží, on prý je tuze pyšný a jakživ je takový samotář. Povídali to u nás.'

,To je už ten pravý morous,' tvrdila s jistotou kovářka; ,ale ty se nic neboj, Viktorko, však já ti pomohu, prozatím není ještě zle. Přinesu ti zítra něco, a to budeš nosit ustavičně při sobě. Ráno když vyjdeš z komory, nikdy se nezapomeň pokropit svěcenou vodou a řekni: Pánbůh se mnou a zlý pryč. Když jdeš polem, nikdy se nedívej ani za sebe ani kolem sebe, a kdyby i voják k tobě promluvil, nic nedbej, a kdyby mluvil jako anděl. On dovede i hlasem učarovat; raději si hned uši zacpi. Pamatuj si to. Nebude-li ti za několik dní lépe, musíme se pokusit o něco jiného, jen ty ke mně zase přijď.'

Viktorka odešla s radostnější myslí a doufala, že jí bude zase dobré a lehko, jako jí bývalo kdy jindy. Druhý den přinesla jí kovářka cosi v červeném klocu zašitého a zavěsila to sama děvčeti na krk, přikazujíc, aby to od sebe nedávala, aniž komu ukazovala. Navečer, když žala trávu, zhlídla sice, že tam nedaleko u stromu kdosi stojí, cítila, že se jí krev do tváří hrne, ale zmužila se, ani jednou neohlédla se kolem sebe, a hotova jsouc s prací, chvátala domů, jak by za ní hořelo. Třetí den byla neděle. Matka pekla koláče, tatík šel pozvat pana kantora a několik starých sousedů na odpoledne, a po vesnici sestrkovali hlavy, povídajíce si: U Mikšů budou držet námluvy!

Odpoledne přišli do dvora tři muži ve svátečních kabátech, dva měli rozmarýnu na rukávech. Hospodář přivítal je na prahu a čeládka stojíc na zápraží přála: „Dej vám Pánbůh mnoho štěstí!“

„Dejž to Pánbůh!“ odpověděl tlampač za otce i syna.

Ženich vešel poslední přes práh a venku ozývaly se ženské hlasy: „Čistý to hoch, ten Toník, hlavu nese jako jelen, a jaký to má krásný prut rozmarýny na rukávě, kdepak ji asi koupil?“ a zase mužské hlasy na to odpovídaly: „Což je o to, ten může hlavu vypínat, když si odvede ze vsi nejlepší děvče, nejlepší taňčnice, dobrou hospodynii a k tomu i možnou. Tomu je hej!“ Tak si myslili i po vsi mnozí rodiče a hněvali se, proč právě přespolního si Viktorka volila, proč jí nebyl ten a onen dobrý dost, k čemu ten spěch a ty vrtochy, a kdesi cosi, jak to už při takových příležitostech bývá.

Do večera bylo po námluvách. Pan kantor napsal svatební smlouvu, svědkové a rodiče podepsali ji třemi křížky místo

jmen, jež pan kmotr připsat musel, a Viktorka slíbila Toníkovi rukoudáním, že bude za tři neděle jeho ženou. Druhý den přišly kamarádky přát štěstí, a když vešla Viktorka na náves, všude ji pozdravovali: „Dej ti Bůh štěstí, nevěsto!“, ale mladá chasa když začala: „Škoda tě bude od nás, pročpak odcházíš, Viktorko?“, tu jí vstoupily slze do očí.

Několik dní byla Viktorka veseléjší, a když musela jít za ves, šla bez ouzkosti, kterou byla vždy obtížena, dokud ještě škapulíř od kovářky neměla a nevěstou nebyla. Zdálo se jí, že všeck

strach z ní spadl, a děkovala za to Bohu a kovářce, která jí tak dobrě poradila. Ta její radost však neměla dlouhého trvání.

Jednoho dne seděla s ženichem podvečer v sadě. Povídali si o budoucím hospodaření spolu a o svatbě. Tu se náhle Viktorka zamlčela, oči měla upřené na kroví před sebou a ruka se jí třásla. „Co je ti?“ ptal se jí ženich podiven.

„Podívej se mezi ty ratolesti naproti, nevidíš tam nic?“ šeptala Viktorka.

Ženich se podíval řka: „Já nevidím nic, a cos ty tam viděla?“

„Mně se zdálo, že se na nás černý voják díval,“ šeptala nevěsta ještě tišeji.

„Nu počkej, tomu uděláme konec,“ vykřikl Toník; vyskočil a všecko prohledal — ale darmo, nikoho neviděl. „Já mu to přece nedaruju, jestli se bude pořád na tebe koukat ještě teď, zasolím mu notně!“ zlobil se Toník.

„Nezačínej s ním žádné hádky, Antoníne, za to tě prosím, to víc, voják je voják. Sám otec byl na Červené Hůře a byl by i něco za to dal, kdyby ho tamější důstojník z naší vsi byl dal, ale on řekl, to že nemůže udělat, i kdyby chtěl, a že prý to není žádné provinění, když se dívá muž na děvče. Otec tam slyšel mezi vojáky, že prý je ten voják z velmi bohatého rodu, že prý se dal sám mezi vojáky a že může jít pryč kdy chce. To bys pěkně pochodil, s takovým si něco začít.“ Tak řekla Viktorka Toníkovi a on jí slíbil, že nechá vojáka být vojákem.

Na Viktorku ale přicházely od večera zase předešlé těžké chvíle, a jakkoli s důvěrou škapulíř k srdeci tiskla, kdykoli nešťastné oči nablízku byly, ono neprestalo přece jen nepokojně

tlouci. Viktorka šla zase na radu ke kovářce. „Já nevím, to je snad už trest od Pánabohá na mne uložený, že mi to nic platno není, co jste mi dala. Já vás přece ve všem poslechla,“ naříkala si Viktorka.

„Nech jen, holka, nech, však já mu posvítím, a kdyby i sám ancikrist byl. Musím ale dříve od něho dvě věci mít. Než si je zaopatřím, chraň se ho co můžeš. Modli se k andělu strážci a za ty duše v očistci, za které se nikdo nemodlí. Když některou vykoupíš, bude za tebe orodovat.“

„Však to je to nejhorší, kmotra, že se nemohu už s pokojnou myslí pomodlit,“ plakalo děvče.

„Vidíš, vidíš, holka, proč jsi to tak dlouho nechala, až tě ta zlá moc přemohla. No, ale dá Pánbůh, že toho d'ábla přemůžem.“

Viktorka sebrala všecku svoji sílu, modlila se vroucně, a když chtěly myšlenky jinam zabíhat, hned si myslila na umučení Pána, na Pannu Marii, aby jen zlá ta moc odstoupila. Chránila se jeden dva dny; třetí den ale vyšla si na nejjazší cíp otcova pole, na jetelinu; čeledínu přikázala, aby záhy přijel za ní, že si s kosením popílí. Šla tam, jako srna si krácejíc, lehkým krokem, až se lidé zastavovali, dívajíce se za ní, jak pěkně jí to sluší. Tak šla tam, a domů přivezl ji čeledín na zelené jetelině, bledou, poraněnou. Měla nohu zavázanou tenkým bílým šátkem a museli ji snést z vozu a do stavení. „Rodičko svatohorská!“ bědovala matka, „holka, co se ti stalo?“

„Zabodla jsem si do nohy trn, hluboko, přišlo mi od toho zle. Doneste mne do komory, já si lehnu!“ prosila Viktorka.

Donesli ji na lože a otec běžel hned pro kovářku. Kovářka

přiběhla jako na koni a s ní houf nezvaných kmoter, jak to už bývá. Jedna radila mateří líčko, druhá psoser, třetí zaříkat, čtvrtá kouřit, kovářka ale nedala se mejlit a přikládala na oteklo nohu bramborový škrob. Pak poslala všechny pryč, uvolujíc se, že bude sama Viktorku hlídat, a že bude co nevidět zase všecko v pořádku.

,Pověz mi pak, holka, jak to bylo, tys nějaká zlekaná? A kdo-pak medle zavázal ti nohu tím bělounkým, hebounkým šátkem? Já ho raději schovala, aby si ho ty trajdy nevšimly,' pravila opatrna kovářka, ukládajíc jí nohu na lůžku.

,Kam jste ho dala, kmotra?' ptala se kvapně Viktorka.

,Máš ho pod poduškou.'

Viktorka sáhla pro šátek, prohlížela krvavé na něm škvurny, prohlížela vyšité jméno, jež neznala, a tvář její měnila se z bleda do červena.

,Holka, holka, ty se mi nelíbíš, co si mám o tobě myslit?'

,Myslete si, že mne Pánbůh opustil, že jsem ztracena na věky věkův, že mi není pomoci.'

Snad má horkost a blábolí? myslila si kmotra, sahajíc Viktorce na tváře, ale ty byly studené a ruce také byly studené, a jen oči děvčete hořely, obráceny jsouce na šátek, který před sebou oběma rukama držela.

,Slyšte, kmotra,' začala tiše, ,ale nikomu to nepovídejte, všechno vám povím. Ty dva dni jsem ho neviděla, však víte, ko-ho myslím, — ale dnes, dnes mi od rána v uších znělo: Jdi na jetelinu, jdi na jetelinu, jako by mi to někdo pošeptával. Já věděla, že je to nějaké pokušení, neboť on tam nejvíc bývá, blízko

pole, sedává pod stromem na stráni, ale přece mi to nedalo po-
koje, až jsem vzala loktuši a kosu. Na cestě přišlo mi na mysl, že
jsem sama svým škůdcem, ale v uších jen vždy šeptalo: Jdi jen,
jdi na jetelinu, kdož jestli tam bude; proč by ses bála, přijde za
tebou Tomeš. Tak mne to pohánělo až na pole. Koukla jsem
k stromu, nikdo tam. No když tam není, to už je vyhráno, myslila
jsem, vzala kosu a chtěla jsem žat. Tu mi napadlo, abych
zkušila svoje štěstí, chtěla jsem nalézt čtverolistý jetelíček a při-
tom myslila jsem: Najdeš-li ho, budeš s Antonínem šťastna!
Hledám, hledám, div jsem na jetelině oči nenechala, ale nic
jsem nenašla. Tu mi přišlo podívat se na stráň, a koho tam pod
stromem vidím — vojáka! Rychle se obrátím pryč, ale v tom
okamžení šlápla jsem na trní, co u cesty leželo, a nohu jsem si
poranila. Nekřikla jsem, ale bolestí dělaly se mi před očima
mžitky a já sklesla na zem. Jako ve snu viděla jsem, že mne bral
někdo na náručí a odnášel, až mne pak silná bolest probudila.
U potoka klečel voják, smáčel v něm bílý svůj šátek a vinul mi
ho okolo nohy. Panebože, myslila jsem, co se bude s tebou dít,
teď nemůžeš těm očím utéci. Nejlepší, když se nebudeš do nich
dívat! Dost mne bolest trápila, hlava se mi až motala, ale ani
jsem nešpetla, oči neotevřela. Kladl mi svou ruku na čelo, bral
mne za ruku; mne mráz pocházel, — ale mlčela jsem. Pak mne
pustil a začal mně kropit vodu do obličeje, zdvihal mi hlavu; co
jsem měla dělat, musela jsem přece oči otevřít. — Ach, má milá
kmotra, ty jeho oči na mne zasvitly jako to boží slunko; já mu-
sela svoje oči zakrýt! Ale což to bylo všecko platno, když začal
na mne mluvit! — Oh, vy jste měla pravdu, milá kmotra, že

učaruje i hlasem; mně zaznívá ustavičně v uších jeho hlas, jeho slova, když mi povídal, že mne miluje, že jsem jeho blaho, jeho nebe!“

,Jaká to hříšná slova, to je vidět d'ábelské líčky, kterémupak člověku by takové řeči napadly! — Nešťastná holka, cos to myslila, žes mu uvěřila,‘ bědovala kmotra.

,Bože, jakpak neuvěřit, když vám řekne, že vás miluje!“

,Leda povídali, copak je do toho, samé balamutění. Chce tě o rozum připravit.‘

,Já mu to také řekla, ale on se mi Bohem a duší dokládal, že mě miloval hned od prvního uvidění se a že se jen proto vyhýbal se mnou mluvit a říci mi to, protože nechtěl připoutat mne k nešťastnému svému osudu, který ho všude pronásleduje, který mu nedovolí štěstí jakého požívát. Oh, já nevím již ani, co mi všecko povídal, bylo to až k pláči. Já mu všecko věřila, řekla jsem mu, že jsem se ho bála, že jsem ze samého strachu se nevěstou stala; řekla jsem mu, že nosím na srdci škapulíř, a když ho žádal, dala jsem mu jej,‘ řekla Viktorka.

,I ty můj spasiteli,‘ bědovala kovářka, ,ona mu dá svěcený škapulíř, ona mu dá věc na těle svém zahřátou! Už jsi v jeho moci, už ti ani Pánbůh z jeho drápů nepomůže, už ti učaroval dočista!‘

,On řekl, to kouzlo že je láska a jinému abych nevěřila,‘ ozvala se zase Viktorka.

,Ano, ano, povídali — láska; já bych mu pověděla, co je láska; ale už je všecko darmo, co jsi to jen udělala; vždyť je to morous, a on ti bude nyní krev z těla sát, až ti všecku vysaje, zadá-

ví tě, a duše tvoje nebude mít ani po smrti pokoje. A jak jsi mohla být šťastna!"

Viktorka se kmotřiných slov zděsila, za chvíli ale povídala: „Už je darmo; já za ním půjdu, a kdyby mne i do pekla vedl. Už je darmo. Přikryjte mne; mrazí mne!“ řekla po krátkém pomlčení.

Kmotra naházela na ni peřin, kde jaká, a Viktorce vždy zima bylo a slovíčka již více nemluvila.

Kovářka měla Viktorku opravdu ráda, a byť se i na ni rozhněvala, že dala škapulíř z rukou, přece ji osud děvčete, jež za ztracené měla, velice rmoutil. O všem tom, co jí Viktorka pověděla, nesvěřila se nikomu.

Viktorka ležela od toho dne jako zabitá. Nemluvila, leda jako ve snu nesrozumitelná slova, nežádala si ničeho, nevšímala si nikoho. Kovářka se od ní nehnula a všechno umění svoje vynaložila na to, aby děvčeti pomohla. Ale nic nebylo platno a rodiče každým dnem byli smutnější a ženich odcházel každým dnem tesklivější. Kovářka kroutila hlavou a myslila si: Tohle není samo sebou; jakpak by to bylo, aby jí žádný z těch prostředků nepomohl, co už kolika jiným pomohlo. Ale ten voják jí udělal, a to je to! — Takové byly myslénky její dnem i nocí, a když jednou v noci náhodou vykoukla z okénka u komory a viděla v sádu u stromu stát zahaleného muže, jehož oči k ní obrácené svítily jako žžavé uhly — ona se alespoň na to dušovala —, byla jista, že domnění její pravdivé.

Měla tedy velikou radost, když jednoho dne Mikeš zprávu tu domů přinesl, že dostali mysliveci rozkaz k odchodu. „Pro mne si tu mohli zůstat všickni, ten jeden ale že odejde, jsem radši, než

kdyby mi někdo stovku vysázel. Toho nám tu byl čert dlužen. Mně se všecko zdá, co u nás je, že Viktorka není, jako bývala, a že jí snad přece udělal!“ řekl otec a matka i kovářka mu přišvědčily. Kovářka ale doufala, že se po odstranění té ďábelské moci všecko k dobrému konci obrátí.

Vojáci odešli. Tu samou noc bylo Viktorce tak zle, že kovářka pro kněze poslat chtěla; ale k ránu bylo jí líp a vždy líp a líp, až za několik dní sama z lože vstala. Kovářka ovšem sama u sebe přičítala zlepšení tomu, že se ďábelské moci zbavila, ale ráda přece slyšela, když lidé povídali: „Ta kovářka, to je metr; kdyby té nebylo, už by Viktorka víc nechodila.“ A když to tak všude slyšela, uvěřila konečně i sama, že svým uměním děvče zachovala.

Ale nebylo ještě vyhráno. Viktorka sice chodila, šla už i na dvůr, ale každému zdála se cizá být. Posud nemluvila a nikoho si nevšímala a pohled její byl matný. Kovářka ale těšila všecky, to že se poddá, a neuznávala již za potřebí u ní bdít; sestra Mařenka spala s ní v komoře zase jako dříve.

První noc, když byly děvčata samy, sedla si Mařenka k Viktorce na lože a lichotným hlasem — je to velmi dobrá duše — ptala se jí, proč je tak divná a jestli jí něco schází. Viktorka se na ni podívala a neříkala nic.

„Vidíš, Viktorko, já bych ti ráda něco řekla, ale netroufám si, abys nebyla zlá.“

Viktorka zakroutila hlavou a řekla: „Jen povídej, Mařenko!“

„Večer než vojáci odešli,“ začala Mařenka; sotva ale doslovila, popadla ji Viktorka za ruku, kvapně se tázajíc: „Vojáci odešli? A kam?“

,Pryč, kam — to nevím.'

,Chválabohu,' vzdychla si Viktorka a položila se nazpět do podušek.

,Tak poslouchej, Viktorko, ale jen se na mne nehněvej; já vím, že tys toho černého vojáka vystát nemohla a že mi to budeš za zlé mít, že jsem s ním mluvila.'

,Ty jsi mluvila s ním?' zase kvapně vyvstala Viktorka.

,Inu, jakpak jsem mu mohla odepřít, když mne tak prosil; ale já na něho ani jedenkrát nekoukla, bála jsem se. On často obcházíval okolo stavení, já ale vždy utekla, až mne v sadě dostihl. Dával mi jakési koření a prosil, abych ti je uvařila, že ti bude líp; já mu ale řekla, že nic od něho nepřijmu; bála jsem se, aby ti neposlal laskavce. Když jsem nechtěla a nechtěla koření vzít, řekl: Tedy mi alespoň to udělej a vyříd' Viktorce, že odcházím, nikdy ale nezapomenu na svůj slib; ať také ona nezapomíná, že se shledáme! To jsem mu slíbila a teď ti to vyřizuju. Ale neboj se nic, však on víc nepřijde a budeš mít pokoj před ním,' mínila Mařenka.

,Dobре, Mařenko, dobре, jsi hodna; zdrávas vyřizovala. Jdi teď spat, jdi!' řekla jí na to Viktorka a pohladila jí buclaté rámě. Mařenka urovnala jí pod hlavou podušku, dala dobrou noc a lehla si.

Ráno, když Mařenka se probudila, bylo Viktorčino lože už prázdné. I myslila, že snad šla do světnice ke své obyčejné práci, ale ona nebyla ani ve světnici a ve dvoře jí také nebylo. Rodičům to bylo divné, poslali ihned ke kovářce, jestli snad k ní nešla; ale ani tam jí nebylo. ,Kampak se poděla?' ptal se jeden

druhého, prohledajíce každý kout. Také běžel čeledín k ženichovi. Když nikde nebyla a když i ženich přišel ze sousední vsi a také o ní nevěděl, tu teprv vylezla kovářka s barvou ven řkouc: „Já myslím, že utekla za vojákem!“

,To není pravda!“ křičel ženich.

,To se mejlíte!“ mínili rodiče; ,vždyť pak ho nemohla vystát; jak by to mohlo být!“

,No, už je to tak a nejinak,“ tvrdila kovářka a vypravovala po někud, co jí byla Viktorka svěřila. Také Mařenka začala povídat, co byla sestře večer vyřizovala, a konečně když se přidalo jedno k druhému, vysvítalo všem, že šla Viktorka za vojákem, nemo-

houc odolat tajné moci d'ábelské, která nad ní vládla.

,Jí vinu nedávejme, ona za to nemůže, leda to, že se mi měla dříve svěřit, dokud bych jí byla mohla ještě pomoci. Ale teď je pozdě, on jí udělal, a dokud on bude chtít, musí za ním chodit. A kdybyste nyní nakrásně za ní šli a domů ji přivedli, musí zase za ním,' tak rozhodla kovářka.

,Já přece jen za ní půjdu, ať je to již jakkoli. Snad si dá říci, ona byla vždy tak hodná holka,' mínil otec.

,Já jdu s vámi, táto!' zvolal Toník, který vše poslouchal jako vyjeven.

,Ty zůstaneš doma,' určitě zakázal sedlák. ,Když je člověk v hněvu, neradí se s rozumem, snadno mohl bys dostat se do chládku nebo do bílého kabátu. K čemu by to vedlo; tys zkusil dost, ten poslední čas i s námi, nedělej si větší bolesti. Tvou ženou už být nemůže, to vypusť z hlavy. Chceš-li si počkat rok na Mařenku, dám ti ji, je to dobrá hodina. Rád bych tě měl za syna, ale nutit tě nebudu, dělej, jak ti rozum káže.' Všecko to plakalo, otec ale je těšil: ,Neplače, už je darmo; nepřivedu-li ji nazpátek, musíme ji poručit Pánubohu.'

Tatík si vzal na cestu několik rýnských na útratu, nařídil domácím, co se má stát, a vydal se na cestu. Po cestě ptal se všude, jestli viděli lidé takovou a takovou osobu, popsal dceru od hlavy do paty, ale nikdo podobné neviděl. V Josefově řeklo se mu, že odešli myslivci do Hradce, v Hradci ale mu řekli, že tam černý voják k jinému oddělení se dostal a že chtěl i dokonce vystoupit. Kam přišel, to nemohl říci ten myslivec; byl to ten samý, co ležel v Mikšovic statku. To ale zjistil, že Viktorku nikdo

neviděl. Radili mu mnozí, aby šel na úřad, to že bude nejlíp, ale sedlák nechtěl mít s ouřady nic co dělat. ,S úřadem nechci ničeho začít,' pravil, ,nechci, aby mi ji přivedli šupem co poběhlci a prstem na ni ukazovali. Tu hanbu jí neudělám. Ať je kde je, všude je v rukou božských, bez jeho vůle nespadne jí z hlavy vlas. Má-li se vrátit, vrátí se, nemá-li, Bohu poručíno. Roztrubovat po světě ji nedám.'

Na tom se rozhodl. Myslivce poprosil, aby Viktorce, kdyby ji viděl anebo o ní čeho se dopátral, vědět dal, že on, otec, ji hledal, a kdyby chtěla domů, aby jí zaopatřil za dobré slovo a za peníze člověka, který by ji domů dovedl. Myslivec mu vše slíbil, vždyť užil u něho dobrých časů, a sedlák vrátil se domů, upokojen ve svém svědomí, že vše udělal, seckoli ho jen bylo.

Plakali pro Viktorku všickni, dávali na mše a na modlení, ale když přešlo půl roku, tři čtvrti roku a ještě o ní ani sluchu ani vidu nebylo, vzpomínalo se na ni co na nebožku. Uplynul i rok! —

Jednoho dne přinesli ovčáci novinu do vsi, že viděli v pan-ském lese ženskou, která je zrovna tak velká a takové černé vlas-y má jako Viktorka. Hned běžela Mikšovic čeládka do lesa, proběhali jej kříž na kříž, ale o podobné osobě ani památky.

Byl jsem tenkráte první rok mládencem zde u mého předchůdce, nebožtíka tchána. Slyšeli jsme ovšem také o tom a starý mi řekl, když jsem šel do lesa druhý den, abych se poohlédl, jestli bych neviděl takovou osobu. Vskutku také ještě tentýž den viděl jsem na stráni, zrovna nad Mikšovic polem pode dvěma jedlema, které se dohromady splétají, sedět prostovlasou ženskou. Já Viktorku dříve znal, ale v té zpustošené, zvlčené postavě ztěžka jsem ji jen poznat mohl. Ale byla to ona! Šat její měl panský kroj a musel bývat pěkný, ale teď byl všecek zedrán. Na postavě její shledal jsem, že je matkou! — Tiše jsem se uklidil ze svého stanoviska a pospíšil domů k svému starému. Ten zase šel to zvěstovat na Žernov. Rodiče náramně plakali a raději byli by ji poručili Pánubohu. Než co dělat. Umluvili jsme, že budem po ní pást, kam chodí, kde spí, abychom ji ukrotili. Jedenoho dne přišla podvečer na Žernov až k otcově živnosti do sádu. Sedla pod strom, kolena obejmula oběma rukama, bradou se o ně opřela a tak seděla, dívajíc se upřeně na jedno místo. Matka k ní chtěla přistoupit, ale ona se rychle vzchopila, přeskocila plot a ta tam v lese. Můj starý řekl, aby se jí položilo jídlo a nějaký šat do lesa k jedlím, že si toho snad všimne, a Mikšovic přinesli hned, co za potřebné uznali. Já to sám tam položil. Druhý den jdu se podívat — chybělo tam z jídla chléb jen a ze šatstva sukně, lajblík a košile. Ostatní bylo tam vše, i třetí den ještě. Vzal jsem to pryč, aby to jiný nepovolaný neodnesl. Dlouho jsme nemohli vyzkoumat, kde nocuje, až jsem já vyčíhal, že pod třemi jedlemi v jeskyňce, — snad tam někdy kámen vylamovali. Vchod je chrastím zarostlý, že by to nepovědomý

nenašel, a ještě ho zatarasila chvojem. Vlezl jsem tam jednou. Jeden neb dva lidé mají tam místa, a Viktorka nemá tam ničeho než trochu suchého stlaní a mechu. To je lože její. — Známí a příbuzní, a dokonce otec její a Mařenka, která už byla Toníkovou nevěstou, číhali na ni leckdes, rádi by s ní přec byli mluvili a ji do stavení přivedli, ale ona se lidem tuze vyhýbala a ve dne bylo ji málokdy vidět. Když zase jednou podvečer ke statku si přišla sednout, tichounce k ní Mařenka přistoupila a svým lichotným hláskem ji prosila: „Pojď, Viktorko, pojď se mnou do komory spat, už jsi dávno se mnou nespala; stýskalo se mi po tobě, a všem. Pojď se mnou!“ Viktorka se na ni podívala, nechala se vzít za ruku, nechala se vést až do síně; najednou se ale uškubla a pryč. Kolik dní ji potom u statku neviděli.

Jednou v noci stál jsem na čekání, na stráni nad Starým bělidlem; měsíc svítil jako ve dne. Tu vidím vycházet Viktorku z lesa. Když jde, nese ruce pod prsami přes sebe položené, hlavu kpředu schýlenou, a běží tak lehce, až člověku se zdá, země že se nedotýká. To utíkala také tak z lesa a zrovna k splavu. Já ji vidíval již tenkráte začasto u vody sedět anebo na stráni pod tím velikým dubem, a tudy jsem si toho hned nevšimnul. Ale když jsem dobře přihlídl, vidím, že cosi do vody zahazuje, a slyším ji tak divoce zasmát se, až mi vlasy se zježily. Pes můj začal hrozně výt. Já se tenkráte hrůzou trásl. Viktorka sedla si ale potom na pařez a zpívala; nerozuměl jsem ani slova, ale nota byla k ukolébavce, co zpívají matky dětem:

*Spi, děťátko, spi,
zamhuř očka svý,*

*Pánbůh bude s tebou spáti,
andělíčky kolébati —
spi, děťátko, spi!*

Ta nota tak žalostně zaznívala v noci, že jsem sotva úzkostí na místě vydržel. Dvě hodiny seděla a zpívala. A od té doby je každý večer až do noci u splavu a zpívá vždycky tu ukolébavku. Ráno jsem to starému mému povídal, ale tomu hned napadlo, co asi do vody hodila, — a vskutku tak bylo. Když jsme ji zase viděli, byla postava změněna již. Matka se děsila i ostatní, ale co platno. Nevědomost hřichu nečiní! — Pomalu se navykla chodit i k našim dveřím, obyčejně když ji hlad dohnal; ale jako nyní dělá, tak i tenkráte; přišla, postavila se jako státue a nic. Ale moje žena — tenkráte ještě byla holčina — hned jí dala něco k jídlu; vzala to mléčky a utíkala do lesa. Když jdu lesem a potkaje ji chleba jí podám, vezme ho, ale kdybych s ní chtěl mluvit, uteče a nevezme ničeho. Květiny má zvláště ráda; jestli nenese kytku v ruce, má ji za lajblíkem, ale když vidí dítě nebo někam přijde, rozdá je. Ví-li, co dělá, kdož to může vědět? Rád bych sám věděl, co se v té pobloudilé hlavě její děje, ale kdož by to mohl vysvětlit, a ona — stěžkem kdy!

Když měla Mařenka s Toníkem svatbu a ke kopulací na Červenou Hůru odjeli, přiběhla Viktorka — bůhví jestli náhodou, nebo o tom slyšela — do statku. Měla v klíně květiny; jak přišla k prahu, rozhodila květiny po dvoře. Matka se pustila do pláče, přinesla jí ven koláče a co dobrého měli, ale ona se obrátila a utekla.

Otec se nad tím tuze trápil; měl ji rád. Třetí rok umřel. Já byl právě ve vsi, Toníkova žena i on s pláčem se mne ptali, jestli jsem neviděl Viktorku. Rádi byli by ji přivedli do statku, a nevěděli jak. Otec prý nemohl skonat a všickni soudili, že ona mu duši drží. Vrátil jsem se do lesa, jestli bych ji kde viděl, a myslil jsem, že jí to řeknu, ať mi již rozumí nebo ne. Seděla pod jedlemi; já okolo ní jakoby nic a jen tak mimochodem, abych ji nesplašil, povídám: „Viktorko, tatík tvůj umírá, mohla bys jít domů.“

Ona nic, jako by neslyšela; myslím si, to je darmo, a jdu jí to do vesnice vyřídit. Ještě mluvím s Mařenkou na práhu, volá čeledín: „Viktorka jde opravdu do sadu!“

,Toníku, vyvolej kmotry a schovejte se, ať ji nesplašíme!“ řekla Mařenka a šla do sadu.

Za chvíli vedla Viktorku mlčky do sednice. Ta hrála si s petrkličem a ty krásné, ale matné černé oči ani se z něho nepozdvihly. Mařenka vedla ji jako slepou bábu. V sednici bylo ticho. Z jedné strany lože klečela matka, u nohou jediný syn; starý měl ruce složené přes prsa, oči byly obrácené již do nebe, zápasil se smrtí. Mařenka přivedla Viktorku až k samému loži; umírající obrátil oči po nich a blahé usmání přelítlo mu tvář. Chtěl ruku zdvihnout, ale nemohl. Viktorka snad myslila, že něčeho chce, položila mu do ruky petrklič. Ještě jednou na ni nemocný se podíval, vzdechl — a byl mrtev. Přinesla mu šťastnou hodinku. Matka se pustila do nářku; a jak Viktorka slyšela tolik hlasů, divě se kolem sebe ohlídla a ze dveří ta tam. —

Nevím, byla-li kdy více uvnitř svého rodinného statku. Za těch patnáct let, co tu již v lese obývá, uslyšel jsem ji jednou mluvit. Nezapomenu to do smrti. Šel jsem jednou dolů k mostu; po silnici jeli panští pacholci s dřevem, po louce vidím jít Zlatohlávka. To byl písář ze zámku; děvčata přezděly mu tak, protože si jeho německé příjmění pamatovat nechtěly a že měl velmi krásné vlasy, polodlouhé, zlatové barvy. Byl Němec. Šel po louce, a že bylo teplo, sundal si čepici a šel prostovlas.

Tu najednou, jako by z nebe spadla, vyřítí se naň odkudsi Viktorka, vjede mu do vlasů, začne ho trhat a lomcovat jím, zrovna jako by to mudínek z marcipánu byl. Němec křičel, co hrdla měl, já letím z kopce dolů, ale Viktorka jen soptila, kousala mu do rukou a hlasem plným vzteklu křicela: „Teď mám tebe

v moci, ty hade, ty d'áble! Já tě roztrhám! Kams dal mého ho-cha, ty d'áble, d'áble, dej mi ho!" a tak se rozvztekila, že jen sí-pala, že jí ani rozumět nebylo. Němec nerozuměl jí, on byl jako zmámen. Ale nebyli bychom ani my oba dva s ní čeho pořídili, kdyby pacholků nebylo. Viděli tu rvačku, přiběhli na luka a te-prv jsme chudáka písáře jí vyvali z rukou. Když jsme ji ale chtěli sevřít, vytrhla se nám vší mocí, utíkala k lesu a od lesa házela na nás kameny a zlořečila, až se oblaka otřásaly. Potom jsem ji kolik dní ani neviděl.

Němec dostal z toho nemoc a tak se Viktorky bál, že raději odtud odešel. Děvčata se mu vysmály, ale co z toho, kdo uteče, vyhraje, a i bez něho se rodit bude na polích. Nezastesklo se nám ještě.

Nu tak, babičko, to máte celou tu historii o Viktorce, jak jsem to slyšel od nebožky kovářky dílem, dílem od Mařenky. Co se ji-

nak dělo, kdož to ví, ale muselo se zle dít podle všeho, a kdo tu duší na svědomí má, těžko nese!“ —

Babička si utřela uslzenou tvář a pravila s přívětivým usmáním: „Tedy vám pěkně děkuju; zdrávi povídali. To se říci musí, že umí pan kmotr vykládat jako písmař, člověk by ho poslouchal a poslouchal a zapomněl by, že slunce za horami.“ Přitom ukázala babička na stíny, které se v pokoji dělaly, a skládala vřetánko.

„Malou chvílkou se zdržte, co nasypu drůbeži, abych vás mohla z kopce vyprovodit,“ prosila myslivcová a babička ráda posečkala.

„A já jdu s vámi až k mostu, musím ještě do lesa,“ řekl myslivec, vstávaje od stolu.

Paní myslivcová běžela pro zrno a v malé chvílce ozvalo se na dvoře hlasité volání „na puť, puť, puť púť!“ a drůbež sletovala se ze všech konců. — Nejprvnější byli hejno vrabčů, jako by jim to volání platilo. Paní myslivcová také povídala: „No, vy jste nejpřednější!“, ale oni si toho ani nevšimli.

Babička stála na prahu a držela děti při sobě, aby drůbež nesplašily, na kterou ona s patrným zalíbením se dívala. Co tu bylo drůbeže! Bílé i sivé husy s housaty, kachny s kačaty, černé kachny turkyně, krásné slípky domácího chování i tyrolky na vysokých nohách, chocholaté s rozčepejřeným okružím. Pávi, perliny, ťopky s ťopanem, který hudrkoval a se nadíral, jako by na něm kdovíco záleželo, holubi obyčejné i rousné. Všecko se to strkalo na jednu hromadu, hnalo se to po zrnu, šlapali si na paty, jeden skákal přes druhého, podlízal a prolízal, kde se dalo,

a vrabci, ti uličníci, když měli plné žaludky, skákali hloupým husám a kachnám po zádech. Nedaleko seděli králíci, ochočená veverka dívala se na děti z kaštanového stromu, majíc ocas nad sebou jako přilbici přehrnutý. Na plotě seděla zase kočka, dívajíc se chutiplným okem na vrabce. Srna nechala se od Barunky škrábat na hlavě, psi ale seděli tiše okolo dětí, neboť paní myslivecová držela v ruce proutek. Přece ale když černý kohout se hnul po houseti, které mu vzalo zrno u samého zobáku, a house utíkajíc okolo samého čumáku Hektorovi proběhlo, nemohl se zdržet, by po něm nechňapl.

„Vidíme ho!“ křikla hospodyně, „starého osla, jak si bude zahrávat. Tumáš pamětného!“ a švihla ho proutkem.

Zastyděl se Hektor před svými mladšími kolegy za to pokárání a se sklopenou hlavou šoural se do síně. Babička ale řekla: „Bodejť by byl lepší syn než táta.“ Hektor byl totiž táta Sultánův, který zakousl babičce tolík krásných kačátek.

Bylo po krmení. Drůbež odebrala se na hrad. Děti dostaly od Františka a Bertíka krásné páví péra, paní myslivecová dala babič-

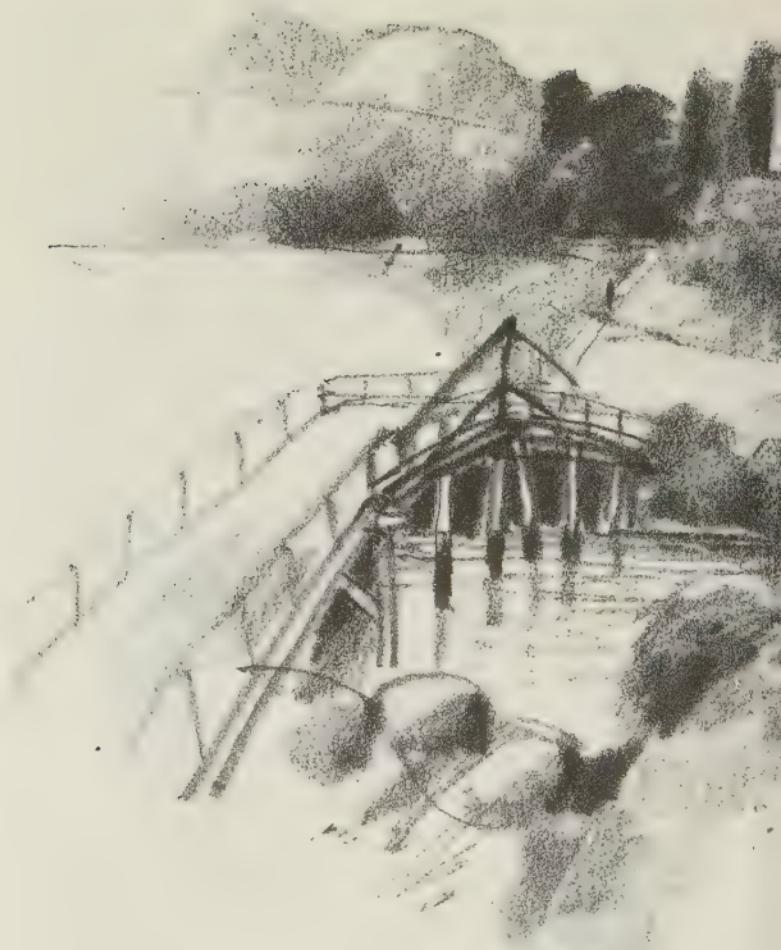
ce násadky od tyrolek, vzala Anušku na ruku, pan myslivec přehodil pušku přes rameno, zavolal na Hektora a vybrali se z přívětivého stavení. Srna šla také s nimi jako psík.

Pod kopcem dala paní myslivcová všem dobrou noc, šla s dětmi nazpět, u mostu podal pan myslivec babičce opálenou pravici a šel do lesa. Jan se za ním dlouho díval, pak povídal Barunce: „Až budu ještě trochu větší, půjdu s panem Beyerem a také budu chodit na čekání.“

„Ale to aby s tebou ještě někoho poslali, vždyť ty se bojíš lesních žen a ohnivých mužů,“ posmála se mu Barunka.

„I copak ty víš,“ hněval se Jan na ni; „až budu větší, nebudu se bát!“

Babička ale, jdouc okolo splavu, ohlédla se na omšený pařez a pomyslíc na Viktorku vzdychla: „Ubohé děvče!“

KAPITOLA VII

Druhý den předpolednem vyhrnula se babička s dětmi ze dveří.

„Ať se mi slušně chováte,“ přikazovala matka, přes práh je vyprovázejíc; „ať mi v zámku na nic nesaháte a paní kněžně pěkně ruku políbíte.“

„Vždyť my to nějak spravíme,“ ujišťovala babička.

Děti byly jako kvítí a babička také měla sváteční oblek; mezu lásku hřebíčkové barvy, bílý fěrtoch jako led, damaškový kabá-

tek oblakové barvy, čepec s holubičkou, na krku granáty s tolarem. Pod paždí nesla si plachetku s sebou.

„Nač máte plachetku s sebou, pršet nebude, je vybráno,“ mínila paní Prošková.

„Člověk je jako bezruký, když není co držet, je to už zvyk, abych si něco nesla,“ řekla babička.

Zatočili okolo zahrádky na úzkou stezíčku.

29. VIII.
81

Těška nad zámkem

„Teď jděte hezky jeden za druhým, abyste si neurousali v trávě kalhoty. Ty, Barunko, jdi napřed, Adelku povedu já, ona neumí dávat pozor na cestu,“ rozkazovala babička, berouc Adelku za ruku, která s velikým zalíbením po sobě se dívala. V sadě skákala Černá, Adelčina to slepice, jedna z těch čtyř, co babička dětem z pohorské vesničky přivezla. Babička ji tak ochočila, že zobala dětem z ruky, a vždy když snesla vajíčko, přiběhla si k Adelce pro kousek žemle, který jí děvče od své snídaně nechávalo.

„Jdi si k maminec, Černá, já jsem ti tam nechala žemli, já jdu k paní kněžně,“ volala Adelka na slípku; ta ale jako by nerozuměla, hnala se úprkem k ní a chtěla ji zobákem tahat za šaty.

„Copak nevidíš, hloupá, že mám bílé šaty? Vššša!“ odhánělo ji děvčátko, ale slípka nechtěla odejít, až ji pak babička plácla přes křídla plachetkou.

Šli zase kousek dále. Tu, nastojte, nová nehoda hrozila bílým šatům. Ze stráně ženou se oba psi, přebrodí struhu, na břehu se trochu otřepou a jedním skokem jsou u babičky.

„I vy zatrolenci, kdo pro vás poslal! Hned se mi klidiťte!“ hněvala se babička, hrozíc jim. Psi slyšíce hněvivý hlas babičin a vidouce napřaženou ruku s plachetkou, zarazili se, myslíce: copak to má být? Děti také na ně lály a Jan zdvihl kamének, chtě jej po nich hodit, ale kamének zalítlo do struhy. Psi, uvyklí přinášet hozené jim věci i z vody, domnívali se, že chtějí děti s nimi jen tak zahrávat, hnali se radostně do vody, v okamžení ale byli zase venku a vesele začali okolo dětí rejdit. Děti křičely, schovávaly se za babičku a babička nevěděla si rady. „Já půjdou domů a křiknu na Bětku,“ mínila Barunka. — „Nevracej se, nepřináší prý to štěstí na cestu,“ pravila babička. Tu naštěstí

přicházel pan otec a ten psy odehnal. — „Kampak se ženete, na svatbu či na hody?“ ptal se pan otec, otáčeje pikslu v prstech. — „Není komu, pane otče, zatím jen do zámku,“ odpověděla babička. — „Do zámku, totě něco. Co tam?“ divil se pan otec. „Paní kněžna nás pozvala,“ vyjely děti a babička vypravovala hned, jak se s paní kněžnou sešla v altánku. — „Tudy na to,“ řekl pan otec, šňupna si; „no, tedy jděte, a pak mi Adelka poví, co tam viděla. A co ty, Jeníku, bude-li se tě paní kněžna ptát, kam pěnkava nosem sedá, to ty nevíš, vid?“ — „Však ona se nebude ptát,“ mínil Jan a utíkal napřed, aby ho pan otec už nezlobil. Pan otec se ušklíbl, pozdravil babičku a šel k splavu.

U hospody hrály si Kudrnovic děti, dělaly mlýnky a Cilka chovala. „Co tu děláte?“ ptala se jich Barunka. — „Nic,“ odpověděly, prohlížejíce vystrojené děti. — „Hečte, my jdeme do zámku,“ začal Jan. „Hm, to je toho,“ hodil hubou Vavřínek. — „A budeme tam vidět papouška!“ řekl zase Vilím. — „Až jen budu veliký, budu ho také vidět; tatík mi povídal, že půjdu do světa,“ zase na to odpověděl rozpustilý Vavřínek; ale druhý hoch Václav a Cilka řekli: „Kýž bychom mohli se tam také podívat.“ — „No mlčte, já vám něco přinesu,“ řekl jím Jan, „a povíme vám, jak to tam bylo.“

Konečně se přece dostala babička s dětmi k parku, kde na ně pan Prošek už čekal.

Knížecí park byl každému přístupen, nebyl také daleko od Starého bělidla vzdálen, ale babička s dětmi zřídkakdy tam vešla, zvláště když tam vrchnost byla. Obdivovala se sice vkusnému spořádání všeho, překrásným květinám, vzácnému stromo-

ví, vodotryskům i zlatým rybičkám v rybníku, přece ale šla raději s dětmi na louku neb do lesa. Tam se mohly směle provalovat po měkkém zeleném koberci, tam mohly si privonět ke každému kvítku, třebas i natrhat si jich na kytice a věnce. V poli nerostly sice pomeranče ani citróny, ale sem tam stála košatá třešně ptáčnice aneb planá hruška, ovoce bylo na nich obsypáno a mohl si každý načesat do vůle. V lese zase bylo jahod, borůvek, hub a mandlových oříšků dost a dost. Vodotrysků žádných nebylo, ale ráda zastavila se babička s dětmi u splavu. Dívaly se, jak vlny po splavu prudce dolů stékají, vzhůru se vyhoupnuté, v miliony kapek roztrískány nazpět padají, ještě jednou v penivém kotli se převalí a teprv spojené v proudu jednom tiše dále plynou. Nad splavem nebyly žádné zlaté ryby, naučené na žemlové drobty, ale jak šla babička okolo, sáhla do kapsáře, vyprázdnila Adelce do zástěrky chlebové drobečky, a jak je děti hodily do vody, vyhrnulo se z hluboké tůně množství ryb. Nejvíše k povrchu vyplavaly stříbrolesklé bělice a honily se po drobtech, mezi nimi jezdili střelhbité okouni s nataženým hřbetem, opodál se prosmykla sem a tam štíhlá parma s dlouhými vousy; také břichaté kapry a pleskohlavé mníky vidět bylo.

Na louce potkávala se babička s lidmi, kteří hned pozdravovali „Pochválen buď Ježíš Kristus“ aneb „Dej Pánbůh dobrý den“. Kteří se zastavili, zeptali se: „Kampak, babičko? Jak se máte? Co dělají vaši?“ a hned od nich se něčeho dověděla.

Ale v zámku? Tam nebylo žádného pořízení! Tu běžel premovaný sloužící, tu komorná v hedvábí, tu pán a zase pán, a každý nesl hlavu výše, než mu narostla, a vyšlapoval si jako ti

pávi, co jedině právo měli na trávníku se procházet. Jestli některý z nich babičku pozdravil, řekl jen tak zběžně „Guten Morgen“ nebo „Bon jour“, a babička se začervenalá a nevěděla, má-li říci „Až na věky“ nebo „Dejž to Pánbůh“. Vždy říkávala doma: „Tam v tom zámku je pravý babylón!“

Před zámkem seděli dva premovaní sloužící, z každé strany dveří jeden; ten vlevo měl složené ruce na klíně a chytal lelky; ten vpravo měl složené ruce přes prsa a zevloval Pánu bohu do oken. Když pan Prošek k nim došel, pozdravili ho po německu, každý jiným přízvukem. Předsíň byla vyložena bílými mramorovými dlaždicemi, uprostřed stál vkusně pracovaný kulečník. Okolo zdí stály na zelenomramorových podstavcích bílé sochy sádrové, představující mytologické osoby. Čtvero dveří vedlo do panských pokojů. U jedněch seděl v lenošce komorník v černém fraku; spal. — Do té síně vedl pan Prošek babičku s dětmi. Komorník slyše šust, trhl sebou; vida ale pana Proška, pozdravil a ptal se, jaká záležitost pána do zámku přivádí. „Paní kněž-

na přála si, aby ji tchyně moje s dětmi dnes navštívila. Prosím, pane Leopolde, ohlaste je,“ pravil pan Prošek. Pan Leopold výhrnul obočí, pokrčil ramenoma řka: „Nevím, bude-li je chtít přijmout, je ve svém kabinetu, pracuje. Mohu je ale ohlásit.“ Vstal a volným krokem vešel do dveří, u nichž byl seděl. Za

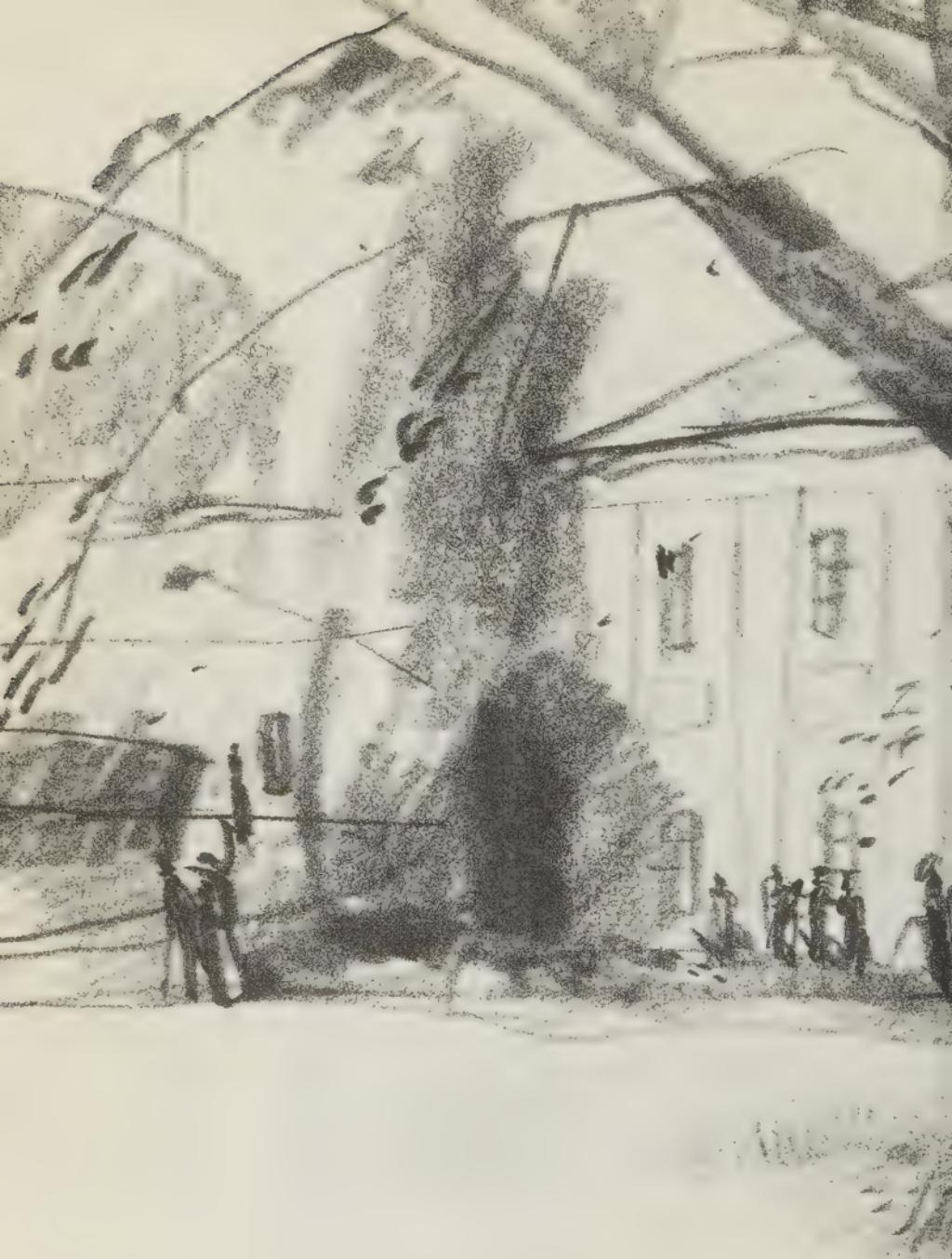
chvíliku vrátil se, a nechav dvěře otevřené, pokynul s milostivou tváří, aby vešli. Pan Prošek šel zpět a babička s dětmi vstoupila do skvostného salónu. V dětech se tajil dech, nožky se jim sklouzaly na podlaze hladké co led. Babička byla jako u vidění, rozmýšlela se, má-li šlápnout na ty protkávané koberce. „Je toho věčná škoda,“ povídala si. Než co dělat, ležely všude a pan komorník také po nich chodil. Vedl je skrze koncertní salón a knihovnu až ke kněžninu kabinetu, pak se vrátil do své lenošky, bruče si pod nos: „Ty vrchnosti mají divných libůstek; aby člověk byl k službě sprosté babě a dětem.“

V kněžnině kabinetu byly čalouny světlozelené, zlatem protkané, též takové byly záclony u dveří a u jediného okna, jež skoro tak velké bylo jako dvěře. Po zdech viselo mnoho větších i menších obrazů, představujícíce naskrze jen podobizny. Proti oknu byl krb z šedého, černě a bíle žehaného mramoru, na něm pak stály dvě vázy z japanského porcelánu a v nich byly překrásné květiny, jichž vůně kabinet nadchnut byl. Po obou stranách byly příhrádky z drahého dřeva, vkusně pracované, a na nich vyloženy byly rozmanité věci, vzácné dílem umělou prací, dílem drahocenností, i přírodniny, jako krásné lastury, korále, kameny ap. Byly to samé památky z cest a dáryk drahých osob. V jednom rohu u okna stála socha Apollova z kararského mramoru, v druhém rohu jednoduchý, ale velmi vkusně pracovaný psací stůl. U stolu v lenošce tmavozeleným aksamitem potažené seděla kněžna v bílém ranním obleku. Právě odložila pero z ruky, když babička s vnoučaty do dveří vstoupila. „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ pozdravila uctivě se pokloníc.

— „Na věky! Vítám tě, stařenko, i s dětmi!“ odpověděla kněžna. — Děti byly všecky omámeny, ale babička na ně mrkla a hned šly políbit paní kněžně ruku. Ona je políbila na čelo a pokynuvši na krásné sedátko, aksamitem potažené, zlatými třísněmi zdobené, zvala babičku, aby se posadila. „Děkuju, milostivá paní, nejsem ustálá,“ upejpala se babička, a to jen proto, že se bála na sesličku se posadit, aby s ní neujela anebo se neprobořila. Paní kněžna ale určitě pobídla: „Sedni jen, stařenko!“ a babička prostřevší bílou plachetku přes sesli, opatrne sedla řkouc: „Abychom neodnesly milostivé paní spánek.“

Děti stály jako pěny, oči jejich ale skákaly z jedné věci na druhou; kněžna se na ně podívala a s úsměvem ptala se jich: „Líbí se vám zde?“ — „Ano,“ pokynuly všecky najednou. — „Což je o to, těm by se tu hezky rejdílo a nedaly by se prosit, aby zde ostaly,“ pravila babička. — „A tobě by se tu nechtělo líbit?“ ptala se kněžna babičky. — „Je tu jako v nebi, ale bydlet bych tu přece nechtěla,“ zakroutila hlavou babička. — „A proč ne?“ tázala se kněžna s podivením. — „A co bych tu dělala? Hospodářství nemáte, s peřím ani s kolovratem bych se tu rozložit nemohla, co bych si tu počala?“ — „A nechtěla bys bez-

starostně živa být a na stará léta si pohovět?“ — „Však to bude dříve než déle, že bude slunce nad mojí hlavou vycházet a zácházet a já budu bezstarostně spát. Dokud ale žiju a Pánbůh mi zdraví popřává, náleží, abych pracovala. Lenoch je darmo drahý. A zcela bez starosti není žádný člověk; jednoho tlačí to, druhého ono, každý nese svůj křížek, jenomže každý pod ním neklesá,“ pravila babička. Vtom rozhrnula bílá ručka těžkou záclonu u dveří a mezi ní objevila se rozkošná tvář mladého děvčete, ovinutá světloukaštanovými pletenci. „Smím?“ ptala se lahodným hlasem. — „Jen dále, Hortensie, najdeš tu milou společnost,“ odpověděla kněžna.

Do kabinetu vstoupila komtesa Hortensie, schovanka to kněžnina, jak se povídalo; postava její byla štíhlá, nevyvinuta ještě. Oděna byla v jednoduchý bílý šat, slaměný klobouk kulatý nesla si na ruce, kytici růží držela v hrsti. „Ach, jaké to roztomilé dětičky!“ zvolala; „zajisté to jsou Proškovic, od nichž jsi mi přinesla ty dobré jahody?“ Kněžna přisvědčila. Komtesa shýbla se, podala každému dítěti po růži, jednu podala babičce, jednu kněžně, poslední zastrčila sobě za pas. „To je takové čerstvé poupatko jako vy, milostslečno,“ řekla babička, povoněvši si k růžince. „Pánbůh vám ji, milostivá paní, zachovej,“ dodala, obrátíc se ku kněžně. — „To je také moje nejvroucenější přání,“ řekla kněžna a políbila jasné čelo milené schovanky. — „Smím ty dětičky trochu odvest?“ zeptala se komtesa kněžny i babičky; kněžna přisvědčila, babička ale mínila, že budou milostslečně za obtíž, ti chlapci že jsou jako ohaři a Jan, to že je ten pravý. Ale Hortensie usmávši se podala obě ruce dětem, ptajíc se jich:

„Chcete se mnou?“ — „Chceme, chceme,“ zaradovaly se děti a hned se chopily jejích rukou. Poklonivši se kněžně a babičce, zmizela s nimi ve dveřích. Kněžna pak vzala stříbrný zvonek se stolu a zazvonila; v okamžení ukázal se ve dveřích komorník Leopold. Kněžna mu poroučela, aby kázel přichystat v salónu snídaní, a odevzdala mu balík listů k obstarání dalšímu. Leopold se uklonil a odešel.

Tu chvíli, co mluvila kněžna s komorníkem, ohlížela se babička po podobiznách v čele kabinetu visících. „Ty můj panebože!“ povídala, když komorník odešel, „jakých tu přepodivných krojů a tváří. Tuhleta paní je zrovna tak ustrojena jako nebožka Halašková, dej jí Pánbůh nebe. Ta se také nosila na vysokých špalíčkách, sukňě vyduté, v půli jako by ji bičem přešel a na hlavě kokrhel. Její pán byl v Dobrušce radním pánum, a když jsme tam přicházívali někdy na pouť, vidívali jsme ji v kostele. Chlapci naši říkali jí ‚maková panenka‘, protože tak vypadala v těch sukňích a v napudrované hlavě, jako když makovičce přehrne sukýnky. Povídali, že je to francouzský krov.“ — „Ta paní je moje babička,“ řekla kněžna. — „Nu pročpak ne; to je pěkná paní,“ odpověděla babička. — „Vpravo, to je děd, vlevo otec,“ dále ukazovala kněžna. — „Čistí lidé; milostivá paní otce nezapře. A kde je panímáma?“ — „Tamto moje matka i sestra,“ řekla kněžna, ukazujíc na dvě podobizny nad psacím stolem. — „Pěkné to paní, radost se na ně dívat,“ mínila babička; „ale sestřička není podobna ani otci, ani matce; to už někdy bývá, že se děti zvrhnou po někom z kolikátého kolena. Ale ten mladý pán tuhle je mi povědom, nemohu se ale zpamatovat odkud.“ —

„To je ruský císař Alexandr,“ rychle odpověděla kněžna, „toho
tys neznala.“ — „Ano, jakpak bych neznala, stála jsem od něho
asi dvacet kroků. To byl krásný člověk, jenomže tuto je mladší,
ale přece jsem ho poznala. Ten a Josef císař, to bylo pár čistých
lidí.“ — Kněžna ukázala na protější zed', kde visel obraz, poprsí
to životní velikosti. „Josef císař!“ spráskla ruce babička, „jako
by mu z oka vypadl. Vidíme, jak je tu máte hezky pohromadě.
To jsem si nemyslila, že uvidím dnes Josefa císaře. Pánbůh mu
dej věčnou slávu, byl to hodný pán, zvláště na chudý lid. Tuten
tolar dal mi svou vlastní rukou,“ řekla babička, povytáhnouc ze
záňadří tolar. Paní kněžně zalíbila se babičina prostosrdcečnost
a trefné nápady, i požádala ji, aby vypravovala, kterak a kde ji
císař tím penízem obdaroval. Babička se nedala prosit a vypra-
vovala paní kněžně, což jsme již ve mlýně slyšeli. Paní kněžna
zasmála se tomu srdečně. — Když se tak babička po pokoji roz-
hlížela, vidí podobiznu krále Bedřicha. „I totéž pruský král!“
zvolala, „oho potentáta jsem já dobře znala. Můj nebožtík Jiří
sloužil v pruském vojsku a já strávila v Slezsku patnácte let. Dal
si Jiříka nejednou z řady vyvolat a obdaroval ho. Měl rád velké
muže, a můj Jiří byl nejvyšší muž v celém pluku a urostlý jak
panna. Nenadála jsem se, že se jemu do hrobu dívat budu; ta-
kový člověk jako skála, a už je dávno na věčnosti a já jsem ještě
tu,“ vzdychla stařenka a slza splynula po vráskovité tváři. —
„Padl tvůj muž v boji?“ ptala se kněžna. — „Ne právě, ale od
střelné rány umřel. Když vypukla ta rebelie v Polsku a pruský
král s Rusem tam vtrhli, byl náš pluk při tom. Já šla s sebou
i s dětmi; měla jsem dvě a to třetí narodilo se mi v poli. Je to

Johanka, co je nyní ve Vídni, a snad proto je tak kurážná, že od narození všemu přivykat musela jako voják. Byla to nešťastná patálie. Z první bitky přinesli mi Jiříka do táboru na nosidlách. Kulka dělová utrhla mu nohu. — Uřízli mu ji. Já ho ošetřovala, co sily stačily. — Když se z toho trochu vykřísal, poslali ho zpátky do Nisy. — Já měla radost, doufala jsem, že se uzdraví, že ho co mrzáka nebudou chtít a že budem moci vrátit se do Čech. Ale naděje mne zklamala. Začal najednou chřadnout a nebylo rady ani pomoci, musel umřít. Kde jaký groš byl, dala jsem za léky, a přece to nic nepomohlo. Myslila jsem tenkráte, že o rozum přijdu, že mi srdce žalostí se rozpukne. Ale člověk mnoho vydrží, milostivá paní! — Zůstali mi tři sirotci, na penězích ani haléře, jen trochu těch kloců. V tom samém pluku, co Jiří sloužil, byl šikovatelem jistý Lehotský, a to byl Jiříkův nejmilejší přítel, ten se mne ujal, zaopatřil mi stav, když jsem řekla, že bych dělala húně, a vše ostatní, čeho jsem potřebovala k tomu. Pánbůh mu to zaplatí! Hodilo se mi dobře, čemu jsem se z mládí od nebožky tchyně naučila. Dílo mi šlo dobře na odbyt a brzy zaplatila jsem Lehotskému dluh a ještě s dětmi pořádně se živila. Musím říci, že tam byli hodní lidé v tom městě, ale mně se přece přenáramně stýskalo; od té doby, co Jiřího nebylo, cítila jsem se tak opuštěná a osamělá jako hruška v poli. Pozdávalo se mi, že by přece lépe mi bylo doma než v cizině, a posteskla jsem si Lehotskému. On mne ale zrázel z toho a ujišťoval, že dostanu zajisté nějakou penzi a že král se bude o moje děti starat. Já byla tomu povděčna, ale umínila si, že se pak přece jen vrátím domů. — Také mi vadila německá řeč. Do-

kud jsme byli v Kladsku, bylo mi líp, to jsem byla jako doma, tam se mluvilo více česky než německy, ale v Nise už převládala němčina a já se nikterak německému jazyku naučit nemohla.

— Sotva jsem si trochu pomohla, přišla na nás povodeň. Je to zlý živel ta voda, když se rozbouří, a člověk mu ani na koni neuteče. Byl to takový kvap, že lidé sotva životím ušli. Já sebrala narychlou, co nejlepšího bylo, vzala uzlík na záda, nejmladší dítě do náručí, starší dvě za ruce a tak jsem s nimi utíkala brodíc se po kůtku vodou. Lehotský nám přišel k pomoci a vyvedl nás do hořeního města, kde nás dobrí lidé přijali pod střechu.

Rozneslo se to hned po městě, že jsem skoro o všecko přišla, a tu mi ti dobrí lidé hned přispěli k pomoci; také si mne ten pan generál dal zavolat a řekl mi, že budu dostávat ročně několik tolarů a stálou práci z milosti královské; chlapec že přijde do vojenského ústavu a děvčata že mohu dát do královského ústavu pro ženské. To mne nic netěšilo, i prosila jsem, aby mi dali raději pár zlatých peněz, chtejí-li mi nějakou milost prokázat, že půjdu domů do Čech. Děti ale že od sebe nedám, že si je vychovám podle své víry a ve své řeči. To mi ale nechtěli dovolit a řekli mi, když tam nezůstanu, že nedostanu nic. „Když nic, tak nic, vždyť mi Pánbůh nedá hlady umřít,“ myslila jsem a poděkovala se panu králi za všecko.“

„Myslím ale, že by děti tvoje dobře tam bývaly zaopatřeny?“ namítala knězna.

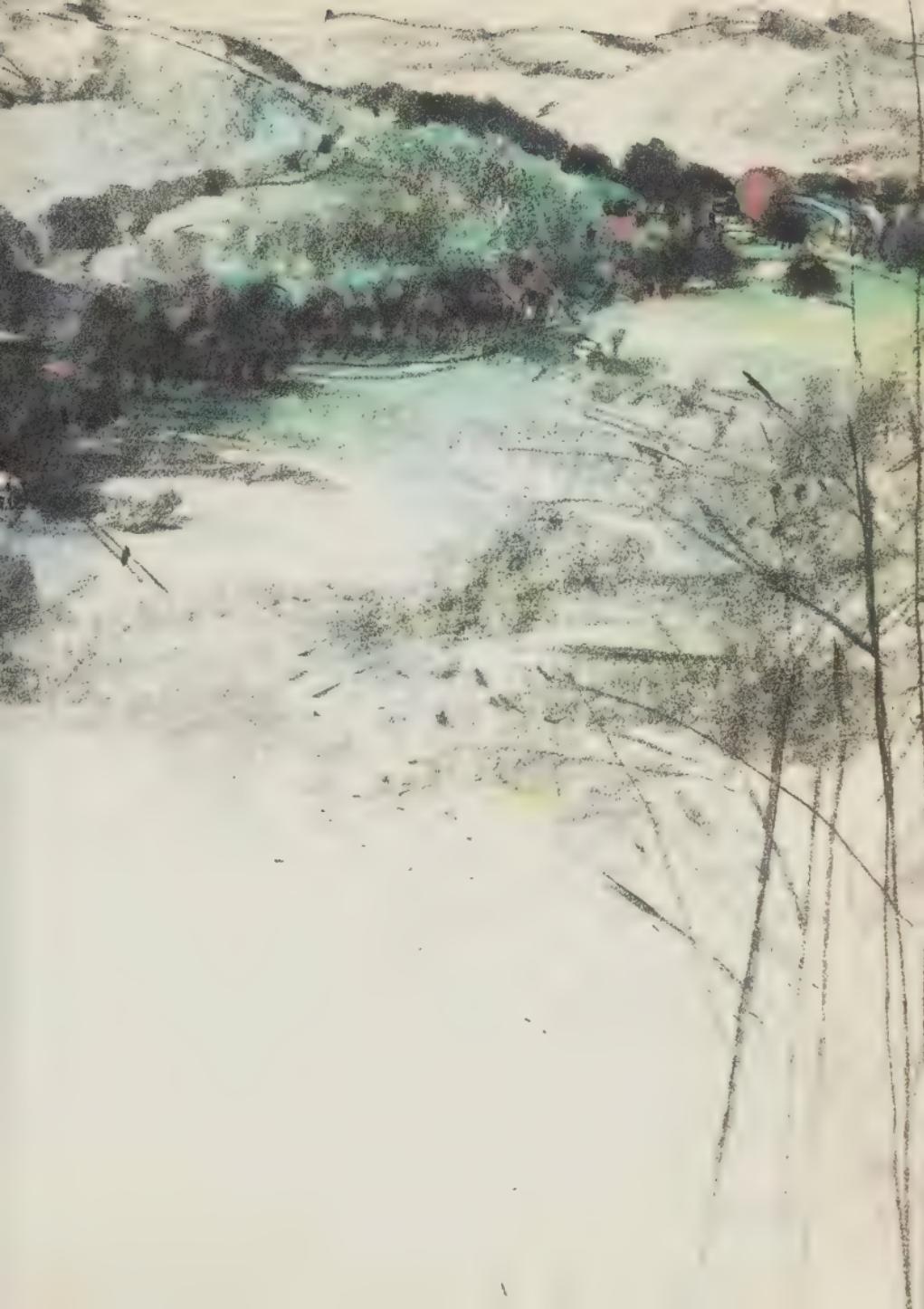
„Dost možná, milostivá paní, ale byly by se mi odcizily. Kdo by je tam byl učil milovat svoji otčinu a materskou svoji řeč? — Nikdo. Byly by se cizé řeči, cizím mravům naučily a konečně

zcela zapomněly na svoji krev. Jakpak bych se mohla z toho před Pánembohem zodpovídat? — Nene, kdo z české krve pochází, ať zůstane při českém jazyku. — Žádala jsem o propuštění, sebrala těch pár kloců, co mi zůstaly, vzala děti a rozloučila se s městem, kde jsem zakusila tolík trpkých i šťastných dnů. Hospodyně naložily dětem plné klíny pečiva a mně daly kolik tolarů na cestu. Pánbůh zaplatí těm lidem na dětech, co mi dobrého udělali. Lehotský, chudák, vyprovázel mne na míli cesty a Johanku mi nesl. Byl nerad, že jsem odešla, u nás byla jeho Praha. Plakali jsme oba dva při loučení. Dokud byl v Nise, chodíval se modlit na Jiříkův hrob otčenášek, oni se měli rádi jako rodní bratří. Ve francouzské vojně vzal zasvé. Pánbůh mu dej lehké odpočinutí.“

„A jak jsi se dostala s těmi dětmi do Čech?“ tázala se knězna dále.

„Mnoho jsem zakusila, milostivá paní, po cestě. Nebyla jsem povědoma cest, a tudy jsme blouděním mnoho času zmařily. Nohy měly jsme plny krvavých mozolů, děti i já, a mnohdy plakaly hladem, umalením a bolestí, když jsme dlouho na místo dorazit nemohly. Šťastně dostala jsem se s nimi do kladských hor, a to jsem už byla jako doma. Já pocházím z Olešnice, ze slezských hranic, ale milostivá paní nebude beztoho vědět, kde je Olešnice. Když jsem se ale blížila k domovu, tu mi padl jiný kámen na srdece. Myslila jsem, zdali ještě rodiče naživu zastihnu a jak mne asi přijmou. Dali mi s sebou hezké vybytí, a já se vrácela skoro s holýma rukama a přiváděla si tři sirotky. Co mi asi řeknou? To mi celou cestu zaznívalo v uších. Bála jsem se také,

jestli se smutná změna nestala po ty dvě léta, co jsem o nich neslyšela.“

„A což jste jim nikdy nepsali, aspoň tvůj muž, když ty ne?“ divila se knězna.

„Ten způsob mezi námi není, abychom si posílali listy. Vzpomínáme na sebe, modlíme se jeden za druhého a při příležitosti, když se trefí známý člověk, pošleme vzkázání, jak se komu vede. Takový lístek, člověk neví, kdo ho do rukou dostane a kam se octne. Můj tatík psával někdy listy vojákům rodilým z naší vsi, co leželi kdesi až daleko za hranicemi, když se chtěli rodiče dovědít, jsou-li přece živi neb ne, anebo jim pár zlatých peněz poslali. Ale když se pak vrátili, říkávali, že nic nedostali. A tak to je, milostivá paní, když přijde takhle psaní od sprostého člověka, to leckdes uvázne.“

„To si nemysli, stařenko,“ vskočila jí do řeči knězna, „každý takový list, buďsi od kohokoliv, musí přijít do rukou toho, na koho je nadepsán. Nikdo jiný nesmí si jej podržet, ani jej otevřít, je na to veliký trest.“

„Slušná věc to a já milostivé paní věřím, ale což je to všecko platno, když my se přece raději svěříme dobrému člověku. Na takový kousek papíru nedá se přece všecko důkladně napsat, člověk by se ještě rád zeptal na to a na ono, a nemá koho; ale když přijde takhle handlovní člověk neb ti poutníčkové, ti už povídí všecko spravedlivě od slova k slovu. Byla bych já se také o našich více dověděla, ale že byly ty nepokoje, málo lidu přecházelo.

Svečeřívalo se, když jsem dorazila s dětmi do vesnice; bylo to

v létě, a v tu dobu věděla jsem, že jedí. Šla jsem zadem skrze sady, aby mne lidé nepotkávali. Z našeho statku vyběhli psi a štěkali na nás. Volala jsem je, ale oni ještě více štěkali. Polily mne slze, tak mi to bylo líto. — Já jsem, blázinek, nevzpomněla, že je tomu patnácte let, co jsem z domova odešla, a to že nejsou ti psi, jež jsem krmívala. — V sadě bylo mnoho mladých stromků vysázeno, plot byl opraven, na stodole byl nový kryt, ale hrušku, pod kterou jsem s Jiřím sedávala, zasáhl boží posel (blesk), měla sražený vršek. U vedlejší chalupy nezměnilo se nic; tu přejmul tatík od nebožky Novotné za výminek. Novotná byla ta, co dělala ty húně, a můj nebožtík byl její syn. U chaloupky byla maličká zahrádka, nebožka vždy mívala záhon petrželky, cibule, nějaký kříček kadeřavého balšamu, šalvěj a jak toho třeba byla v domácnosti, a ona byla milovnice koření jako já. Jiří upletl jí z proutí plot okolo té zahrádky. Ještě to byl ten samý plot, ale zahrádka byla travou zarostlá, jen trochu té cibule tam bylo. Z boudy vylezl starý pes napolo slepý. „Chlupáčku, znáš mne?“ volám na něho, a on se mi začal trít okolo nohou. Já myslila, že mi srdece lítostí pukne, když mne ta němá tvář poznala a vítala. Děti se na mne, chudérky, dívaly, proč pláču, já jsem totiž neřekla, že jdu k bábě jejich, myslila jsem, jestli by se na mne přece hněvali, aby to ty děti nevěděly. Kašpar, nejstarší, povídal: „Proč pláčeš, mámo, což nedostaneme zde nocleh? Sedni si a odpočiň, my počkáme, a já ponesu ti uzlík. Hlad nemáme.“ Johanka a Terezka přisvědčily, že nemají hlad, a měly, neboť jsme šly kolik hodin lesem a na žádné stavení jsme nepřišly. „Ne, děti,“ povídám, „tady v tom stavení narodil se váš otec a tu vedle

narodila se vaše matka a zde zůstává vaše bába a děd. Pomodleme se Pánubohu, že nás šťastně až sem doprovodil, a prosme ho, aby nám zde dopřáno bylo otcovského přijmutí.¹ Pomodlily jsme se otčenášek, pak jsem šla k chalupě ke dveřím. Tatík a máma byli na výminku, statek měl bratr; to mi bylo povědomo. Na dveřích byl ještě přilepen obrázek, který byl Jiří mámě z Vambeřic přinesl, Panna Maria a čtrnácte pomocníků. Jako by mi od srdece odpadlo, když jsem je viděla. ,Vy jste mne vyprovodili, vy mne zase vítáte,' myslím si a s celou důvěrou vešla jsem do sednice. Tatík, máma i stará Bětka seděli u stolu, jedli polívku z jedné mísy — byla to hladká ančka¹⁾, vím to, jak by dnes to bylo. ,Pochválen buď Ježíš Kristus!' pozdravím. — ,Až na věky,' odpověděli. — ,Prosila bych vás, hospodáři, o nocleh s těmi dětmi. Jdeme z daleka, jsme lačni a ušlí,' povídám, ale hlas se mi třásl. Nepoznali mne. Bylo v sednici šero. ,Odložte si břemeno a posaďte se za stůl,' řekl otec a odložil lžíci. ,Bětko,' kázala máma, „jdi uvařit ještě trochu polívky. Zatím si sedněte, matko, a ukrojte si chleba a dejte dětem. Pak vás uložíme na hůru. Odkudpak jdete?“ — ,Až ze Slezska, z Nisy,' povídám. — ,Tam je naše Madlena,' zvolal tatík. — ,Prosím vás, osobu, neslyšela jste o ní?“ ptala se máma a přistoupla blíz ke mně. ,Madlena Novotná, její muž je voják. Je to naše holka, a už jsme dvě léta neslyšeli, jak se s ní děje. Mám pořád ošklivé sny; onehdy se mi zdálo, že mi vypadl zub, a bolelo mne to, tak mám jen vždy tu holku a ty děti na mysli, a jestli se Jiříkovi něco nestalo, když jsou pořád ty patálie; to pánbúhví, že si ti lidé nedají pokoje.“ — Já plakala, ale děti, když slyšely bábu tak hovořit,

¹⁾ Ančka je polévka z mléka, zakloktaná moukou a vejcem.

potáhly mne za sukni a ptaly se: „Mamičko, je to naše babička a dědeček?“ Jak to řekly, tu mne hned máma poznala, vzala okolo krku, a tatík vzal děti do náruče, a tu jsme si teprv pověděli jak a co. Bětka běžela hned pro bratra a pro sestru, švagrovou a švagra, a netrvalo to dlouho, byla celá ves pohromadě, a nejen moji příbuzní a vrstevníci, ale každý mne vítal, jako bych mu rodná sestra byla. „Dobřes udělala, že jsi přišla domů s těmi dětmi,“ řekl tatík; „je pravda, všude je zem Páně, ale svá vlast je každému nejmilejší a nám naše, a tak to má být. Dokud nám Pánbůh chleba dává, nebudeš ani ty, ani tvoje děti nouzit, i kdybys pracovat nemohla. To ostatní, co tě potrefilo, je těžká rána, ale i to odlož na vrchní poličku. Mysli si: koho Pánbůh miluje, křížkem ho navštěvuje.“ — Tak jsem byla mezi ně přijata a jako jejich. Bratr chtěl mi postoupit sedničku, ale raději zůstala jsem s rodiči v chaloupce, kde někdy Jiří přebýval. Děti byly záhy jako doma a rodiče měli s nimi radosti dost. Posílála jsem je do školy pilně. Za mého mládí se děvčata v písmě neznala, dost na tom, uměla-li trochu číst, a to jen městské holky. A je to přece jen škoda a hřich, když má člověk dar ducha svatého a nechává ho bez úroku. Ale když není k tomu příležitost, co si může člověk pomoci. Můj nebožtík, to byl člověk světa zkušený, znal se i v písmě, zkrátka ten se hodil do vozu i do kočáru. A to je dobře; mohl by tak každý být! —

Já dělala húně jako dříve a hezký groš jsem vydělala. Byly tenkráte zlé časy, vojny a nemoce i hladu dost. Korec žita stál sto zlatých na bankocetlích. To je něco říci! — Ale Pánbůh nás miloval, že jsme vše jakžtakž přestáli. Tak bylo zle, že chodili li-

dé s penězi v hrsti nemohouce koupit. Náš tatík, to byl člověk, aby ho pohledal, ten pomohl jaktěživ každému, kde a jak jen mohl; k němu také každý přišel, když nevěděl kudy kam. Když přicházeli chudší sousedé prosíce: ‚Přenechte nám korec žita, nemáme na chléb ani zrna,‘ říkal: ‚Dokud mám, rád dám; až nebudu já mít, dá jiný,‘ a hned musela máma naměřit do pytle obilí. Peníze ale nevzal, toto. — ‚Vždyť jsme sousedé,‘ říkal, ‚jestli my si nevypomůžem, kdopak by nám měl vypomoci. Až vám Pánbůh obrodí, splatě mi zrnem, a budeme spraveni.‘ A tak to bylo. — Za to měl tatík tisíceré zaplaťpánbůh; matka, jestli nepřišel jeden den žebráček, byla by ho šla hledat na rozcestí, to byla její radost. Proč by také nebyli pomáhali lidem; najedli jsme se dosyta, v čem chodit bylo, proč by z toho přebytku se nebylo udílelo? To ještě není tak velká zásluha, jen povinnost křesťanská, ale když si od úst utrhne a dá, to je pěkná ctnost. Však to přišlo i s námi tak daleko, že jsme jídali jednou za den, aby měli jiní lidé také co jíst. No, i to jsme přestáli a zase slunce zasvitlo. V zemi byl pokoj a bylo vždy líp a líp.

Když Kašpar školu odbyl, chtěl se učit tkalcovství, a já mu nebránila. Řemeslo je pán. Vyučiv se musel do světa. Jiří vždy říkal, že řemeslník za pecí válený ani za babku nestojí. Za několik let se vrátil, usadil se v Dobrušce a dobře se mu vede. Děvčata přidržovala jsem ke vsí práci domácí, aby se mohly dát do pořádné služby; tu ale přijela sestřenice moje z Vídni do vsi, Terezka se jí zalíbila, a hned, že si ji vezme a o ni starat se bude. Bylo mi dost těžko, ale myslila jsem, že bych nedobře udělala, bránit jí v štěstí, když má chuť do světa jít. A Dorotka je hodná

žena, mají pořádnou živnost ve Vídni a žádných dětí! Starala se o Terezku jako matka a pěknou věc jí dala, když se vdávala. To mne trochu mrzelo, že si ta holka vyvolila Němce, ale teď si z toho nic nedělám, Jan je člověk namísto dobrý a rozšafný, nyní již dobře si rozumíme. Nu, a vnoučata, ty jsou moje. — Namísto Terezky šla do Vídňě Johanka. Líbí se jí tam a má se prý dobře. — Ten mladý svět má již jiný rozum; mně se jaktěživo z domu nechtělo, dokonce mezi cizí lid.

Po kolika letech zemřeli mi rodiče, v šesti nedělích po sobě. Tiše šli ze světa, jako by svíčku zhasil, Pánbůh je trápit nenechal a nemuseli si po sobě zastesknout; byli spolu šedesáte let. Měkce si ustlali, měkce budou spát. Pánbůh dej jim věčnou slávu!“

„A nestýskalo se ti po dětech, když ti všecky tři odešly?“ ptala se kněžna.

„Inu, milostivá paní, krev není voda. Dost jsem mnohdy plakávala, ale nezmínila jsem se dětem, abych jim štěstí nekalila. A sama jsem nikdy nebyla, děti se rodit neprestávají, a tak má člověk vždy čím se obírat. Když jsem to viděla u sousedů vyrůstat od kolébky a kaše, zdalo se mi, že jsou to moje vlastní. Musí mít člověk k lidem srdce, tak ho mají také rádi. — Naprosili se mne dost, abych přijela do té Vídňě; inu, já vím, že bych tam byla našla hodných lidí jako jinde a že bych tam byla dobře schována, ale je to kus země, a se starým člověkem není na cesty nic, ten je jak pára nad hrncem. Mohl by Pánbůh na mne vzpomenout, a já bych přece ráda kosti svoje v domácí zemi složila. — Ale milostivá paní, já se pustila do povídání, jak bych na

přáствě tu byla; promiňte mé sprostnosti,“ doložila babička, dokončíc své vypravování, a vstala ze židličky.

„Tvé vypravování, stařenko, bylo mi velmi milé, nevěš ani, jak ti jsem za ně povděčna,“ řekla knězna, položíc ruku na babičino rámě. „Nyní ale pojď se mnou k snídaní, myslím, že i děti nabyla chuti k jídlu.“ — To řkouc vyvedla babičku z kabinetu do salónu, kde byla přichystána káva, čokoláda a rozličné lahůdky. — Komorník čekal na pokynutí; na rozkaz kněznic hned běžel pro komtesu a děti. — V malé chvíli se to přihnalo, komtesa jako dítě s nimi dováděla. — „Dívejte se, babičko, co nám slečna Hortensie dala!“ volaly všechny najednou, ukazujíce rozličné drahé dárky. — „I považme, co jsem na své nohy vstala, jsem to neviděla; jestlipak jste se ale pěkně poděkovaly?“ Děti přisvědčily. — „Copak ale bude říkat Mančinka, až to uvidí, a Cilka a Václav?“ — „Kdopak je ta Mančinka a Cilka a Václav?“ ptala se knězna, ráda chtíc věděti všemu konec i začátek. — „To já ti povím, milá kněžno, vím to od dětí,“ rychle řekla komtesa. „Mančinka je mlynářovic dcerka a ta Cilka a Václav jsou děti jistého flašinetláře, a má ještě čtyry. Barunka mi povídala, že jedí kočky, veverky a vrány, že nemají co jíst

a žádného oděvu a že se jich lidé štítí!“ — „Proto snad, že jsou chudi?“ ptala se kněžna, „či že jedí kočky a veverky?“ — „Proto,“ dosvědčila babička. — „Nu, veverka není špatné jídlo, sama jsem jí okusila,“ mínila kněžna. — „Inu, milostivá paní, ono je jinak jist něco z pouhé rozkoše a jist to z hladu. — Flašinetlář je od Pánabohu obdařen zdravým žaludkem, děti samo sebou se rozumí že mnoho spotřebujou, a to má všecko s tou muzikou vydělat. Kam by se tedy dělo, není na sebe ani do sebe mnoho a v stavení jak na dlani!“

Mezi řečí sedla kněžna ke stolu, Hortensie rozesadila děti okolo sebe a babička musela také přisednout. — Komtesa chtěla nalít jí kávy aneb čokolády, ale babička se děkovala, řkouc, že nepije kávu ani to druhé. „A co snídáš?“ ptala se kněžna. — „Jsem odmalička naučena snídat polívku, nejvíce kyselo, na to my v horách držíme. Kyselo a brambory k snídaní, k obědu brambory a kyselo a k večeři jakbysmet; v neděli kousek ovesného chleba. To je strava chudého lidu v Krkonošských horách celý rok, a děkujou Pánubohu, když o to nouze není, ale bývá často, že se ani otrubů nenajedí. Více do kraje, to už má každý trochu hrachu, bělejší mouky, zelí a všelicos, také kousek masa do roka; těm je už hej. Ale na panská jídla se nesmí sprostý člověk navykat, to by brzy vepsí byl. Také by mu ty lahůdky málo síly dodaly.“ — „To se mejlíš, stařenko, taková jídla jsou velmi silná, a kdyby ti lidé mohli mít každý den kus masa a dobrého napítí, myslím, že by jim to více síly dodalo než všecka ta jídla, co za celý den snědí,“ řekla kněžna. — „No vidíme, člověk se vždy něčemu přiučí; jáť vždy myslila, že jsou ti velcí páni jen

proto tak bledi a mnohdy i suší, že jedí takové lahůdky, co ne-přidá žádné síly.“ — Kněžna se usmála, neříkala nic, ale podala babičce malý kalíšek naplněný sladkým vínem řkouc: „Pí, sta-řenko, to žaludku tvému prospěje!“ — Babička pozdvihnouc kalíšek, pravila: „Na zdraví milostivé paní,“ a trochu se napila; také přijmula kousek pečiva, aby hostinnost neurazila.

„Co je to v těch skořápkách, co paní kněžna jí?“ ptal se Jan Hortensie pošeptmo. — „To jsou mořská zvířátka a jmenují se ústřice,“ řekla komtesa hlasitě. — „To by Cilka nejedla,“ mínil Jan. — „Rozličných je na světě krmí, rozličných chutí, milý Je-ne,“ odpověděla slečna. — Co se tak mluvilo, Barunka, sedící vedle babičky, strkala jí něco do kapsáře a šeptala: „Schovejte to, babičko, jsou to peníze; slečna mi je dala pro Kudrnovic děti, a já bych je třebas mohla ztratit.“ — Paní kněžna ale zaslechla, co Barunka šeptala, oko její s nevýslovnou radostí utkvělo na sličné tváři komtesy. — Babička nemohla radost svoji přes srdce přenést; pohnutým hlasem pravila: „Pánbůh vám to, milostslečno, zaplat.“ Slečna se zarděla a pohrozila Barunce prstem, která se zase nad tím zarděla. „To bude radost!“ pravila babička; „teď se to bude moci ošatit!“ — „A přidáme něco k tomu, aby si i jinak pomohli,“ mínila kněžna. — „Udělali byste dobrý skutek, milostivá paní, když byste těm lidem pomohli, ne ale almužnou,“ řekla babička. — „A jak tedy?“ — „Tak, aby měl Kudrna po čas svého dobrého chování jistou práci, a to myslím, že by bylo u něho stálé, neboť je člověk poctivý a přičinlivý. Zaplat Pánbůh za všecko, ale almužna, milostivá paní, takovým lidem spomůže jen načas. Koupí se to a to, někdy i ne-

potřebná věc, když jsou peníze v rukou, a když se to sní a roztrhá, sedí zase na holičkách, podruhé přijít si netroufá. Ale když má denně své jisté, tu mu je spomožíno, a milostivé paní též, když získá pracovitého dělníka aneb věrného služebníka, a ještě k tomu udělá milostivá paní dobrý skutek.“ — „Pravdu máš, stařenko, ale jakou službu mu dá muzikantovi?“ — „I milostivá paní, to se snadno najde. Já vím, že by rád byl hlídáčem nebo poklasným. Když by tak po těch polích chodil, mohl by nosit flašinetl s sebou; beztoho když jde po poli, hraje si cestou,

aby prý se vyrážel. Je to veselá kopa,“ doložila babička s usmáním. — „Tedy se o něho postaráme,“ řekla knězna. — „Ty moje drahá, milá kněžno!“ zvolala komtesa a vstala, by políbila kněžně překrásnou ruku. — „Jen při dobrých lidech stojí andělé!“ pravila babička, pohleděvši na kněžnu a její schovanku. — Knězna se odmlčela chvílkou, pak tiše povídala: „Že mi ji Bůh dal, za to mu nepřestanu děkovat,“ a hlasitěji doložila: „Takového přítele, který by mi vždy pravdu přímě a upřímně řekl jako ty, stařenko, přála bych si mít.“ — „I milostivá paní, když budete chtít, najdete ho. Přítele snadněj najde, než udrží.“ — „Ty si myslíš, že bych si ho neuměla vážit?“ — „Proč bych si to o milostivé paní myslila, to se tak vůbec stává; někdy bývá upřímné pohovoření milé, ale maně přijde vnehod, a je po přátelství.“ — „Máš zase pravdu. Ty ale máš ode dneška právo přijít ke mně kdykoli a říci mi cokoli, vždy tě ráda vyslechnu, a přijdeš-li s prosbou a bude-li mi jen možná, buď jista, že ti ji vyplním.“ — Tak řekla knězna, vstavši od snídaně. Babička chtěla jí ruku políbit, ona ale shýbla se, políbila stařenku v líce, a ruku políbit si od ní nedala. — Děti sebraly svoje krásné dáry, ale ani se jim od milé komtesy nechtělo. „Přijďte také k nám, milostislečno,“ zvala babička berouc jí Adelku z rukou. — „Přijď, přijď, slečno Hortensie!“ prosily děti, „my ti nasbíráme zase jahody.“ — „Přijdu jistě,“ usmála se slečna. — „Děkujeme za všecko, milostivá paní, a buďte tu spánembohem!“ loučila se babička. — „Jdi sbohem!“ pokynula knězna a slečna šla s nimi přes práh.

Komorník přicházeje sklízet ze stolu, ohrnul nos a myslil si:

„Divný to rozmar takové dámy, bavit se se sprostou babou.“ Kněžna ale stála u okna a dívala se za odcházejícími, dokud vidět bylo bílé šaty děvčat a bílou holubičku babiččinu zelenem prokmitat. Odcházejíc pak do kabinetu šeptala si: „Šťastná to žena!“

KAPITOLA VIII

Na panské louce kvítí až strakato; uprostřed louky mez, na mezi mateřídoušky jak by nastlal. V mateřídoušce jako v podušce sedí Adelka; dívá se po malé berušce, která jí běhá po klíně sem tam, z klína na nožku, z nožky na zelenou botku. „Neutíkej, malá, zůstaň u mne, vždyť já ti nic neudělám,“ povídá děvčátko berušce, berouc ji do prstů a opět si ji na klín sázejíc. — Nedaleko od Adelky u mraveneční hromádky sedí na bobku Jan a Vilém. Dívají se na hemžení mravenců vůkol sebe. „Kouej se, Viléme, jak to běhá, a vidíš, tenhle mravenec ztratil vajíčko a tuten druhý je vzal a běží s ním do hromádky.“ — „Počkej, já mám kousek chleba v kapse, já jim dám drobeček, copak budou dělat.“ Vzal z kapsy chléb a kousek ho položil na cestu. „Podívej se, podívej se, ti se okolo toho hrnou a myslejí, kde se to asi najednou vzalo. A hlehle, oni strkají ten kousek dál a dál; vidíš, jak se to žene ze všech stran; ale jak to jen vědí ti druzí, že tu něco je?“ — Vtom byli vytrženi ze svého dívání jasným hlasem, který se ptal: „Co tu děláte?“ — Byla to komtesa Hortensie, která přijela na bílém koníku skoro až k nim, aniž jí byli slyšeli. „Já mám berunku!“ řekla Adelka, ukazujíc zavřenou pěst komtese, která byla s koně slezla a k ní přistoupla. — „Ukaž mi ji!“ — Adelka rozevřela ručku, ale byla prázdná. „Oh je, ona mi utekla,“ zamračilo se děvčátko. — „Počkej, ještě neutekla, ale chce,“ pravila slečna a vzala opatrně berušku děvčeti s holého ramínka. „A co s ní budeš dělat?“ — „Nechám ji uletět. Počkej, jak poletí; dívej se!“ Adelka položila berunku na plochou dlaň, zdvihla ruku vzhůru říkajíc: „Pinka linka, pinka linka, uletěla Pánubohu do okýnka.“ — „Rozlila tam hrnec mlíka!“ doložil

Vilém, klepna Adelku zlehka do ruky. V tom pozdvihla berunka černý červenokropenatý pláštík, rozhrnula pod ním složená hebounká křidélka a uletěla do povětrí. — „Počkej ty, pročpak jsi ji postrčil,“ hněvala se Adelka. — „Aby dříve uletěla,“ smál se chlapec, a obrátě se k Hortensi, vzal ji za ruku řka: „Pojď, slečno Hortensie, pojď se podívat, já jsem dal mravencům kouštiček chleba, a to ti jich na něm je!“ doložil s posuňkem velikého divení se. — Komtesa sáhla do kapsičky černého aksamitového kabátu, vytáhla kousek cukru a podala Vilémovi řkouc: „Ten jim polož tu do trávy, a budete vidět v okamžení, co se jich naň sesype. Sladké věci mají rádi.“ — Vilém poslechl, a když viděl, že v malém okamžení mravenci přibíhají ze všech stran, na cukru leptají a drobty jak puntíčky malé si odnášejí do hromady svého to stavení, bylo mu to divné a ptal se komtesy: „Ale pověz mi, slečno, jak to ti mravenečkové vědí, že zde něco dobrého, a co to dělají s těmi vajíčkami, že je ustavičně vynášeří a odnášejí?“ — „To jsou jejich dětičky, a ti, co je nosí, jsou jich chůvy a opatrovnice. Když slunce svítí a horký den je, vynášeří je na slunce z tmavých komůrek, aby se vyhřály a lépe rostly.“ — „A kde jsou jejich maminky?“ ptala se Adelka. — „Jsou v domečku, sedí a snáší vajíčka, aby mravenečkové nevymřeli. A tatínkové chodí okolo nich, všelicos jim povídají a je veselí, aby se jim nestýskalo, a ti ostatní mravenci, co tu vidíte běhat, to jsou pracovnice.“ — „A co pracujou?“ ptal se Jan. — „Snášeří pokrm, staví a opravují stavení, opatrují pupy, ty rosteoucí děťátko, čistí dům; když umře některý mravenec, odnesou ho, dávají pozor, aby je nepřátelé nepřepadli, a když pak se to sta-

ne, brání proti nim společnou svoji obec; to všecko musí zastat pracovnice.“ — „A jakpak si rozumějí, když neumějí mluvit?“ divily se děti. — „Třebas neuměli takovou řeč jako rozumnější tvorové a dokonce lidé, přece mezi sebou si rozumějí. Viděli jste, jak ten první, co našel cukr, hned ostatním běžel povídат a jak se to sbíhalo; vidíte, jak se jeden s druhým zastavuje, tykádly jak se dotýkají, jako by si mimochodem chtěli pohovořit, a leckdes jich hromádky stojí, kdoví o co se radíce.“ — „A mají v těch hromádkách také pokoje a kuchyň?“ ptala se Adelka. — „Kuchyně nepotřebujou, protože nevaří, ale komůrky mají v těch hromádkách pro děťátka a maminky, sály pro pracovnice, a mají dům na kolikero pater rozdělený a uvnitř chodby z jednoho patra do druhého.“ — „Ale kterakpak si to tak vystaví, že se jim nesesype?“ ptaly se zase děti. — „Však oni pevně staví, a když jim to silnější moc nezkazí, tak snadno se jim stavba nezboří. Zdi si udělají a krov, a vše z drobouninkých tříštěk, stebel, jehličin, suchých lístečků, trávy a země, kterou v malinké kuličky schoulí, a je-li suchá, v ústech slinami svlaží, uhnětou a tak jí potřebujou jako zedníci cihel. Nejmilejší je jim

stavět při drobném dešti, když zem vlhká.“ — „Ale kdopak ta zvířátka tomu naučil?“ ptal se Vilém. — „To už Bůh dal zvířátkům přirozeností takový pud, že vědí hněd odmalička, jak se živit, že vědí, čeho jim k zachránění potřeba, a některá zvířátka s takovou umělostí a chytrostí potřeby svoje dobývají a domácnost svoji si zřizují, že se to skoro rozumu lidskému podobá. Až budete chodit do školy a knihám rozumět budete, pak se o zvířátkách a jich životobytí mnoho dovíte, jako já se dověděla,“ doložila komtesa.

Mezi tou řečí přišla babička s Barunkou, nesouce plné klíny květin a plné náruče koření, které byly na louce natrhaly. Děti hned babičce vypravovaly, co jim pověděla komtesa o mravenčích, ta ale ptala se babičky, k čemu nese všecko to koření. „I milostslečno, to je kmín a trochu řepíčku. Kmín, ten se usuší a semínko potřebuje se v domácnosti do jídel a chleba, sláma dětem do koupele; řepíček výborně poslouží, když koho v krku bolí, musí se vyplachovat. Okolní lidé vědí, že já vždy trochu toho koření mám, a tudy si pošlou. Dobře je, když člověk takový lík v domě má, třebas ho pro sebe nepotřeboval, trefí se pro jiného.“ — „A což tu není v městečku lekárny?“ zeptala se komtesa. — „V městečku ne, ale hodinu cesty odtud. Ale což je to všecko platno, kdyby i nakrásně v městečku byla; latinská kuchyně je drahá kuchyně, a proč bychom draze kupovali, co sami si vařit dovedeme.“ — „A to vám napíše recept lékař a řekne, jak to máte uvařit?“ — „I toto, milostslečno, kampak by člověk přišel, aby hněd při každém malém stonku měl doktora. On je odtud hodinu cesty, trvá to půl dne; než se ho člověk

dočká, zatím by mohl někdy umřít, kdyby nebylo domácí pomocí. A když přijde, tu je toho: hned léky na kolikero, a flastrý a pijavice, a toto ono, že neví člověk, kde mu hlava stojí, a nemocný se z toho teprv pořádně roznemůže. Já, milostslečno, nic na ně nevěřím, a když mi něco je anebo těm dětem, dostačí moje koření, proto ale, když se lidé rozstřou, říkám: „Pošlete si pro doktora.“ Ale co, když vzpomene Pánbůh s těžkou nemocí, jsou doktoři s rozumem v koncích a přenechají to nátuře, aby si pomohla. Pánbůh zůstane tedy přece nejlepším lékařem; má-li člověk žít, i bez doktora se uzdraví, má-li umřít, nepomůže ani celá apatyka.“ — „A to si nesete v klíně samé koření?“ ptala se komtesa. — „I ne, slečno Hortensie,“ rychle odpověděla Barunka. „V klíně neseme kvítí na věnce. Zítra je Božího těla a já a Mančinka budeme za družičky.“ — „A já taky, já půjdu s Hélou,“ doložila Adelka. — „A my budeme sedláčkové!“ vykřikli chlapci. — „A kdo je ta Héla?“ ptala se komtesa. — „To je Héla paní kmotry z města, z toho velikého domu, co je na něm lev.“ — „Musíš říci z hostince,“ poučovala babička děťátko. — „Půjdeš také na procesí?“ ptala se Barunka komtesy. — „Ovšemže půjdu,“ přisvědčila tato, a sednouc do trávy, pomohla rovnat babičce a Barunce květiny. — „Ty, slečno, nebylaš ještě nikdy za družičku o Božím těle?“ ptala se Barunka. — „Nikdy; ale když jsem ještě u své pěstounky byla ve Florencii, byla jsem jednou o slavnosti Madony za družičku, nesla jsem Madoně růžový věnec.“ — „Kdo je ta Madona?“ — „Madona se říká v Itálii Panně Marii,“ odpověděla komtesa. — „A milostslečna pochází z Itálie? To je tam, co naši vojáci leží?“ ptala se

babička. — „Ano; jenže v tom městě, odkud já pocházím, ve Florencii neleží. Ale tam pletou se ty krásné klobouky, co máte, z rejžové slámy. Tam roste na polích rejže a kukuřice, na pahorcích sladké kaštany a olivy, jsou tam cypřišové a vavřínové háje, krásných květin, bezoblačné modré nebe.“ — „Ach, já už vím!“ vskočila jí do řeči Barunka, „to je to město, co máš namalované ve svém pokoji, viděl, slečno? V prostřed je široká řeka a nad řekou je do vrchu vystavené město. Ach babičko, tam vám jsou krásné domy a kostely! Na druhé straně jsou samé zahrady a domečky a u jednoho domečku hraje si děvčátko a vedle ní sedí stará paní — to je slečna Hortensie se svou pěstounkou; viděl, slečno, tys nám to povídala, když jsme byly v zámku?“ — Slečna hněd neodpověděla, byla se zamyslena, ruce její ležely nepohnutě v klínu, po chvíli teprv vzduchla zhluboka: „Oh bella patria! Oh cara amica!“ a krásné oči zvlhly jí.

„Cos to povídala, slečno Hortensie?“ ptala se jí zvědavě Adelka, lichotivě se k ní tulíc. Hortensie podepřela hlavu o hlavinku děvčete a nebránila slzám, které jí splynuly po tváři na klín. — „Milostslečna vzpomněla si na svůj domov a na svoje přátele,“ pravila babička; „to vy děti ještě nevíte, jak to je, když musí opustit člověk místo, kde vyrostl. Kdyby se mu i dost dobré vedlo nápotom, přece na ně nemůže zapomenout. Však to jednou také pocítíte. A milostslečna zajisté tam má příbuzné?“ — „Nemám na světě žádných příbuzných, o nichž bych věděla,“ odpověděla komtesa smutně; „moje dobrá pěstounka, moje přítelkyně Giovanna, žije ve Florencii, a po té se mi mnohdy zasteskne a po mému domovu. Ale kněžna, moje dobrá matka, slí-

bila mi, že se tam brzy zase podívám.“ — „A kde paní kněžna až tam daleko vás, milostslečno, našla?“ ptala se babička. — „Paní kněžna znala dobře moji matku, byly si přítelkyně; můj otec v bitvě u Lipska těžce byl poraněn, a když se na svoji vilu do Florencie navrátil, za několik let umřel, následkem té rány; Giovanna mi to mnohdy povídávala. Matka se nad tím trápila a umřela též. Mne, sirotka malinkého, tu zanechali. Když se o tom paní kněžna dověděla, přijela tam a byla by si mne s sebou vzala, kdyby mne Giovanna nebyla milovala jako matka. Nechala mne u ní, zámek a vše, co v něm, dala jí pod moc, a ona mne vychovala a ve všem vyučila. Když jsem vyrostla, vzala si mne paní kněžna k sobě. Oh, já ji velice miluju, tak jako bych svoji matinku byla milovala!“ — „Však i vás paní kněžna nejinak miluje než jako svoji vlastní dcerušku,“ pravila babička; „já to dobře viděla, jak jsem to v zámku byla, a to se mně od té paní velmi líbilo. — Ano, abych nezapomněla milostslečně povědít o Kudrnovic. Když jim Barunka peníze od vás odevzdala, div radostí do stropu neskákali; ale když dostal starý službu za hlídače panských polí a dvojnásobný deputát se mu vykázal, to bylo takové podivení a radost, že to vypovědít nemohlo. Do smrti nepřestanou se za paní kněžnu a milostslečnu modlit.“ — „To mají jen tobě co děkovat, babičko, tvému dob-

rému slovu,“ odpověděla slečna. — „I milostslečno, copak je to všecko platno, kdyby to dobré slovo nebylo padlo na dobrou půdu, bylo by nevzešlo z něho požehnání,“ pravila babička.

Kytice byly urovnaný, babička sebrala se s dětmi na cestu k domovu. „A já s vámi půjdu až na rozcestí,“ řekla slečna, vezmouc koníka, který se byl popásal, za uzdu. „Chcete-li, chlapci, posadím vás každého na kousek cesty na koně?“ — Chlapci radostí poskočili a Jan byl v okamžení navrch koně. — „Což, to je kacafírek!“ mínila babička, vidouc, jak směle si Jan počíná. Vílím dělal také, jako by se nebál, ale zčervenal až po uši, když ho slečna vysadila, a teprv když se mu Jan smál, zmužil se. Také malou Adelku komtesa vysadila na ponýnka, šla ale při ní a držela ji; děvčátko mělo radost, chlapci ale se mu smáli, že sedí nahoře jako úkropek, jako opička, a kdovíjak na ni pokřikujíce, až jim to babička zakázat musela. Na rozcestí vyhoupla se komtesa sama na svého bílého koníka, spustila modrou sukniči přes třemeny dolů, připevnila si černý klobouček, pokynula ještě jednou dětem bičíkem, a jak zaslechl koník hlasité poručení

„avanti!“, letěl s ní stromořadím nahoru jako vlašťovka. Babička pak s dětmi pomalu ubírala se k Starému bělidlu.

Druhý den bylo krásné ráno, obloha čistá jak by vymetl. Před stavením stojí kočár, na kočáře stojí Jan i Vilím v bílých kalhotkách, červených kamizolkách, věnce na rukou. Pan Prošek obchází si krásné koně, poplaciuje jim po lesklých kýtách, přebírá bujnou hřívou a prohlíží znaleckým okem těla jich i náčiní. Chvílkami popojde k stavení, volaje do oken: „Ještě nejste hotovy? Dělejte pak už!“ — „Hned, tatínku, hned!“ ozvou se ze zevnitř hlasy. To hned trvá ještě hodnou chvílku, ale konečně vyhrnou se ze stavení děvčata, mezi nimiž i Mančinka, za nimi paní Prošková, babička, Bětka i Vorša. — „Dejte na všecko pozor, ohlídněte se po drůbeži!“ přikazuje babička. Sultán chce Adelce se lichotit, čuchá k věncům, které nese v ruce, ale ona zdvihá obě ruce vzhůru a babička odhání ho řkouc: „Nevidíš, ty hloupý, že je Adelka družičkou!“

„Jako andílkové jsou,“ povídá Bětka Vorše, když děvčata do vozu sedají. Pan Prošek sedá na kozlík vedle kočího Václava,

vezme uzdu do ruky, mlaskne jazykem, koně vyhodí hlavy pyšně do povětří a vůz ujíždí ke mlýnu, jak by ho vítr unášel. — Psi pustili se za ním, když jim ale pán pohrozil, vrátili se nazpět, mrzutě lehli do slunce na zápraží a pustili se konečně do chrápání.

Jaká to krása v městečku! Na domkách ratolesti, pod celým podloubím okolo náměstí jako v háji. Po silnici i po všech cestách nastláno zeleného rákosí. Na čtyrech stranách náměstí oltáře, jeden krásnější než druhý. Uprostřed, kde státue svatého Jana Nepomuckého, pod zelenými lipami, uchystán moždíř, okolo něhož houf výrostků stojí. „Z toho budou střílet!“ ukazuje pan Prošek dětem. — „Ale já se budu lekat!“ starala se Adelka. — „I copak bysi se lekala, to bouchne jen asi tak, jako když spadne z police hrnec,“ těšila ji Mančinka. Takové rány slýchala Adelka doma začasté, to ji tedy upokojilo.

U velkého domu, na němž visel štit s bílým lvem a velký hrozen, zůstal kočár stát. Na prahu ukázal se pan kmotr Stanický, smekaje s vlídným pozdravem aksamitovou čepičku s dlouhým

třapcem. Paní kmotra v stříbrném čepci a v krátkém hedváb-ném kabátku neméně vlídně na příchozí se usmívala, a když se malá Héla chtěla za ní schovávat, vzala ji za ruku, Adelku za druhou, postavila je podle sebe, pravíc: „No, tak se pak okažte, jak vám to přísluší!“ — „Jako dvojčátka,“ usoudila babička. Děvčátka po očku na sebe koukly, pak ale zase stydlivě hlavy sklopily. Pan Stanický vzal pana Proška pod paždí, a obrátě se do stavení, pobízel ostatní, aby šli dále. „Než začne procesí, povíme si něco při sklenici vína,“ doložil vesele. Paní Prošková šla, babička ale zůstala s dětmi venku, řkouc paním: „Vy máte vždy dost času, když jdete při panstvu, já bych se ale mezi lidem do kostela později nedotlačila. Zůstanu tu při dětech.“ Zůstala s nimi stát na prahu. — Zanedlouho otočili okolo rohu z ulice dva chlapci v červených kamizolkách, za nimi zase, a dva a dva, a Jan vykřikl: „Už jdou!“ — „Adelko a ty, Helenko,“ napomínala babička, „až půjdete procesím, dávejte také pozor na cestu, abyste neupadly, Barunko, ty se po nich ohlídni. Vy, chlapci, jděte slušně, abyste neudělali neštěstí se světly.

A také se v kostele a u oltářů modlete, aby měl Pánbůh z vás radost!“ Mezi tímto napomenutím došel učitel se školními dětmi. — „Pozdrav Pánbůh, pane učiteli; přivedla jsem vám ještě trochu chasy, mějte už s těmi malými strpení!“ oslovovala babička starého učitele. — „I vždyť je dobré, paní babičko, mám to tu, jak stádo běží, velké malé,“ smál se učitel, řadě chlapce k chlapcům, děvčata k děvčatům.

Babička zůstala v kostele u dveří mezi starými sousedkami, děti seřadily se okolo oltáře. Potřetí začalo se zvonit, lid hrnul se do kostela, kostelník přinesl chlapcům sedláčkům rozžaté třínožky, malý zvonek zazněl, kněží vstoupli k oltáři — začala mše. Holčinky sepjaly ruce a dívaly se dlouho upřeně na oltář; když se ale dost vynadívaly, zatočily hlavy vlevo vpravo, a tu setkaly se zraky jejich s líbeznou tváří komtesy, která seděla nahore v oratorium. Musely se na ni usmát, jakpak jinak. Ale za komtesou seděla matka a otec tam stál, a ten děvčatům přísně pokynul, aby obrátily se k oltáři. Adelka tomu nerozuměla, ona se také na tatínka smála, až ji Barunka potáhla za šaty a šeptala: „Dívej se na oltář!“ —

Bylo pozdvihovalní. Kněz vzal do ruky velebnou svátost, lid začal v chóru: „Beránu boží, Kriste, smiluj se!“ a zvony slavně přizvukovaly. Vpředu šly děti, sedláčkové s hořícími třínožkami, ověnčená děvčátka, stelouce po cestě o závod kvítí. Za nimi kněžstvo, přednostenstvo města, honorace celého okolí, za těmi městský i selský lid obecný; mezi těmi šla babička. Korouhev rozličných cechů šuměly nad hlavami lidu, vůně kadidla mísla se s čerstvou vůní klestí a rozházených květin, zvuk zvonů roz-

nášel se povětřím. Ti, kteří na průvod jít nemohli, stavěli se na zápraží a k oknům, aby ho alespoň viděli.

Jaká pastva očím, ten strakatý průvod! Co tu krojů! Co tu nádhery! Tu vystrojené děti, tu skvostný ornát kněžský, tu pán v moderním fraku, tu poctivý soused v kabátu padesátilétém, tu junák ve vyšívané kamizole, tatík v dlouhém po paty kabátu. Paní jednoduše, ale elegantně ustrojené vedle vyšperkovaných, nevkusně přistrojených. Měšťanky v krajkových čepcích i v zlatých a stříbrných, selky v škrobených čepcích a v bílých plachetkách, děvčata ve vínkách i v červených šátkách. — Jako každý poznal, že je Stanických dům hostinec, podle štítu, tak byl šat toho lidu vyvěsním štítem jejich smýšlení a dílem i zaměstnání. Najisto byl k rozeznání kapitalista a řemeslník od ouředníka, sedlák od chalupníka, a dle kroje bylo vidět, kdo starých mravů a obyčeju se přidržuje a kdo světa nového se chytá, jak babička říkala.

Při oltářích hleděla babička vždy, aby přišla nablízko dětem, by při ruce byla, kdyby se něco šustlo. Ale vše se dobře skončilo, ačkoliv při každém vystřelení Adelka sebou trhla a po každé první ráně uši zacpala a oči zavřela.

Po slavnosti sebrala babička děti a vedla je do hostince, kde již kočár čekal. Kristinka šla také z kostela a babička hned jí nabídla, aby jela s sebou. „Naši tu zůstanou přes oběd, máme dost místa,“ doložila. — „Ráda bych s vámi jela, a také bych ráda šla s děvčaty,“ odpověděla Kristla a oko její zapolétlo do řady junáků, kteří stáli na hřbitově, čekajíce na děvčata, by je vyprovázeli domů. Jeden byl mezi nimi, urostlý jak sosna, velmi sličné tváře

a milého pohledu. Zdálo se, že se po někom ohlíží, a když se — náhodou — sešly oči jeho s očima Kristly, zarděli se oba. — Babička zavedla Helenku k paní kmotře a paní kmotra zdržela hned děti i babičku, častujíc je pečivem a babičku vínem. Že nechtěla Kristinka do sednice vejít, kde seděli samí páni, vynesla jí babička zavdanou do síně, ale mnohem rychlejší než babička byl štíhlý junek. Vklouzl do šenkowny, dal si nalít sladké rosolky a přinesl Kristince zavdanou. Děvče se upejpalo, když ale hoch skoro smutně řekl: „Tak ty nechceš ode mne přijmout poctu?“, vzala rychle kalíšek a napila se na jeho zdraví. Vtom přišla babička a museli si oba i od ní zavdat. „Přišel jsi jako na zavolanou, Milo,“ pravila babička a okolo úst pohrával jí dobrotivý úsměšek; „já se právě starala, kterému z těch hochů bych řekla, aby s sebou jel; já s těmi divými koňmi bojím sejeti, když není s sebou Jan aneb někdo rozumný. Kočí Václav nepovážně jede. Pojed' s sebou.“ — „I s radostí,“ řekl Míla, a obráte se na opatku, běžel zaplatit. — Děti rozloučivše se s Hélou, paní kmotrou a rodičemi, sedaly do kočáru; Kristla k nim přisedla, Míla vymrštíl se k Václavu na kozlík a ujízděli. „Vidíte Mílu, jakého dělá pána!“ volali chlapci jdoucí po chodníku, když okolo

nich kočár jel. — „To věřím, vždyť se mám nač pyšnit!“ zvolal Míla rozjařen a hodil okem nazpátek do vozu. Hoch ale, který byl na Mílu volal a jeho nejmilejší kamarád byl, hodil čepičku do povětří, zpívaje si: „Láska, bože, láska, kde ji lidé berou? Na hoře neroste, v poli ji nesejou.“ — Ostatek v kočáře nedoslechl, neboť koně rychlým evalem domů utíkali.

„Jestlipak jste se ale přece modlily?“ ptala se babička malé chasy. — „Já se modlil, ale Vilím se myslím nemodlil,“ ozval se Jan. — „Nevěřte mu, babičko, já se modlil otčenáš pořád, ale Jan mě šťouchal, nedal mi pokoje na cestě!“ vymlouval se Vilím. — „Jeníku, Jeníku, tys bezbožný hoch, letos budu přece muset svatému Mikuláši žalovat na tebe!“ kývnula babička přísně hlavou naocha. — „A nedostaneš nic vázaného, počkej,“ hrozila Adelka. — „Vždyť je pravda, máme za několik dní Jana Křtitele, váš svátek,“ ozvala se Kristinka. — „A co mi dáš vázaného?“ ptal se Jan, jako by se nic nebylo přihodilo. — „Dám vám vázaného povríslo, když jste takový neposeda,“ smála se Kristla. — „To nechci,“ zamračil se hoch a děti se mu vysmály. — „Copak ty dostáváš vázaného?“ ptala se Barunka Kristly. — „Nic; to není u nás způsob, jenom u pánu. Jednou jsem ale dostala vinč od jednoho preceptora, co byl v zámku u správců. Však ho tu mám v knízkách,“ — a vyndala z knížek složený list, na němž bylo přání psané ve verších, okolo nichž byl malovaný věneček z růží a z pomněnek, špendlíkem vypíchán. „Schovala jsem si ho kvůli tomu věnečku; tomu vinči beztoho nerozumím.“ — „Cožpak není český?“ ptá se babička. — „Je to česky, ale hrozně učeně; poslyšte, jak to začíná: ,Slyš mne,

drahá krásotinko, Lady schovanko!“ — Prosím vás, tomu já za mák nerozumím, a takové hamonění máte ustavičně. Já nejsem schovanka, vždyť mám chválabohu mámu; ten člověk měl z těch kněh rozum všecek zmodrchaný.“ — „To si nesmíme myslit, milá holka, to byl člověk vytřelého rozumu, v školách zběhlý, takový se už ovšem s naším rozumem neshodne. Když jsem byla v Kladsku ještě, býval vedle nás také takový mistr písmař; jeho hospodyně — oni se tací písmaři prý odříkají ženění — chodívala začasté k nám a povídávala nám o něm, jaký je bručivý podivín. Celý den byl zahrabán v knihách jako krtek, kdyby mu byla Zuzanka neřekla: ,Pane, pojďte jist,‘ nebyl by jedl celý den. Zuzanka ho musela na všecko pamatovat, kdyby jí nebylo, byli by ho moli sežrali. Každý den šel hodinu na procházku, to ale sám a sám, on společnost nemiloval. Když odešel, zaskočila jsem někdy k Zuzance, ona milovala sladkou rosolku, a já, ačkoliv o to pálené nedbám, musela jsem jí to kvůli udělat a kalíšek vypít. To mi vždy říkala: ,Náš starý to nesmí vidět, on pije jen vodu, ledaže kápne si do ní trochu vína; mně vždy říká: Zuzanko, voda je nejzdravější nápoj, zůstala vždy při vodě, bude zdráva a šťastna — a já si myslím: Vždyť je dobře, mně jde rosolička také k duhu. Chtěl by, abych živa byla jako ptáče; jist a pít je mu nic, jen tak aby člověk živ byl. On má žaludek zasycen těmi knihami, pěkně děkuju za takovou stravu.‘ — Tak vedla Zuzanka vždy svou. Jednou mne vedla také do jeho pokoje; jak těživa jsem neviděla tolik kněh co tam, jako stohy dřeva jich tam bylo nahromaděno. ,No vidíte, Madlenko,‘ říkala mi vždy, ,tohle má ten náš starý všecko v hlavě; já se divím, že

se z toho ještě nezbláznil. — To máte tak: kdyby mne nebylo, že ho hlídám jako malé dítě, bůhví co by z něho bylo; já musím mít rozum ze všeho, on nerozumí ničemu než těm jeho lejstrám. A svatou trpělivost musíte s ním mít. No, někdy si na něj ale také houknu, a to jde, jak by ho pes kousl, ani nemukne, až mně je ho líto. Ale někdy je potřeba vypeskovat, když s ním není k vydržení; pomyslete si, Madlenko, měl vám v tom svém pokojíku prachu jako uprostřed návsí a pavučin všude jako v staré zvonici, a myslíte, že jsem mu směla přijít se smetákem? Ne. I myslila jsem si: však já tě vyčihám; copak o něho, ale šlo o moji pověst; moje to hanba, když k němu někdo vešel a viděl ten pořádek. Poprosila jsem jednou známého pána, s kterým on nejraději bývá, aby ho zdržel, a zatím jsem všecko všude umyla, osmejčila, že to bylo k světu podobno. A vidíte, Madlenko, jaký to člověk! Ani nepoznal, že je umyto, až třetí den. To se mu prý zdálo, že je v pokojíku světleji, — bodejž ho, aby nebylo světleji. Tak vám musí člověk umět s těmi podiviny zacházet. — Po každé, když jsem k ní přišla nebo ona k nám, měla co na starého žalovat, ale pro celý svět nebyla by se od něho odloučila. Jednou jí ale nahnal strachu. Vyšel si také na procházku, a tu se potká s tím svým známým, který byl na cestě do Krkonošských hor. Nabídl mu, aby jel s ním, že se brzy vrátí, a milý pán jel s ním, tak jak byl. — Zuzanka čeká, čeká, pán nepřichází; noc přišla, on nikde. Přiběhla k nám celá poplašená, plakala a měli jsme s ní co dělat. Ráno teprv dověděla se, že odjel; to činila a lála mu až hrůza. Asi šestý den přijel, a ona pro něho každý den vařila oběd i večeři. — Když byl doma, přiběhla k nám

a povídala: „Nu vidíte, to máte tak, když jsem se do něho pustila, povídal mi: No, no, nekřičela, šel jsem na procházku a stavil jsem se na Sněžce, proto nemohl jsem hned přijít.“ — Jednou nám přinesla několik knížek a povídala, že to její starý sepsal, abychom to četli. Můj nebožtík Jiří byl dobrý čtenář, četl tedy, ale my tomu pranic nerozuměli; také verše dělat uměl, ale ani těm jsme nerozuměli, bylo to všecko tuze učeno. Zuzanka ale povídala: „No, to stojí za to, že si tím hlavu láme!“ Ale lidé ve městě měli před ním velikou vážnost a každý říkal, že ten jeho rozum ani k pochopení není.“

„Já jsem jako ta Zuzanka,“ pravila Kristla; „pranic mi na té učenosti nezáleží, když tomu rozumět nemohu. Když slyším hezky zpívat a vás, babičko, vypravovat, to je mi milejší než jakýkoli výklad. — Ale jestlipak jste slyšela tu píseň, co udělala Barla z Červené Hůry?“ — „Milá holka, mně ty světské písničky už teď nejdou do hlavy, ani se o ně mnoho nestarám; ty časy, kde jsem pro písničku kus cesty běžela, už pominuly, teď já jen ty moje pobožné zpívám,“ pravila babička.

„Jaká je to, Kristlo?“ ptala se Mančinka a Barunka. — „No počkejte, však já vás jí naučím, začíná se: Copak ten ptáček povídá, co na dubě sedá?“ — „Tu mně, Kristinko, musíš dnes zapívat, až k vám přijdem,“ obrátil se Míla do vozu. — „Třebas dvakrát. Byly jsme na robotě na panském hrabat, Barla také přišla, a když jsme odpočívaly pod strání, povídá Anča Tichánkovic: „Barlo, udělej nám písničku!“ — Barla se chvíliku rozmejšlala, pak se usmála a začala zpívat: „Co ten ptáček povídá, co na dubě sedá? Která panna hochá má, že je vždycky bledá.“ An-

ča se ale o to skoro rozhněvala, myslila, že to padá na ni; to víte, že má Tomše, že je nevěstou. Ale Barla jak to na ní pozorovala, jen to fiklo, udělala druhý verš na udobřenou: „Mlč, ptáčku, mlč, ty lžeš, nepovídáš pravdu: já také hocha mám, a mám přece barvu.“ — Líbila se nám dost a dost a notu tak pěkně k ní vzala, až milo. Žernovská děvčata budou poslouchat, ony jí ještě neznají,“ doložila Kristla. — Mančinka a Barunka si notovaly poněkud novou písničku, a vtom jeli okolo zámku. Před vraty stál nejmladší komorník v černém obleku, chlapisko nevelké, vyzáblé; jednou rukou pročesával si černý vous, druhá ruka palcem zavěšena byla v zlatém řetízku, který mu na šíji visel, aby vidět bylo třptycí se na prstech prsteny.

Když jel kočár okolo něho, zasvítily mu oči jako mackovi, když vidí vrabce, usmál se milostně na Kristlu a pokynul rukou. Ale ženské sotva se po něm obrátily a Míla s nechutí vydrovku popošinul. „Raději bych věru čerta viděla než toho Taliána,“ povídala Kristla. „To už zase čihá, až by šlo několik děvčat samotných, aby mezi ně vletěl jako jestřáb.“ — „No, onehdy ve Žliči dostal na hřbet,“ začal Václav; „přišel si tam k muzice a hned k těm nejhezčím děvčatům, jako by pro něho je tam byl kdo přivedl; a chlap neumí promluvit česky, ale ,esky olka, mám rád‘, to si hned pamatoval — „ — „To mně také v jednom repetí, když přijde na pivo,“ vskočila do řeči Kristla, „a kdybych mu desetkrát po sobě řekla ,Já vás ne ráda‘, — přece nejde z krku jako ta zimnice.“ — „No, hoši mu vyprášili kanduš notně, a kdyby mne nebylo, teprv byl by zvěděl, po čem perník v Pardubicích.“ — „Ať si dá pozor, aby mu to na jiném místě

nepověděli,“ řekl Míla, pohodě hlavou.

Kočár zastavil u hospody. „No, zdrávi jste svezli,“ děkovala se Kristla, podávajíc ruku Mílovi, který jí pomáhal z kočáru. — „Ještě slovíčko,“ zadržela ji babička; „nevíš, kdy půjdou Žernovští a kdy Červenohůrští do Svatoňovic?“ — „Snad jako kdy jindy: Červenohůrští mezi matičkama a Žernovští na první mariánský svátek po Janu. Já jdu také.“ — „To chci také,“ mínila babička. — „Já jdu letos také s sebou,“ smála se Barunka. „Já také,“ přisvědčila Mančinka. Ostatní děti pravily, že také, ale Barunka je odbývala, že by tři míle cesty neušly. Zatím švihl Václav zase do koňů a jeli ke mlýnu, kde složili Mančinku a kde odbyla babička svěcených několik věnečků, pro panímámu přichystaných. Když dojízděli domů, přiběhl jim Sultán a Tyrl velikými skoky vstříc a nemohli se radostí ani ustanovit, že mají babičku zase doma. Babička ale děkovala Pánubohu, že šťastně

domů dojeli, ona stokrát raději pěšky šla, než se vezla, neboť na tom voze, a když ti bujní koně v jednom cválu uháněli, zdálo se jí ustavičně o sražení hlavy.

Bětka i Vorša čekaly na zápraží. „Co vy, Václave, kde máte věneček?“ ptala se mluvná Bětka kočího, když babička s dětmi do sednice vešla. — „I holka, to jsem já dávno zapomněl, kde jsem ho nechal,“ ušklíbl se potutelně Václav, otoče povoz k silnici. — „Nemluv s ním,“ potáhla Bětku Vorša; „to víš, ten si nevidí do huby ani na Boží hod!“ — Václav směje se švihl do koňů a hned ho tam nebylo. Čerstvé věnečky pověsila babička mezi okno a na obrázky a lonské hodila „božímu ohníčku“.

KAPITOLA IX

V babičině světnici jako v zahradě, kam se člověk obrátí, všude plno růží, rezedy, střemchy i jiného rozmanitého kvítí a mezi tím celé náruče dubových listů. Barunka, Mančinka vážou kytice a Cilka vije veliký věnec. Na lavici u kamen sedí Adelka s chlapci a odříkávají si přání.

Je předvečer svatojaniský, druhý den otcův svátek, slavný to rodině den. Ten den sezval si pan Prošek své nejmilejší přátele na hostinu, to byl už obyčej. Proto byl takový rámus po celém stavení; Vorša drhla a smejcila, aby nebylo ani prášku nikde, Bětka pařila drůbež, paní pekla koláče a babička příhlížela tu k těstu, tu k peci, tu k drůbeži; jí bylo všude třeba. Barunka prosila, aby babička zavolala Jana ven, že jim nedá pokoje, a když byl venku, naříkala Bětka a Vorša, že se jim plete pod nohami. Vilém chtěl, aby ho babička vyslýchala, Adelka chytala ji za faldy, škemrajíc o koláč, a na dvoře krákaly slepice, dávajíce znamení, že chtějí na hrad. „Propánakrále, vždyť pak nemohu všem všude najednou posloužit!“ naříkala si ubohá babička. Tu volá Vorša: „Pán jde domů!“ — Pletačky se zamknou, paní uklízí, co ještě tajemstvím zůstat má, a babička přikazuje dětem: „Ne potom abyste tatínkovi všecko vybreptaly!“ — Otec přichází na dvorek, děti jdou mu vstříc, ale když jim dává otec dobrý večír a po matce se táže, zůstanou zaraženy stát, nevědí, co mají říci, aby nevyzradily tajemství. Adelka ale, tatínkův mazánek, jde přece k němu, a když ji běže na rámě, šeptá mu: „Maminka peče s babičkou koláče, zítra bude tvůj svátek.“ — „No počiňej,“ přetrhnou jí chlapci slovo: „ty dostaneš, povědít to,“ — a běží žalovat mamince. Adelka zčervená, zaražena sedí na otco-

vu loktu, až konečně se pustí do pláče. „No, neplač,“ chláholí ji otec; „vždyť já to vím, že je můj svátek a že peče matka koláče.“ — Adelka si utře rukávkem slze, dívá se ale se strachem na matku, kterou chlapci vedou. Než ono se to všecko vyrovná a chlapci dovědí se, že Adelka ničeho nevyzradila. To tajemství ale všecky tři tak tlačí, že otec slyše nesmí slyšet a vidě nesmí vidět. Barunka musí při večeři ustavičně na ně mrkat a štochat je, aby se dokonce neprozradili, a Bětka se jím potom posmívá, že jsou „slepičí trepky“.

Konečně je vše uděláno, přichystáno, i vůně pečiva se rozešla; služky ulehly, jen babička ještě klapká ztichounka po stavení. Zavírá kočky, zalívá jiskry v kamnech, a rozpomenouc se, že se topilo také v peci na stráni, že by tam byla mohla nějaká jískřička zůstat, nevěří ani své opatrnosti a jde se raději ještě podívat.

Sultán a Tyrl sedí na lánce; když vidí babičku, jaksi podiveni se na ni podívají; v tu dobu ona nebývá venku, ale když je po-hladí po hlavě, začnou se lichotivě okolo ní třít. „No, už jste zase čihali na myši, vy hastrmani? To je vám dovoleno, jen se mi do chlívku nedobývejte,“ povídá jím, jdouc na stráň. Psi v patách za ní. Otevře pec, opatrně šourá pohrabáčem v popeli, a nevidouc ani jiskry, zavře pec a jde nazpět. U lávky stojí vysoký dub; v rozložených jeho ratolestech sedí v létě drůbež. Babička se podívala nahoru, zaslechla v ratolestech povzdech, ti-chounké šepotání a típání. „O něčem se jím zdá,“ povídala si a šla dál. — Co ji opět u zahrádky zastavilo? Naslouchá líbeznému klokotání dvou slavíků v zahradním křoví? Či nesouvislé písní Viktorčině, která smutně od splavu zaznívá? Či se babička

zahleděla na stráň, kde tolik svatojanských mušek, těch živých hvězdiček, se kmitá? — Pod strání nad loukou vznáší se lehké obláčky v ustavičném kolotání. To nejsou mlhy, povídá si lid, a snad babička také věří, že v těch průzračných stříbrošedých závojích zahaleny jsou lesní ženky, a dívá se na jich divý tanec při svitu měsíce? — Ne, ani tak, ani tak; babička dívá se na louku, která vede ke mlýnu. Tam od hospody přes potok vběhl na louku postava ženská, zahalená v bílou plachetku. Tiše stojí, nabalouchá jako srna, když ze zákrytu lesního vyběhne na širou pláň, by se popásala. Nic neslyší než táhlé zvuky slavíka, temné hrkotání mlýnu a ševelení vln pod temnými olšemi. Otočí bílý šat okolo pravé ruky a trhá ní kvítí, kvítí devatero, každé jiné. Majíc kytici hotovou, shýbne se ještě, umyje se čerstvou rosou, a neohlížejíc se vlevo ani vpravo, spěchá nazpět k hospodě. „Kristla je to! Bude dělat svatojánský věneček; myslila jsem si, že má toho hocha ráda,“ povídala si babička, nespouštějíc z děvčete oči. Již ji neviděla, a ještě stála v zamýšlení! Duše její kochala se v vzpomínkách! Viděla před sebou louku, viděla po horskou vesničku, nad sebou zářící měsíc a hvězdy — byl to ten samý měsíc i hvězdy, věčně krásný, nestárnoucí — ale ona byla tenkráte mladá, svěží holčina, když v svatojánské noci na osudný věneček devatero kvítí trhala. Jako by to bylo právě bylo, tak cítila babička strach, který měla, aby jí nikdo v cestu nepřišel a kouzlo nepřekazil. Vidí se v komůrce své, vidí na lůžku ty květované podušky, pod něž uvitý věneček klade. Vzpomíná, jak vroucně se modlila, aby jí dal Pánbůh sen, v němž by se jí zjevil ten, jehož si duše její byla oblíbila. Důvěra, kterou na

osudný věneček kladla, nezklamala ji; viděla ve snu muže vysokého vzrůstu, jasného, upřímného vzhledu — toho, jemuž rovného pro ni ve světě nebylo. Usmívá se babička té dětinské chtivosti, s jakou před slunce východem do zahrady pospíchala k jabloni, by nazpátek přes jabloň věneček přehodila a ještě se dověděla, zdali Jiřího svého brzy aneb dlouho neuvidí. Pamatuje se, jak ji vycházející slunce plačící dostihlo v zahradě, plačící proto, že věneček daleko přes jabloň přelítl, a tudy nebyla čáka, že se s Jiřím brzy shledá. — V zamýšlení stojí babička dlouhou chvíli, mimovolně ruce sepne, mírný její, důvěrný zrak obrátí se vzhůru k zářícím hvězdám a z úst vyplyně tichá otázka: „Kdy se asi, Jiří, shledáme?“ — Tu převěje větřík lehounce bledou tvář stařenky, jako by ji líbal duch zvěčnělého. Stařenka se zachvěje, udělá kříž a dvě slze padnou na sepjaté ruce. Po chvíli vejde tiše do stavení.

Děti vyhlížely z oken, kdy rodiče přijedou; byli v městečku v kostele. Otec dal ten den na mši svatou a babička dala ten den na modlení za všecky Jany svého rodu, počítajíc od kolikátého kolena. Krásný věnec, přání, dary — všecko leželo na stole při-

chystáno; Barunka vyslýchala jednoho i druhého, ale samým chvatem vynechalo se tu slůvko a tam slůvko a musela začít znova. Babička měla díla plné ruce, ale chvilkami otevřela dvěře, nahlídla do pokoje a s napomenutím „Buďte hodny, nic tu nevyvádějte!“ zase odešla.

Právě šla babička nařezat čerstvé petržele do zahrádky, tu běží Kristla po stráni, nesouc něco v šátku zabaleného. „Dej Pánbůh dobré jitro, babičko,“ pozdravuje s tváří veselou, zářící, že se babička na ni až zakoukala. — „Ty vypadáš, děvče, jako bys na růzích se byla vyspala,“ povídá babička usmívajíc se. — „Uhodla jste, babičko, moje podhlavníčky jsou samý květ,“ odpověděla Kristla. — „Ty čtverečko, nechceš rozumět, ale nechť je tak nebo tak, jen když bude dobře, vid holka?“ — „To, to, babičko,“ přisvědčila Kristla, ale dovtípíc se smyslu babiččiných slov, trochu se zarděla. — „Copak to neseš?“ — „Nesu vázaného Jeníkovi; vždy se mu líbí naše rousné holubi, přinesla jsem mu pář mladých, ať si je hledí!“ — „Ale což sis dělala škodu, vždyť ono to nemuselo být,“ mínila babička. — „Rádo se stalo, babičko; já mám děti ráda a děti mají zase z takových věcí radost, tedy jim ji nechme. Ale mně se všecko zdá, že jsem vám nepověděla, co se na včerejšek v noci u nás dělo?“ — „Včera bylo u nás jako na pražském mostě, nepřišly jsme ani k řeči, ale vím, že jsi mi chtěla něco povídat o tom Taliánu. Tedy povídej, ale musíš vzít z každého verše slovo, čekám naše už z kostela a hosté budou tu co nevidět,“ pobízela babička Kristlu. — „Tak si pomyslete, on ten obejda, ten Talián, přicházel k nám každý den na pivo — to by nebylo zle, hospoda je pro každého člově-

ka —, ale ne aby jako pořádný člověk za stolem seděl, vysmejčil jako pometlo celý dvorek, i do kravína vlezl, zkrátka, kam se já vrtla, tam byl v patách. Tatík se na to mračil, ale znáte ho, je dobrý člověk, nerad ublíží kuřeti a nerad si také hosty odrazí, zvlášť zámecké. Spolehl se tedy na mne; já ho několikrát zhruba odbyla, ale on, jako bych mu nejpěkněji řekla, a vím, že rozumí česky, třebas i mluvit neuměl. Vedl ustavičně jen svou: „esky olka, mám rád“, ruce přede mnou spínal, ba i klekl.“ — „To je kůže!“ povídala babička. — „I to máte tak, babičko, ti páni, ti vám toho nahamoní, až vás uši brní; kam by člověk přišel, aby jim to věřil, takové řeči se mi v hlavě ani neomzí. Ale ten Talián mne domrzел. Předevšírem byly jsme na louce hratbat, tu se tam namátl Míla — (babička se tomu namátnutí usmála) — mluvili jsme všelicos, řekla jsem mu taky, jaký to máme s tím Taliánem kříž. — „No, jen to nech, však já se postarám, aby k vám nešel.“ — „Ale abyste tatíka nerozhněvali,“ povídám, neboť já znám žernovské hochy, to jsou prošívané podšívky. — Večer přijde milý Talián zase; ale za malou chvílku přihrnuli se hoši, byli čtyři, mezi nimi Míla a jeho kamarád Tomeš — znáte Tomeše, ne? Dobrá kopa, bude si brát Anču Tičhánkovic, moji kamarádku. Já měla radost, když přišli, jako by mi na nové šaty někdo dal. Běžím s chutí nalívat a každému jsem připila. Talián se zamračil zle; jemu já nikdy nepřipiju, šlak mu věř, aby člověku něčeho nedal. Hoši sedli za stůl a začali hrát v karty, ale to jen naoko, přitom se ustavičně Taliánovi pošklebovali. Vítkovic povídá: „Koukejte se na něho, vyhlíží jako sůva z nudlí!“ — Tomeš zas na to: „Já se ustavičně na něho

dívám, brzo-li si neukousne zlostí nos. Mnoho práce by mu to nedalo, sahá mu beztoho až na bradu!“ — Tak vám to šlo; Talián všecky barvy přeměňoval zlostí, ale ani necekl. Konečně přece hodil peníze na stůl, nechal pivo stát a bez pozdravení odešel. Já udělala za ním kříž, hoši ale povídali: „Kdyby nás byl mohl pohledem probodnout, bylo by po nás.“ Když odešel, šla jsem po svých; to víte, co máma postonává, na mně se všecko zavírá i otvírá. Hoši také odešli. — Už bylo snad po desáté, když jsem šla do komory spat. Začnu se svlékat, tu na okénko: ťuk, ťuk, ťuk. Myslím si, to je zajiště Míla, snad si něco zapomněl: on vždy něco zapomene, já mu říkám, že jednou hlavu u nás nechá!“ — „Už se stalo,“ přikývla babička na dosvědčenou. — „Přehodím si šátek,“ pokračovala Kristla s usmáním, „a jdu rychle okno otevřít; a hádejte, kdo to byl? — Talián! Bouchnu oknem a leknutím jsem si uplivla! On mne vám začne prosit a mluvit, a ví, že mu nic nerozumím, pak mi podával zlaté prsteny z prstů. Já se vám dopálila, vezmu džbán s vodou, jdu k oknu a povídám: „Jdi odtud, ty pozitúro, a hledej si frejů tam u vás, ne zde, sice tu vodu na tebe vychrstnu!“ Trochu ucouvl od okna, ale vtom vyskočili z kroví hoši, popadli ho do hrsti a ústa mu zacpali, aby nemohl křičet. „Počkej, Taliáne taliánské, teď ti dám co proto,“ ozval se Míla. Já ale prosila Mílu, aby ho nebili, a zavřela jsem okno — vlastně jen přivřela, nedalo mi to, abych se nepodívala, co s ním budou dělat. — „No Milo, co s ním? Chlapíka je kde nic tu nic a srdce zaječí, třese to ním, jako by měl klepavku.“ — „Vyšlehejme mu žehavkama,“ navrhl jeden. — „Namažme ho kolomazí,“ druhý. — „Nic to,“ rozhodl

Míla, „Tomši, ty ho drž a vy, hoši, pojďte se mnou.“ — Odběhlí. Za malou chvíliku se vrátili, přinesli tyčku a kolomaznici. „Hoši, zujte mu botky a vykasejte nohavice,“ poroučel Míla. Hoši hned poslechli; když je začal kopat, chlácholili ho jako zlého koníka: „Hahou, malý, hahou!“ — „Nedostaneš podkůvky, neboj se,“ povídal mu Míla; „jen ti nožky namažem, aby se ti běželo líp domů!“ — „Alespoň načichneš zdravou vůni,“ smál se Tomeš; „beztoho smrdíš tou voninou, jak by facky dával.“ — Když mu namazali nohy, jako by botky měl, položili mu tyčku na plece, ruce mu roztáhli a přivázali ho na ni jako na kříž. Talián chtěl křičet, ale Tomeš položil mu dlaň na ústa a držel ho jako v skřipci. „Takovým lenochům, jako tys,“ povídal, „neškodí hnáty trochu natáhnout, beztoho se ti žíly zkrátí.“ — „Hoši,“ poroučel zase Míla, „svažte mu botky, hoďte mu je přes rameno a vedem ho na silnici; ať jechá, odkud přišel.“ — „Počkejte, dáme mu kytku za knoflík, aby přece viděli, že jde od holky,“ řekl Vít-kovic, utrhl kopřivu a bodlák a zastrčil mu to na frak. — „Tak, teď to máš, jsi celý pěkný, můžeš jít s dary!“ smál se Míla; vzali ho s Tomšem pod paždí a šourem ho vyvedli tiše ze sadu. Za chvíliku přišel Míla ještě k okénku, povídal, jakou měl chlapík zlost a jak s bidlem utíkal. „Ale jak jste ho vyčíhalí?“ ptám se Míly. — „Inu,“ povídá, já ti chtěl dát dobrou noc, řekl jsem tedy hochům, aby na mne posečkali ve mlýně, sám jsem stál v sadě. Tu vidím přes stráň dolů někoho se plížit jako zloděje a krást se k tvému okénku. Jakmile jsem ho poznal, tichounce vyjdu ze sadu a pro hochy. Tak se nám to dobře podařilo. Mně se zdá, že se bude pást vícekrát sem přijít.“ — Včera jsem se té pozitúře

celý den smála, ale večer byl u nás ponocný Kohoutek, on je u nás každý den, rád si zavdá a pak, co ví, to vykokrhá. Ten nám začal vypravovat, jak přišel Talián v noci domů. „To byly nějaké šelmy, ti ho zdělali,“ povídá a začal ho popisovat až hrůza; to víte, že udělal z komára velblouda. Psi se prý na něho sápalí, jaký byl hrozný, — a žena měla prý do rána co drhnout, aby mu kolomaz smyla. Dal jim stříbrný tolar, aby nic neříkali v zámku, a zaříkal se prý strašně, že se těm chlapům pomstí. Já se teď bojím o Mílu; povídá se, že jsou ti Taliáni zlí lidi. A ještě to povídal Kohoutek tátovi, že chodí Talián k Mariánce správcovic a že si myslí staří, když ho má paní kněžna ráda, že mu dá dobrou službu na panství, a pak že by si mohl dceru vzít. No a vidíte, babičko, Míla chce do dvoru se dát za pacholka na rok, aby nemusel být vojákem; to víte, jak to chodí, když by Talián ale na něho přišťival, správec ho nevezme a bude v bryndě. To jsem si všecko rozmyslila a už mne to nic netěší, co ti hoši vyvedli; dnešní sen mne ovšem zase potěšil, ale což je to platno! Co vy tomu říkáte, babičko?“ — „Moudré to nebylo od těch hočů, ale dejme chase rozum, dokonce když se do toho lásku vplete. Můj Jiří také vyvedl takový kousek a trpěl za to.“ —

„Copak, babičko?“ — „Inu snad bys nechtěla, abych se pustila do rozprávky; až při příležitosti povím ti to. Beztoho jsme se zapomněly a zdá se mi, že slyším dusot koňů; to jsou už naši. Pojďme! Já si to musím všecko rozmyslit, cos mi řekla, snad budu vědět pak nějaké rady,“ doložila babička vcházejíc přes práh.

Děti slyšice Kristinčin hlas, vyběhly do síně, a když Jan dostal krásné holoubátka, popadl děvče okolo krku a tak jí radostí silně stiskl, že jí zůstala na bílém hrdle červená pruha. Byl by si je také nejraději hned sám do holubníku donesl, kdyby nebyla Barunka zavolala: „Už je tatínek zde!“ Skoro zároveň s kočárem došli k Starému bělidlu i pan otec a pan myslivec. Pan Prošek vida se v kole milých přátel a rodiny, kterou on tak vroueně miloval a jíž tak málo do roka užil, byl velice pohnut, a když začala Barunka přát, polily ho slze. Děti vidouce otce plakat, i matku i babičku, zajíkaly se v řeči a pustily se také do pláče. Bětka a Vorša, poslouchajíce u dveří odříkávání, přikryly si oči modrými zástěrami a plakaly též jedna více než druhá. Pan otec točil pikslou jako mlýnským kolem, pan myslivec šoustal rukávem krásný lovecký nůž (neboť byl v celé parádě), aby své pohnutí zakryli; Kristinka ale stála u okna a pranic se za slze nestyděla, až pan otec k ní přistoupna, pikslou na rameno jí klepl, šeptaje: „Vid, to ty si myslíš: až mně budou tak přát!“ — „Vy, pane otče, vždycky musíte člověka škádlit,“ povídalo děvče a oči utřelo. Slze v oku, ale radost a spokojenost v srdeci, přistoupil pan Prošek ke stolu, nalil do poháru vína. „Na zdraví všech!“ pravil, vyprázdniv první pohár. Nato pili všickni na zdraví hospodáře a brzy zářily jím tváře veselosti. Jeník byl nej-

blaženější: on dostal od myslivce dva králíky, od panímámy velikánský koláč, vším kořením mazaný, co on rád, od babičky jeden z těch dvacetníků, co měla schované v plátěném pytlíčku v truhle, od rodičů dary, a po obědě se tu znenadání vyskytla v sadě paní knězna s komtesou, a když pan Prošek i paní s babičkou a s dětmi ven vyběhli přivítat je, dostal Jeník krásnou knihu od komtesy, v níž byla rozličná zvířata vymalována.

„Já se přijela podívat, Jene, jak se dnes veselíš,“ přivětivě osloivila knězna svého štolbu.

„U mé rodiny a s několika dobrými přáteli vždy dobře, Osvícenosti,“ odpověděl pan Prošek. — „Kdo je u tebe?“ — „Sousedé moji, mlynář se svou rodinou a rýznuburský myslivec.“ — „Nenechej se mnou zdržovat, vrať se mezi ně, já též hned odjedu.“ — Pan Prošek se poklonil, netroufaje si velitelku svoji zdržovat, ale prostosrdečná babička začala hned: „I to by bylo krásné, abychom milostivé paní knězně a milostslečně ani koláč nepodaly. Jdi, Terezko, jdi, přines; co přijde znenadání, přijde k chuti. Barunko, ty odběhni pro košíček, načešu trochu třešní. Snad by milostivá paní také trochu smetany nebo vína?“ — Jan i Terezka byli v rozpacích, báli se, aby to prosté pobídnutí kněznu neurazilo, ale naopak, s přivětivým usmáním skočila z koně, podala uzdu Janovi a sedajíc na lavičku pod hrušku pravila: „Vaše pohostinství bude mi milé, nechci však, abyste hosti zanedbali; ať tedy přijdou mezi nás.“

Paní Prošková odběhla, pan Prošek uvázav koně u stromu, donesl ven stolek a za chvíli přišel pan myslivec s velikou poklonou a pan mlynář s velikým upejpáním, když se ho ale paní

kněžna ptala, jak se mele, mnoho-li užitku mlýn mu nese, byl ve svém živlu a tak dalece se osmělil, že podal kněžně šnupec tabáku. Když byla s každým vlídně slovíčko promluvila, přijmula od paní Proškové koláč a od babičky sklenici smetany.

Děti zatím obklopily Jana, který jim ukazoval svoje zvířata, a komtesa stála u nich, těšila se z radosti a z obdivu jejich, mile ráda odpovídajíc na každou jejich otázku.

„Maminko, podívejte se, to je naše srnka!“ volal myslivcův Bertík na matku, když jim Jan ukazoval srnu, a matky i děti se strčily hlavy do knihy.

„Sultán! To je Sultán!“ zvolal Vilém, a když na to vykřiknutí Sultán mezi nimi se vyskytl, ukazoval mu Jan knihu řka: „Vidíš, to jsi ty!“ I velikánský slon tam byl, jehož se Adelka až lekla; kůň tam byl i krávy, zajíček, veverky, slepice, ještěrky a hadi, ryby, žáby, motýlky, berušky i ten mravenec; to všecko děti znaly, a babička si povídala vidouc štíry a hady: „Co ti lidé všecko neudělají, i tu havěť vymalujou.“ Když ale paní mlynářka chtěla vidět zlou saň, které z huby oheň srší, povídala komtesa, takové zvíře že není, to že je vymyšlená potvora. Pan mlynář ale zaslechl to, zatočil pikslu v prstech, ušklíbl se řka: „I milost slečno, není to vymyšlenost, takových jedovatých zlých saní s ohnivými jazyky je dost na světě, ale patří k člověčímu pokolení, proto nejsou mezi těmito nevinnými zvířaty.“ Komtesa se usmála, paníma ale klepnouc pana otce přes ruku, pravila: „Mnoho řeči, pantáto.“

Kněžna zatím s myslivcem a Janem o všeličem mluvila, až se ptala také, je-li v okolí mnoho pytláků.

„Ještě mám dva takové taškáře; byli tři, ale toho nejhlopějšího jsem několikrát pokutoval, teď sedí doma; ale ti dva jsou po šlaku chytré, není možná jich dostihnout, leč bych jim trochu broků do těla vehnal. Pan nadlesný mi to ovšem vždycky poroučí, ale je to na pomyšlenou, kvůli zajíci člověka zmrzačit.“

„Nechci, abyste to kdy udělal,“ řekla knězna.

„Já si také myslím, že pro tu maličkost milostivá vrchnost nezchudne, a na vysokou zvěř se pytlák neodváží v revíru.“

„Slyším ale, že mi lid v lesích mnoho krade?“ ptala se knězna.

„Inu,“ řekl myslivec, „já sloužím milostivé vrchnosti hezkých pár let, ale škoda, co mi lid za ten čas v lesích nadělal, nestojí za mnoho. Ono se mnoho mluví; kupříkladu, já bych mohl dát pokácer kolik stromů do roka, prodat, a když bych to nemohl fortelně zúčtovat, řekl bych: ukradlo se. K čemu si ale obtěžovat svědomí lží a podvodem. Na podzim, když přijdou hrabačky na stlaní, chudý lid na dříví, jsem vždy nabízku, hromuju, až se les otrásá, aby měli strach a žádnou škodu mi netropili; ale což mám takovou starou babku napolo zabít, když si někdy řáké tlustší topůrko přibere, jako to někteří dělají? Proto milostivá vrchnost živa bude, myslím si, a chudý lid se také obžíví a řekne tisíckrát zaplať Pánbůh. To vše já nepočítám za škodu.“

„Dobре tak děláte,“ přisvědčila knězna. „Než ale musí tu být nabízku přece jen zlý lid. Předevšírem v noci šel Piccolo z městečka a v bažantnici chtěli ho obrat; když se ale bránil a křičel, zbili ho, až zůstal ležet; posud je churav. Tak se mi řeklo.“

„To se mi zdá víře nepodobno, Osvícenosti,“ kroutil hlavou pan Prošek.

„Jaktěživi jsme neslyšeli, aby tu bylo zbojníků jakých v bažantnici, aniž kde nabídnu,“ ozvali se myslivec i mlynář.

„Cože se to mělo stát?“ ptala se babička, přistoupnouc blíže. Myslivec jí to pověděl. „I toté kůže prohlášená,“ povídá babička, podeprouc si v rozhorlení ruku o bok. „Že pak se nebojí Pána boha. Povím já to milostivé paní jinak.“ A tu začala povídat, co jí byla Kristla ráno svěřila. „Ne snad abych chválila, co ti chlapci udělali, ale což je platno, každý hájí své. Kdyby kdo byl toho větroplacha viděl stát u okna děvčete v noci, rozneslo by se to jako po troubách a děvče by mělo dobré jméno a štěstí zkažené; už by se řeklo: I což ta, chodili k ní páni, nehodí se mezi nás. Děvče má ale strach, aby se jím ten člověk nemstil,“ doložila babička.

„Ať se nebojí, já to srovnám,“ řekla kněžna; nato pokynula komtese k odjetí, obě vsedly na koně, a vlídně pozdravice společnost, rychlým cvalem ujízděly k zámku.

„To je pravda, že by si málokdo troufal s paní kněžnou tak mluvit jako naše babička,“ mínila paní Prošková.

„I ono je někdy lépe mluvit s císařem nežli s písářem a dobré slovo najde dobrého místa. Kdybych se byla nezmínila, kdo ví, co by z toho bylo pošlo,“ pravila babička.

„Vždyť já to říkám, že je ta paní bledě v tom, že ji obelhávají kde kdo,“ mínil myslivec, jda s panem Proškem a mlynářem nazpět do světnice.

Kvečeru přišel Kudrna, a jak slyšely děti flašinet, pustily se s Kristlou, Bětkou i Voršou do tance. Také šampaňské se pilo, paní kněžna je poslala hospodáři, aby pili na její zdraví. Ani na Viktorku se nezapomnělo. babička nesla, když se smrklo, ke splavu na omšený pařez dobrou výslužku.

Druhý den ráno žalovala panímáma babičce, že měl pantáta mnoho řeči a že po cestě šněroval, ale babička s usmáním povídala: „I panímámo, vždyť je to jednou do roka, a není kapličky, aby nebylo jednou do roka kázáníčko!“

KAPITOLA X

Po Žernovském kopei nahoru kráčí pět poutnic; je to babička a panímáma, Kristla, Mančinka a Barunka. První dvě mají bílé plachetky přes hlavu, nad obličeji jako stříšku stáhnuté; děvčata kulaté klobouky. Také si sukničky vykasaly jako Kristla a starší ženy a na zádech nesly si malé ranečky, v nichž měly potravu. „Mně se zdá, že slyším zpěv,“ řekla Kristla, když došly navrch kopce. — „Já také slyším.“ — „Já také,“ ozvaly se děvčata; „pojdte rychle, babičko, aby nám neutekli,“ pobízely babičku a chtěly se pustit do běhu. „I vy bloudkové, když vůdce o nás ví, nepůjde bez nás,“ zdržela je babička a děvčata upokojeny kráčely s ostatními stejným krokem. Na vrchu pásl ovčák ovce a zdaleka je pozdravoval. „Nezmoknem, Józo?“ ptala se ho panímáma. — „Budete bez starosti, do pozejtří to vydrží. Vzpo-

meňte i na mne s otčenáškem. Šťastnou cestu!“ — „Dejž to Pánbüh, vzpomeneme.“ — „A babičko, jakpak to Józa ví, když má pršet a když má být hezký čas?“ ptala se Barunka. — „Když má pršet, tu lezou červíci ze země k vrchu a vyrývají budky; černí štíři (mloci) vykukují z děr, ještěrka se ale schovává, i pavouk, a lašťovičky lítají až u samé země. Ovčáci jsou celý boží den venku, a když nemají co dělat, tu oni ta zvířátka pozorujou, jak to žije a tyje.

Nejlepší můj kalendář jsou hory a obloha. Podle jasnosti hor a barev oblohy poznám, kdy nastává pěkný, kdy špatný čas, kdy větry, kroupy a sněhy přijdou," doložila babička.

U žernovské kapličky stojí houf poutníků, muži, ženy i děti, nejedna matka nese si dítě v peřince s sebou, by je obětovala Matce boží a buď zdraví ztracené, buď štěstí pro ně vyprosila.

Vůdce Martinec stojí na prahu kapličky; jeho vysoká postava

vyniká nad všechny ostatní, takže jedním pohledem svěřený soubě houfek přehlídnout může. Vida babičku i s ostatními přicházet, povídal: „Nyní jsme všickni, můžeme se tedy vydat na cestu. Dříve se ale pomodleme otčenáš za šťastnou cestu.“ Poutníci před kapličkou klekli, modlíc se, a vesničané stojíce po návsi, modlili se s nimi. Po modlitbě pokropili se svěcenou vodou, jeden z výrostků vzal vysoký kříž, na nějž nevěsta Tomšova pověsila věnec a Kristla červený fábor obětovala, muži sestavili se s vůdcem okolo něho, za nimi ženy, spolčujíce se k sobě dle stáří. Ale ještě se nehnuli, ještě měly hospodyně cosi k vyřizování, hospodáři napomínali chasu, aby dala pozor na oheň a statek, děti škemraly: „Přineste nám pouti,“ babičky prosily: „Obětujte za nás zdrávasek“ — tu zazpíval Martinec zvučným hlasem „Zdrávas, dcero Boha otce“, poutníci vpadli plným chórem do jeho noty, mládenec vyzdvihl do výše ověnčený kříž a houf putoval za ním na cestě k Svatoňovicům. Při každém kříži neb kapličce drželo se zastavení, obětoval se otčenáš a Věřím, ke cti a chvále boží — u každého stromu, na nějž zbožná mysl obraz Panny Marie zavěsila, u každého kříže, kde se nějaké nestěstí kdy stalo, modlili se.

Barunka i Mančinka dávaly dobrý pozor na Martince a zpívaly zároveň s druhými. Když ale přišly za Červenou Hůru, začne se najednou Barunka ptát babičky: „Prosím vás, babičko, kde byla Turyň, odkudž bylo to němé děvčátko?“ Ale tenkráte nepochodila dobré; babička jí odpověděla: „Když jdeš na pouť, musíš mít obrácenou mysl k Bohu a nemyslit na jiné věci. Zpívejte, anebo se tiše modlete.“ — Děvčata zase chvíliku zpívaly,

ale tu přišly do lesa, leckdes červenaly se ještě v trávě jahody, bylo by škoda nechat jich; děvčata si je raději zutrhaly, přitom se jim pošinuly klobouky a sukňe spadly, bylo zase co spravovat, a konečně si vzpomněla jedna i druhá na buchty v mošniče a po kousku je vytahovaly. Babička i paní máma si jich tak nevšímaly, byly všecky v pobožnost pohřženy, ale Kristla jdouc s Ančou, leckdys po nich se ohlédla a pokárala je. „Vy jste mnoho platny na pouti a velikou zásluhu získáte si, to je pravda,“ usmála se jím. — S večerem došli poutníci k Svatoňovicům; před městečkem se zastavili, ženské se obuly, upravily si trochu šat a teprve šly do městečka. Nejprv se šlo pod kostel k studánce, která vytéká sedmi prameny zpod stromu, na němž

obraz Panny Marie. U té studánky poutníci kleknou modlíc se; pak se každý z pramene napije a třikrát přetře oči a líce. Ta čistá, studená voda je voda zázračná, jíž mocí tisíce lidu zdraví svoje děkuje. Od studánky šli poutníci nahoru do osvětleného kostela, z něhož se ozýval hlahol rozličných melodii, neboť přicházely procesí z rozličných stran a každé z nich mělo jinou písni. „Ach babičko, zde je krásně!“ šeptá Barunka. — „Jakž by nebylo; klekni a modli se,“ odvětuje jí babička. Děvče kleká k stařeně, která hlavu až na zem kloní, vroucí modlitbu zasírajíc k nejsvětější Rodičce boží, jejíž obraz na oltáři se skví ozářen množstvím světel, ozdoben věnci a kyticemi, jež nejvíce obětovaly nevěsty a pannu, by nejsvětější Panna zdaru přála jejich

lásce, oděn v drahé roucho, ověšen skvostným šperkem, obětmi to těch, kdož stísněni chorobou pomoc u jejích nohou hledali i také našli. Po skončené modlitbě zařídil si vůdce u sakristiána, co měl k pořízení, a pak vedl svoje ovečky na nocleh. Objednávat jim jej nemusel; jako vlaštovice, když zjara přilítnou a do svých starých hnízd zasedují, tak šli i poutníci tam, kde našli rok co rok byť i ne štědré uhostění, ale přece vlídnou tvář, chléb a sůl a čisté lůžko. Panímáma a babička bývávaly u správce uhelných dolů; byli to staří lidé, babička říkala „ze starého světa“, a proto cítila se u nich jako doma. Paní správcová zaslechnouc, že přišli žernovští poutníci, obyčejně už kvečeru na lavičce před stavením na ně čekala, aby si je domů zavedla. Než

šly spat, ukázala hospodyně panímámě svoje poklady, celé vrchy plátna, kanafasu a příze, co nejvíce sama napředla a rok co rok rozmnzožovala. „Pro koho, vzácná paní, to všecko chystáte, když už dceru jste vdala?“ divívala se panímáma. — „Ale mám tři vnučky, a to víte, plátno a vinutí je základ vybytí.“ — S tím byly panímámy ovšem zcela srozuměny; když se k tomu ale trefil pan správec, říkal: „No maminko, vykládáte už zase; mám nechat vybubnovat na trh?“ — „Oh pantáto, to je jak plech, z toho nebude trh¹⁾ ani za padesáte let.“ — To bylo ale paní správcové líto, že nemohla babičku ničím lepším uctít než chlebem, neboť babička když putovala, žila jen od chleba a vody. Takový slib ale byl svatý a nedalo se proti němu ničeho na-

1) Hra ve slově trh (roztrhování).

mítati. Panímáma si též velice u správců libovala v noclehu, a když lehala do prachových podušek, vždy si říkala s velikou rozkoší: „Milé polezeníčko, jako by člověk do sněhu zapadl.“

Kristla s Ančou byly u jedné vdovy, domkářky; spávaly na půdě na seně, kam jím hospodyně ustlala. Ony by byly na kameně také dobře spaly. Tu noc ani nezůstaly na půdě, nýbrž slezly po žebříku dolů do sadu. „Není-li pak tu tisíckrát lepší než nahoře; zahrada je naše komora, hvězdičky naše svíce a tráva zelená naše peřina,“ notovala si Kristinka, zabalujíc se do sukňě a lehajíc pod strom. — „Tam budeme spávat, holka rozmilá,“ odpovídala jí Anča, lehajíc podle ní. „Ale jen poslouchej, stará Fousková chrápe, jako když kamení sype,“ smála se. — „Ba, to je roztomilé pospání vedle ní. Ty Frantino, co myslíš, přijdou zejtra?“ ptalo se děvče, obracejíc se ke své družce. — „Bodejť by nepřišli,“ tvrdila s jistotou Anča; „Tomeš je tu jako na koni, a Míla aby nepřišel, je víře nepodobno, vždyť tě má rád.“ — „Kdo ví, nebyla ještě řeč o tom mezi námi.“ — „A k čemu potřeba řeči, to se pozná; ani nevím, jestli mi Tomeš kdy řekl, že mne má rád, a máme se přece rádi dost a je už před svatbou.“ — „A kdy bude přece najisto svatba?“ — „Tatík nám chce předat živnost a jít do chalupy, až ji bude tedy mít dostavenou, bude svatba; někdy ke Kateřině. Hezké by to bylo, aby chom měly svatbu jeden den.“ — „I jdižiž, ty mluvíš, jako by už byla ruka v rukávě, a ono je to ještě za horami.“ — „Co není, může být. Mílovic budou rádi, když se Jakub k vám přížení, a tvůj tatík by dostal šikovného syna; lepší by se nikdo k vaší živnosti ani nehodil, a k tobě také ne. Co je pravda, to je prav-

da, Jakub je nejhezčí hoch z celé vsi a Lucina rychtářovic by tuším naříkala pro něho.“ — „Vidíš, to je také jeden kámen, který nám v cestě leží,“ vzdychla Kristla. — „Holečku, to je víc než jeden kámen, či myslíš, že Lucina *málo* váží, ta je dost vydavná o sobě, a tatík jí přihodí na váhu ještě pytlík renčáků.“ — „Tím hůř.“ — „Proto si ale hlavu nelam, byť byl i tatík rychtářem, to není ještě Pánbůh, a Lucina i se všemi penězi přece ti vody nepodá. Však on má Míla zdravé oči.“ — „Ale jestli se to na něho sesype a jestli ho nepřijmou do dvora a bude muset být vojákem!“ — „Nemysli si na takové věci; když bude pan správec černě koukat, zamažou se mu oči, rozumíš?“ — „Což, to by se spravilo, ale vždycky to také nejde. Ovšem v svatojanské noci se mi zdálo, že Míla ke mně přišel, a tedy bychom se měli sejít, ale sen je sen a babička říká, že povérám nesmíme přikládat víry, aniž se chtít od Pánabohá dovidat, jak s námi naloží.“ — „Vždyť není babička evangelium.“ — „Já věřím babičce jako Zákonu, ona člověku upřímně poradí a každý to říká, že je žena dokonalá; co ona řekne, je pravda svatosvatá.“ — „Vždyť já ji též za to mám, ale chci se vsadit o malík, že když mladá byla, věřila to co my. To už ty staré lidi takové máš; naše máma ustavičně nad námi naříká, to prý ta mládež teď jen do radosti, do tance a veselosti, a rozumu ani za mák. To prý za jejích let nebývalo, a já vím bezpečně, že prabába naše ani o vlas lepší nebyla v mladosti, a my až budem báby, budeme také tak zpívat. Teď ale poručme se pod ochranu Matky boží a spěme,“ doložila Anča, schoulila se do sukňě a za chvilku, když se jí podívala Kristla do tváře, byla již v limbu.

Na půdě také ještě konejšila jedna z žen, co tam spaly, dítě, ale ono se nedalo upokojit. „A což, matko, vám to dítě každou noc tak dovádí?“ ptala se druhá, ze spaní se probudíc. — „Ba už po čtrnácti dní každou. Vařila jsem mu, kdo eo radil, makovice, božeovo koření, nie platno. Kovářka povídala, že se mu vražily úročky na střívka. Umínila jsem si obětovat je na oltář Matky boží, buď ať se uzdraví, buď ať si je Pánbůh k sobě vezme.“ — „Položte je zitra pod prameny, aby se voda třikrát přes ně přehrnula, to pomohlo mému děvčeti též,“ poradila žena, obrátila se na druhou stranu a spala.

Ráno když si poutníci před kostelem shromáždění ruce podávali, s obyčejnými slovy „odpuštěme si“, neboť šli ke stolu Páně, ozvaly se za Kristlou a Ančou dva známé hlasů: „I nám budíž odpuštěno.“ — „I bez zpovědi dáváme vám rozhřešení,“ odpověděla Anča podávajíc ruku Tomšovi. Kristla pak s uzarděním podala svoji Mílovi. Chlapei dali se pod výdeovství Martinec a šli s ostatními do kostela.

Po kostele šli se všickni do lázní vykoupat, při čemž si starší ženy a muži dávali obyčejně baňky sázet, to patřilo k celku. Po

koupeli kupovalo se pouti. Panímáma nakupovala celé balíky obrázků, růženců, figurek a rozličných jiných dárků. „Mám tu čeládku, přijdou mleči, každý kouká, abych mu dala pouti,“ povídala babičce. Vedle babičky stála stará Fousková, také babička, ráda byla by koupila klokočový růženec, ale když jí řekl kupec, že stojí dvacet krejcarů dobrých peněz, smutně ho položila zase na krám, pravíc, že je drahý. — „Drahý, ten drahý,“ rozhorlil se kupec; „to jste neměla, osobu, jaktěživa klokočový růženec v ruce. Kupte si perníkový!“ — „Inu pantáto, jinému nebude drahý, ale mně je, poněvadž nemám víc než půl zlatého šajnu svého jméní.“ — „Za to nekoupíte klokoč,“ řekl kupec. Fousková odešla, ale babička šla za ní a povídala jí, aby s ní šla k jinému kupci, ten že má velmi laciné zboží. A vidíme! Ten kupec dával všecko za pac, jak to babička sama chtěla, takže Fousková za půl zlatého nejen klokočový růženec, ale i obrázky a jiné drobotiny dostala. Když ale od krámu odešly, povídala Barrunka: „Viďte, babičko, vy jste tomu kupci to zaplatila, co scházel; však já dobře viděla, jak jste na něj mrkala, aby Fousková neviděla.“ — „Když jsi viděla, viděla, ale nepovídej dále; co dá-

vá pravice, nesmí vědět levice,“ odpověděla babička. Kristla koupila si stříbrnou obroučku, na níž byly dvě hořící srdce; Míla hned koupil si také obroučku, na níž dvě v sebe složené ruce byly. Všecky ty dárky dali si poutníci dotýkat a světit, a růženec, obroučku, obrázek aneb knížku dotýkanou choval každý co relikvii.

Majíce vše to zařízeno, poděkovali poutníci svým hostitelům, ještě jednou se pomodlili u divotvorné studánky, a pod ochranu Matky boží se poroučejíce, vydali se na cestu k domovu. Ve Rtýnském lese, nedaleko devíti křížů, u studánky se odpočívalo; žízniví jsouče, shrnuli se okolo pramene, a když viděli, že dává Kristla Mílovi pít z dlani, přišli, aby jim také nalila, což ona ráda udělala. Nato staří rozsadili se do trávy, povídali si, co a zač nakoupil kdo pouti, a o těch procesích, co tam zároveň s nimi byly. Děvčata rozešly se po lese trhat kvítí na věnce a chlapci opravovali zatím velký hrob a dřevěné na něm křížky. — „Povězte mi, Ančinko, proč je zde těch devět křížů?“ ptala se Barunka, rovnajíc Anči kytice na věnec, jejž uvíjela. — „Poslouchejte, já vám to povím. Nedaleko odtud je starý hrad roz-

bořený, na Vizmburku tam říkají. Před dávnými časy byl na tom hradě panoš a ten se jmenoval Heřman. Měl on rád děvče tu nedaleko z jedné dědiny. Chodil za ní ještě jiný, ale ten se jí nelíbil, a ona dala slovo Heřmanovi. Měla být svatba. Ráno ten den přišla Heřmanova matka k němu a přinesla mu červená jablka a ptala se ho, proč je tak zamýšlen, a on na to, že sám neví. Matka prosila ho, aby nejezdil, že se jí nehezky snilo, ale on vyskočil, dal matce spánembohem a vyskočil si na brůnu. Ale brůna nechtěla s ním ze vrat; matka ho zase prosí: „Synu, zůstaň doma, zlé to znamení, nedobře se ti podaří;“ on ale neposlechl, bodl koně a vyjel přes most. Brůna se vzepnula a nechtěla dál, a matka ho do třetice prosila; ale Heřman na nic nedbal, a přece jen jel k nevěstě. A když jeli na svatbu a sem na toto místo dojeli, zaskočil je ten druhý hoch, co se o nevěstu ucházel, se svými kamarády. Začali se bít ti dva sokové a Heřman byl zabit. Když to nevěsta viděla, vrazila do sebe nůž, svatebníci zabili toho soka, a tak prý tu devět lidí zahynulo. Pochovali je všecky do

jednoho hrobu a dali jím na památku devět křížů. Od té doby se ty kříže vždy opravujou, a když tudy jdeme letního času, zavěšíme někdy věneček na ně a každý obětuje otčenáš za jejich duše.“ Tak dokončila Anča; stará Fousková ale, která byla nablízku houby hledala a vypravování částečně poslouchala, zakroutí hlavou pravila: „Tomu není tak, Anče; Heřman byl panoš

z hradu litobořského, a ne z vizmburského, a nevěsta byla ze Svatoňovic. A to byl zabit, dříve než přijel k nevěstě, s mládkem a starosvatem; nevěsta ho čekala, ale nedočkala se ho. Sedli ke stolu, a tu zvonili hrana; nevěsta se ptala potřikrát matky, komu zvoní hrana, matka se vždy vymlouvala, tu že tomu, tu že onomu, až nevěstu dovedla do komory, kde ležel Heřman zabity. Nevěsta, když to viděla, probodla si srdce. Pochovali je tu všecky. Tak jsem to já slýchala,“ doslovila Fousková. — „Kdož to může rozsoudit, která z nás má pravdu, když se to stalo před pradávnými časy. Konečně ať se stalo jak stalo, dost zle, že se stalo. Lépe kdyby se byli mohli vzít a šťastně žít.“ — „Pak by ale nikdo o nich byl nezvěděl, nevpomínali bychom na ně ani jím hrob nevěnčili,“ ozval se Tomeš, opravuje jedlový křížek, který byl porouchán. — „I což je to platno, já bych přece nechtěla být takovou nešťastnou nevěstou,“ mínila Anče. — „Ó já také ne,“ pravila Kristla, přicházejíc ze zástromí s hotovými věnečkami. — „Inu, já bych si také nepřál v svatební den být zavražděn,“ řekl Míla; „ale přece byl Heřman šťastnější než ten jeho sok. Velké to musely být muka, když viděl, že tu, kterou miloval, jiný domů si veze. Za toho patří nám tím vroucněji se modlit, neboť umřel ve zlém a v neštěstí, Heřman v štěstí a v milosti boží.“

Děvčata pověsily věnce na kříže, rozházely ostatní kvítí po rovu mechem obrostlému a pomodlivše se vrátily se k poutníkům. Zanedlouho vzal vůdce hůl, chlapec zvedl kříž a zpívající ubírali se poutníci k domovu. Na rozcestí nedaleko Žernova čekali na ně domácí lidé; jak zaslechly zpěv a zdaleka viděly vlát

červený fábor, běžely děti úprkem matkám vstříc, nemohouce se dočkat pouti. Než došlo procesí do vesnice, troubili si už chlapci na nové trubky, pískali na píšťalky, proháněli se s dřevěnými koníky, děvčata nesly si panenky, košíčky, obrázky a srdečka z marcipánu. Po modlení v kapličce poděkovali poutníci svému vůdci, mládec postavil svěřený kříž do kapličky, věnec s fáborem pověsil se na oltář a pak se rozešli všickni do svých obydlí. Když podávala Kristla Anči ruku při rozchodu, podívala se tato na stříbrný kroužek, jenž se Kristle na prstu třpytil, a s usmáním povídá: „To není ten, cos koupila?“ — Kristla se trochu zarděla, ale než odpověděla, přišeptal Mila Anči: „Ona mi dala srdce, já jí ruku.“ — „Slušná to výměna; dej Pánbůh zdaru,“ přisvědčila Anče.

U štátue pod lipami u mlýna seděla Proškovic rodina a pan otec; chvílkami dívali se na Žernovský kopec. Čekali poutníky. A tu když slunce poslední paprsek na vrch zasílalo a koruny širokých dubů a ztepilých jasanů zlatým světlem polívalo, zaběly se v stínu níže rostoucího kroví bílé plachetky a slaměné kloboučky rychle míhaly se mezi zelenem. „Již jdou!“ zvolaly děti, které se byly nejpilněji na stráň dívaly, a všecky tři pospíchaly k lávce, která vedla přes řeku k stráni. Proškovic s panem otcem, který si točil pikslou a trochu oči přimhuřoval, šli za nimi babičce a paní mámě naproti. Děti babičku líbaly a obskakovaly, jako by ji rok nebyly viděly, Barunka zase chlubila se rodičům, že ji ani trochu nohy nebolely. Babička ptala se dětí, jestli si na ni přece vzpomínaly, a paní máma ptala se pana otce: „Co je nového?“ — „Že ostříhali holého; byla to rána, milá paní mámo,“

odpověděl pan otec s velmi opravdickou tváří. — „Od vás se člověk nikdy pravdy nedoví,“ zasmála se panímáma a plácla paná otce přes ruku. — „Když jste doma, to vás škádlí, a když jste pryč, chodí zamračen a nemá nikde stání,“ povídala paní Prošková. — „To máte tak, paní kmotra, muži nás jen tenkráte znají ocenit, když nás pohřešujou.“ Tak se povídalo sem tam, vypravování nebylo konce. Svatoňovská pouť byla obyvatelům malého údolíčka byť i ne vzácnou událostí, neboť se rok co rok opakovala, ale vždy tak znamenitou, že bylo co mluvit o ní celých čtrnáct dní. Jestli se někdo ze sousedství do Vambeřic vypravil, mluvilo se o tom čtvrt roku před a čtvrt roku potom, a o poutníci mariicelské vypravovali si lidé od leta do leta.

KAPITOLA XI

Paní kněžna odjela, s ní komtesa Hortensie, odjel i otec, a švábové vlaštovice zpod střechy se také odstěhovaly. V Starém bělidle bylo kolik dní jako po vyhoření; matka plakávala, a děti když ji viděly plakat, plakaly také. „No, Terezko, neplač,“ říkala babička; „což je to všecko platno, toť jsi věděla, co tě čeká, když sis ho brala, tedy musíš trpělivě snášet. — A vy, děti, mlčte; modlete se za tatínka, aby zůstal zdrav, a dá Pánbůh jaro, vrátí se zase k nám.“ — „Až přiletí vlaštovičky, viděte?“ ptala se Adelka. — „To víš,“ dosvědčila babička a děvčátko utřelo si slze.

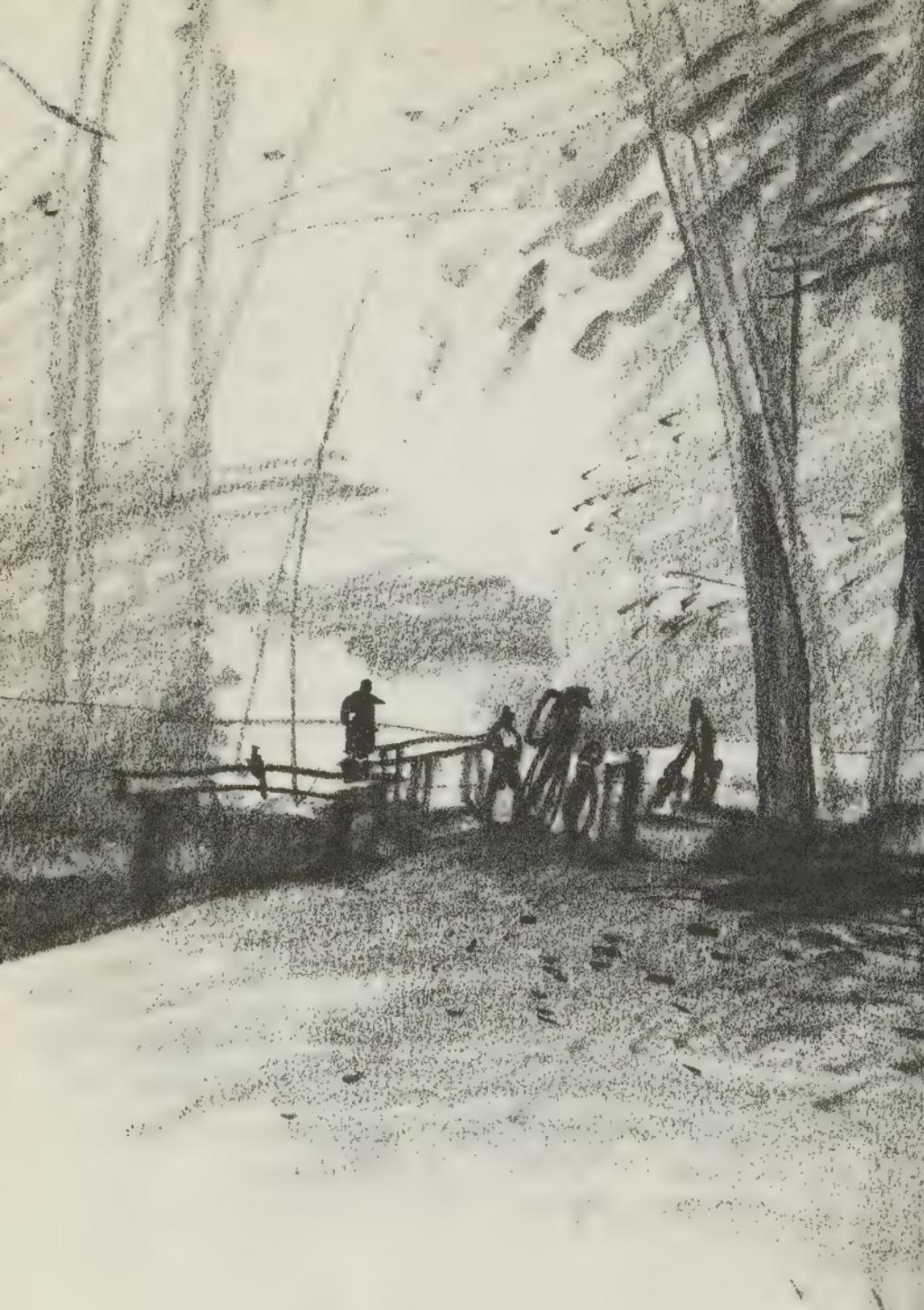
I v okolí bělidla začínalo být smutno a ticho. Les byl světlejší; když přicházela Viktorka z vrchu dolů, bylo ji zdaleka vidět. Stráň žloutla, vítr a vlny odnášely chumáče suchého listí bughvíkam, ozdoba sadu uschována byla v komoře. V zahrádce kvetly jen astra, měsíčky a umrlcí kvítka, na louce za splavem růžověly se naháčky a v noci prováděly tam světléka svoje rejdy. Když šla babička s dětmi na procházku, nezapomněli chlapci papírové draky, které pak na vrchu spouštěli. Adelka honila se za nimi, chytajíc na proutek hebounká vlákna babího léta v povětrí proletujícího. Barunka sbírala po stráni babičce červené kaliny a trnky, které potřebovala za lék, nebo trhala šípky pro domácí potřebu aneb klátila jeřáby, z nichž dělala Adelce korále na ruce i hrdlo. Ráda s nimi seděla babička na vrchu nad zámkem; tamodtud viděly do údolí na zelené lučiny, kde se páslo panské stádo, viděly až k městečku a zámek na malém návrší uprostřed údolí a pěkný park okolo něho ležel jím u nohou. Zelené žaluzie u oken byly uzavírány, na balkóně nebylo květin, růže okolo bílého kamenného zábradlí povadly, místo premovaných slouží-

cích a vrchnosti chodili po zahradě dělníci, přikrývali chvojem záhony, na nichž nebylo pestrobarevného kvítí, ale símě odpovídalo ku krásnějším ještě květům, jež těšit měly oko velitelky, až by se zase k nim navrátila. Vzácné, cizokrajné stromy, zbavené zeleného šatu, zatočeny byly v slámě, fontána, vystříkující stříbrné proudy, zakryta byla prkny a mechem a zlaté rybičky ukryly se na dno rybníčku, jehož hladina, jindy čistá, všecka byla pokryta listím, žabincem a zeleným šlemem. Děti dívaly se dolů, vzpomínaly na ten den, když s Hortensií po zahradě chodily, když snídaly v salónu, jak to bylo všecko krásné, a myslily si: Kdepak asi ona nyní je! Babička ale dívala se ráda přes protější žlickou stráň, přes vesnice, obory, háje, rybníky a lesy, k Novému Městu, k Opočnu až k Dobrušce, kde bydlel její syn, a za Dobrušku, mezi hory, kde byla malá vesnička a v ní tolik jí milých duší. A když zraky obrátila k východu, tu ležel přední krásný polověnec Krkonošských hor, od dlouhého hřbetu Hejšoviny až k vrcholu do oblak čnějící Sněžky, pokryté sněhem. Babička ukazujíc přes Hejšovinu, říkala dětem: „Tam znám každou stezku, tam v těch horách leží Kladsko, kde se vaše matka narodila, tam jsou Vamberice a Varta, tam v těch krajinách strávila jsem několik šťastných let.“ Zamyslila se, Barunka ale vytrhla ji otázkou: „Tam ve Vartě sedí ta Sibyla na tom mramorovém koni, viděte?“ — „Povídá se, že u Varty na jednom vrchu. Sedí prý na mramorovém koni, sama též z mramoru vytesaná, a drží ruku zdviženou k nebesům. Až se prý celá do země propadne, že nebude vidět ani konce prstů, pak se proroctví její vyplní. Můj otec říkával, že ji viděl, a to že byl již kůň po pr-

sa v zemi.“ — „A kdo byla ta Sibyla?“ ptala se Adelka. — „Sibyla byla moudrá žena, která uměla předpovídat budoucnost.“ — „A co předpověděla?“ ptali se chlapci. — „Nejednou jsem vám to již povídala,“ řekla babička. — „My to už zapomněli.“ — „To si ale máte pamatovat.“ — „Já si, babičko, mnoho z toho pamatovala,“ pravila Barunka, která babičku velmi pozorně poslouchávala; „viděte, Sibyla prorokovala, že přijde na českou zem mnoho býd, že budou vojny, hlad, mor; nejhůř ale že bude tenkráte, až nebude otec synu, syn otci, bratr bratru rozumět, až nebude platit slovo ani slib, pak že bude nejhůř, pak prý česká země má být na koňských kopytech roznešena.“ — „Dobře jsi to pamatovala. Ale Pánbůh nedej, aby to kdy bylo,“ vzdychla babička. Barunka klečíc u nohou babičky, sepjaté ruce na jejích kolenou, jasné oči důvěrně na vážnou tvář upřeny majíc, ptala se dále: „Jaké to je proroctví, co jste nám povídala, víte, o blanických rytířích, o svatém Václavu a svatém Prokopu?“ — „To je proroctví slepého mládence zase,“ odpověděla babička. — „Ach babičko, já mám někdy takový strach, že vám ho ani vypovědít nemohu; viděte, vy byste také nechtěla, aby česká zem na koňských kopytech byla roznešena?“ — „Bláhová, jak bych mohla takové neštěstí chtít, vždyť se každý den modlíme za zdar české země, vždyť je to naše matka. No, tedy když bych viděla matku ve zkázu upadat, mělo by mi to být jednostejné? Což byste vy dělali, kdyby vám chtěl někdo maminku zabít?“ — „Křičeli bychom a plakali,“ ozvali se chlapci a Adelka. — „Jste děti,“ usmála se babička. — „To bychom jí pomáhat museli, viděte babičko?“ řekla Barunka a oko jí zahořelo. — „Tak

U.S. Army
1981

děvče, tak, to je to pravé, křik a pláč nic nespomáhá,“ pravila stařena a položila ruku na hlavu vnučky. — „Ale babičko, my jsme malí, jak bychom mohli pomoci?“ mínil Jan, jehož mrzelo, že babička málo o něm soudí. — „Nevíte, co jsem vám povídala o malém Davídkově, který skolil Goliáše? Vidíte, i ten malý mnoho může, když má pevnou důvěru v Boha, — pamatujte si to. Až vyrostete, přijdete do světa, poznáte zlé i dobré, budou vás svádět, přijdete do pokušení. Pak si vzpomeňte na svou babičku, co vám říkávala, když s vámi chodívala. Víteř, že jsem zanechala dobré živobytí, které mi pruský král podával, a raději pracovala do úpadu, než bych si byla zanechala děti odcizit. Milujte tedy i vy českou zem co matku svoji nade všecko, pracujte pro ni jako hodné děti, a proroctví, jehož se bojíte, se nevyplní. Já se vás co mužných nedočkám, ale naděju se, že na babiččina slova pamatovat budete,“ dořekla babička pohnutým hlasem. — „Já je nikdy nezapomenu,“ šeptala Barunka, schovávajíc tvář do babiččina klínu. Chlapci tu stáli mlčky, oni slovům babičky nerozuměli tak jako Barunka, Adelka pak, přitulíc se k babičce, pláčlivě povídala: „Ale babičko, vy neumřete, viděte že ne?“ — „Všecko je na světě do času, milá děvečko, i na mne Pánbůh zavolá,“ odpověděla babička Adelce, vroucně ji k sobě přivinouc. Mlčky tak chvíli zůstaly; babička se zamyslila, děti nevěděly, jak začít. Tu slyšely nad sebou šumot křidel, a když pozdvihly zraky vzhůru, viděly povětrím veslovat hejno ptáků. „To jsou divoké husy,“ pravila babička; „těch neletí nikdy mnoho, jedna rodina jen, a mají v letu jiné řadění; podívejte se, dvě letí napřed, dvě vzadu, ostatní vždy jedna vedle druhé, na

délku nebo na šířku, ledaže se někdy do půlkola zatočí. Kavky, vrány, vlaštovice letí ve velikých hejnech, několik jich letí napřed, ti hledají místa k odpočinku pro druhé, a vzadu a po stranách letí stráž, která hájí v čas nebezpečenství samičky a mláďata, neboť se mnohdy setkají s nepřátelským hejnem a pak začne vojna.“ — „Ale babičko, jakpak mohou vést ptáci vojnu, když nemají rukou, aby mohli držet šavle a flinty?“ otázal se Vilím. — „Ti vedou vojnu svým způsobem a přirozenou jím zbraní. Zobáky sekají se a křídloma tlukou do sebe tak krutě jako lidé ostrou zbraní; pokaždé jich při takových vojnách mnoho spadne.“ — „To jsou hloupí,“ povídal si Jan. — „Inu milý hochu, lidé mají rozum, a také se perou pro málo a pro nic, až se uperou do smrti,“ odpověděla babička, vstanouc z lavičky a pobídnouc děti k odchodu.

„Podívejte se, slunce je na sklonku a zachází v šarlatu, bude zítra pršet;“ obrátic se pak k horám dodala: „A Sněžka má čepec.“ — „Chudák pan Beyer, ten zase vystojí, když musí chodit do lesa,“ útrpně řekl Vilím, vzpomena si na krkonošského myslivce. — „Každý stav má své obtíže, a kdo si jaký zvolí, musí už snášet zlé s dobrým, kdyby tu i o krk šlo,“ řekla babička. — „Já budu přece myslivcem a půjdu k panu Beyerovi vesele,“ řekl Jan, a pustě do povětří draka, hnál se z vrchu dolů a Vilím za ním, neboť se ozývalo sezvánění stáda, jež kravař z louky domů hnál, a děti měly radost z těch krásných krav, zvláště z těch, co šly vpředu stáda a na červených kožených obojkách mosazné zvonce nesly, které měly každý jiný hlas. Však to bylo na nich vidět, že tomu vyznamenání rozumějí; pyšně hlavami pohazo-

valy ze strany na stranu a rozhoupané zvonky si mile přizvukovaly. Adelka vidouc je jít, hned si začala notovat: „Hou a hou, krávy jdou, nesou mléko s smetanou,“ a tálala babičku z vrchu; babička ale ohlížela se po Barunce, která stála ještě na vrchu. Ona se byla zahleděla na oblohu, na níž se tvořily blíže západu ty nejkrásnější obrazy. Tu vystupují na světlé půdě tmavé hory v ohromných rysech, podivných forem, tu dlouhé hřbety lesů, tu malé vrchy, na nich hrady a kostelíčky; tu na rovině zdvihají se štíhlé sloupy a oblouky bran, jako řecké stavby, západu pak rudá zář lemována je zlatými hieroglyfami a arabeskami. A ty hory, lesy i hrady se rozcházejí a podivnější ještě formy se na jich místě tvoří. Děvčeti se to tak líbí, že volá babičku nahoru, babičce se ale nechce ještě jednou na vrch, praví, že nemá již mladé nohy, a děvče musí sejít k ostatním.

O Všech svatých ráno šly děti babičce jak obyčejně naproti a povídaly si po cestě: „Dnes nám přinese babička z kostela svíčky.“ A přinesla babička svíčičky. „Když nemůžem jít na hřbitov obětovat za dušičky, rozsvítíme je doma,“ pravila. Tak slavila každý rok slavnost za zemřelé s dětmi jen v domácnosti. Na Dušičky večer přilepila rozžaté svíčky po stole, při každé jmenujíc dušičku, za kterou ji rozsvěcuje. Ku konci přilepila několik ještě beze jména řkouc: „Ty ať hoří za ty, na něž nikdo nepamatuje.“ — „Babičko, já také jednu rozsvítím za tu nešťastnou svatbu v Hertinském lese?“ — „Rozsvěť, rozsvěť, děvečko, modlitba naše bude jim snad milá.“ Rozžala se ještě jedna, babička přiklekla s dětmi ke stolu a modlily se, dokud svíčky hořely. „Světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji,“ dokon-

čovala babička modlení, děti pak musely říci „amen“.

Za týden po Dušičkách, když babička děti budila, oznamovala jim, že přijel svatý Martin na bílém koni. Děti rychle vyskočily z postelí, běžely k oknu — a hle, všude bílo. Na stráni o zeleném listu ani památky, ani na vrbách u řeky, na olších u potoka. V lese jedině zelenaly se jedle a smrky, ale větve jejich byly pod tíží sněhu dolů shýbené. Na jeřábu, který stál blíže stavení a na němž viselo několik zmrzlých stručků, seděla vrána a druhé na dvoře stála tiše a dívala se s podivením na tu novotu. Jen vrabci skákali veselé po záspí, sbírajíce ještě, co byly slepice ležet nechaly. Kočka vracejíc se z lovů oklepávala při každém kroku tlapky a rychle pospíchala na pícku. Psi ale, zarousaní po kolena, vesele se proháněli ve sněhu.

„Sníh, sníh, to je dobré, budeme jezdit na saních,“ zavejskly si děti, vítajíce zimu, která jim přinášela zase jiných radostí. Svatý Martin přinesl jim dobré rohlíky a po svatém Martinu držely se dračky. Ony měly ovšem přástvy mnohem radši, měly při přástvách více svobody. Když zasedly dračky v kuchyni okolo dlouhé tabule a na tabuli se octla vysoká hromada peří jako závěj sněhu, tu odháněla babička Adelku a chlapce ustavičně od tabule dále. Ono se totiž přihodilo jednou, že Jan jsa mezi dračkami, do té hromady upadl; jaký to byl rámus, snadno si pomyslit. Od té doby říkala babička o těch malých, že není radno vzít *to* ke stolu. Ba ani pořádně zadovádět si nesměly okolo stolu, ani fouknout, ani dvěře příliš otevřít, hned dostávaly láni. Ta jediná radost při těch dračkách byla ta pučálka a ty pohádky o strašidlech a drábech, o světýlkách a ohnivých mužích. Za

dlouhých mlhavých večerů, když dračky a přástevnice z chalupy a mnohdy ze vsi do vsi přecházely, bývalo začasté slyšet: tu přestrašilo něco tam, tu zase tam, a jak se jednou začalo o tom předmětu mluvit, nebylo konce, neboť věděla každá několik podobných příkladů. I kramolenští zloději, jdouce zjara do kriminálu a na zimu domů přicházejíce — lidé říkali, že „jdou ze studií“, neboť se tam prý vždy něčemu přiučí —, začasté zavdali příčiny, že lidé o nich mluvili. A mluvíce o nich, začalo se mluvit o zlodějích vůbec a pak se vypravovaly pohádky o drábech čili lesních loupežnících. Děti seděly jako úkropkové, ani nedutaly, ale ani za svět nebyly by šly za dvěře, tak se bály. Proto babička neměla ráda, když se podobné rozumy vykládaly, ale nebyla někdy s to proud těch řečí zastavit.

Po Martině býval v městečku zimní trh; to šla paní Prošková s Bětkou i Voršou do městečka nakoupit zásoby nádobí a rozličných potřeb na celou zimu. Děti se sotva dočkat mohly matky, neboť jim vždy přinesla nějakou hračku a dobrý marcipán, a babička dostala každý rok vlněné punčochy, bačkory a půl tuctu šnůr na kolovrat „jarmarku“. — Když si je ukládala do šuplíku, říkala Janovi: „Kdyby tebe nebylo, měla bych jedné dost.“ — Adelka dostala tenkráte jarmarku dřevěnou desku, na níž byla abeceda. „Až přijde zítra pan učitel, můžeš se začít učit, je ti beztoho chvíle dlouhá, když se ostatní učí. A když si pamatuješ otčenáš a písničky, budeš si pamatovat i abecedu,“ pravila matka. Děvče si radostí poskočilo a hned bedlivě písmenky prohlíželo; ochotný Vilím nabízel se, že ji naučí: i, e, a, o, u, ale ona schovájíc tabulku za záda, povídala: „Já nechci od tebe, ty to

neumíš jako pan učitel.“ — „Bodejť, nebudu umět abecedu, když čtu z knihy,“ horšil se chlapec uražen. — „Ale v kníze to není tak,“ odbývala ho sestřička. — „Jej, jej, tys hloupá!“ spráskl ruce chlapec. — „Nešťsi,“ pohodila hlavou Adelka a šla s tabulkou ke světlou. Co se ti dva o učenost hádali, dělal Jan v kuchyni Sultánovi a Tyrlovi koncert, troubil na trubku a spolu také bubnoval na bubínek, co mu byla matka z jarmarku přinesla. Psům nemusela být ta hudba velmi příjemná; měli čumáky zdviženy, Sultán štěkal, ale Tyrl vyl, až bylo hrůza poslouchat. Babička byla s dcerou v komoře, ukládaly nakoupené věci, zaslechnouc pak tu muziku, úprkem přiběhla. „Vždyť pak jsem si to myslila, že je to ten luciper; v tobě není žily dobré, chlapče! Budeš mlčet!“ Jan vzal trubku z úst, ale jako by byl neslyšel, co babička povídala, pustil se do smíchu řka: „Jen se podívejte na ty psy, jak se zlobí, že jím dělám muziku!“ — „Kdyby měli ti psi rozum, tak by ti řekli, takovou muziku aby kozel poslouchal, rozumíš? Hned mi to ulož! Věru, budeš-li takový nezbeda, že povím letos svatému Mikuláši, aby ti ničeho nenaděloval,“ hrozila babička, ukazujíc Janovi cestu do světnice. — „No, to bude čistá věc, a v městě povídali, že svatý Mikuláš nakoupil plný vůz darů a že bude letos štědrý, to jest tomu, kdo poslouchá!“ pravila Vorša, zaslechnouc ve dveřích babičči-

na slova. Jakmile druhý den pan učitel přišel, vytasila se Adelka se svojí tabulkou a přisedla k druhým; dávala dobrý pozor a po hodině přiběhla k babičce s velikou radostí, že už umí všecky písmenka na prvních rádcích, a hněd je také babičce říkala i se známkami, jaké jim pan učitel přivěsil, aby si je lépe pamatovala. Matka i babička byly s ní spokojeny, zvláště když i druhý den je uměla; protože je ale často babičce ukazovala a vyslýchána od ní být chtěla, uměla je konečně babička jako vnučka. „Vidíme,“ povídala si, „jak těživa jsem si nemyslela, že bych já se abecedě ještě kdy učit mohla, a teď na stará kolena se mi to stává. Inu, člověk chce-li být s dětmi, musí se někdy stát dítětem s nimi.“

Jednoho dne vrazil Jan do světnice s křikem: „Děti, děti, pojďte se podívat, babička snesla z půdy kolovrat!“ — „Je to jaký div?“ kárala matka děti, vidouc, že se všecky ze dveří ženou, i Barunka. Ovšem, div to nebyl žádný, ale matka nepomněla, jakých radostí babička s kolovrátkem do sednice přinesla. S kolovrátkem přišly přástevnice a s nimi krásné pohádky a veselé písň. Matku ovšem, tu netěšily ani ty pohádky, ani písň, ona raději seděla ve svém pokojíku a četla v kníze ze zámecké knihovny, a když babička říkala: „Povídej pak nám jednou něco z těch kronik,“ a matka povídala, nezajímalo to děti ani ostatní tak, jako když začala popisovat vídenský život, to se všem líbilo, a jestli řekly přástevnice: „To musí být krása v takovém městě,“ aniž by více si přály, děti zajistě myslely: Kýž jsme již velky, bychom se tam podívat mohly! — Ale nade všecko milo jim bylo všem, mimo matku, která je nerada poslouchala, když začala babička povídat pohádky o princeznách se zlatými hvězdami na čele, o rytířích a princích zaklených ve lvy a psy, aneb dokonce v kameny, o oříškách, v nichž složeny byly celé drahé obleky, o zlatých zámcích a mořích, na jichž dnu krásné vodní paní přebývají. Matka netušila, když se Barunka mnohdy při pletení zamyslila a oknem ven dívala na holé stráně a zasněžené údolíčko, že tam vidí rajskou zahradu, palác z drahého kamení, ptactvo ohnivých barev, paní, jimž zlaté vlasy od hlavy splývají, a zamrzlá řeka že se jí proměnila v modravé vlníci se moře, na jehož vlnách krásné víly v lasturách perlových se houpaly. Sultánovi, který natažen na podlaze chrápal, nesnilo se o té cti, kterou mu chlapci mnohdy prokazovali, držíce ho v zamýšlení

za nějakého zakleněho prince. — A jak milo bylo v sednici, když se smrklo! Vorša okenice zavřela, v kamnech praskaly smolné otýpky, doprostřed sednice vysoký dřevěný svícen se postavil, do železných ramenou plápolající louče se zastrčily a kolem dokola lavice a stoličky se postavily přástevnicem, pro něž mimoto babička pokaždé vošatku křížal a švestek uchystala, pro poslinku. S jakou dychtivostí čekaly děti, brzo-li dvěře u síňě klapnou a přástevnice ve dveřích se ukážou! Neboť o přástevnících babička dříve nezačala povídат, až se přadleny sešly. Přes den prozpěvovala si adventní písničky. Dokud děti ještě babičku tak dobře neznaly, její dobré a špatné chvíle, myslily, že musí a musí na ní vymořit povídačky. Babička ale byla hnedlinko s nimi hotova. Budě začala jim povídat o pastýři, kterak měl tři sta ovcí, a žena je na pastvu, k lávce přišel, která byla tak úzká, že nemohly ovce jinak než jedna za druhou přes ni jít. „Teď musíme počkat, až přejdou,“ doložila umlknouc; když se po chvíli děti ozvaly: „Babičko, už přešly?“, říkala: „I co vás napadá, to bude dobré dvě hodiny trvat, než přejdou.“ Děti věděly už, co to znamená. Budě zase začala: „No, když nechcete jinak, budu povídat. Myslete si, že mám sedmdesát sedm kapes a v každé jednu pohádku; z kolikáté kapsy pohádku chcete, abych povídala?“ — „Třebas z desáté!“ volaly děti. — „Tedy z desáté; v desáté kapse je pohádka taková: Byl jeden král, ten měl na peci vál; na tom vále kocoura, poslouchejte, bude dlouhá.“ A bylo zase po povídce. Nejhůř ale bylo, když se babička zmínila o Červené karkulce. To děti slyšet nemohly, hned utekly; při každé jiné by byly mohly babičku uprosit, ale to nesměly.

ly ani špetnout, nechtěly-li poslouchat opakování vlastních slov. Znajíce již babičku, že jinak nedá, čekaly trpělivě na přadleny. Nejdříve přišla vždy Kristla, za ní Míla, pak Cilka Kudrnovic ze dvora, Bětčiny a Voršiny známé, někdy přišla i panímáma s Mančinkou a paní myslivecová a jednou za týden přivedla Kristla s sebou mladou Tomšovou, pro niž si pak obyčejně Tomeš přišel. Než se ženské ohrály a ke kolovratům usedly, rozmlouvalo se chvíli o všeličem. Jestli se přihodilo které cos nového v domácnosti nebo slyšela-li novinu jakou, povídalo se o tom; byl-li jaký svátek, s nímž byl národní jakýs obyčej neb pověra spojena, aneb byl-li to svátek zasvěcený, zavdalo i to příčinu k rozprávce. Kupříkladu večír před svatým Mikulášem hned se ptala Kristla Adelky, má-li již za oknem punčochu, že se již Mikuláši v okolí potloukají. „To mi babička dá, až půjdu spat,“ řeklo děvče. — „To si ale nedávejte svoji malíčkou punčošku, řekněte babičce, aby vám půjčila velkou,“ naváděla Kristla. — „To nejde,“ ozval se Jan, „to bychom byli my ošizeni.“ — „Vám beztoho Mikuláš nadělí jen metlu,“ škádlila Kristla. — „Však on ví svatý Mikuláš, že má babička metlu ještě od lonska schovanou a že nás nikdy nebije,“ řekl Jan; babička ale mínila, že by to mnohdy Jeník zasloužil.

Lucie den byl dětem velmi nemilý. Byla pověra, že chodí tu noc Lucie, bílá to, dlouhá, rozcuchaná žena, a strašily se jí děti, že je vezme, pakli jsou neposlušné.¹⁾ „Bojácnost je pravá nemoudrost,“ říkala babička a neměla ráda, když se děti strašily něčím; ona je učila nebát se ničeho, leda hněvu božího, ale vymlouvat jím některé pověry, jako to otec vždy činil, když mu za-

1) I na Slovensku pověra ta známa, že Lucie, rozsochatá, v plachtě zaobalená žena, řešeto na hlavě, chodí po městě.

čaly povídat o vodníku, prašivci, světýlkách, o žžavých mužích, kteří se mnohdy před člověkem kutálejí jako otep slámy, jimž ale za takové posvícení na cestě pěkně poděkovat se musí, ap., — to neuměla, poněvadž víra na ně přiliš v ní vkořeněna byla. U ní byla veškerá příroda oduševněna, dobrými i škodnými duchy; ona věřila i v zlého ducha pekelného, kterého Bůh na svět posílá, aby zkoušel lid boží, ona to vše věřila, ale nebála se, majíc v srdci pevnou, nezvratnou důvěru v Boha, v jehož moci celý svět, nebe i peklo a bez jehož vůle člověku vlas z hlavy nesejdě. Tu důvěru hleděla také vstěpovat v srdce dětské. Proto když Vorša na den Lucie začala mluvit o bílé ženě, babička ji hned okřikla, dokládajíc, že Lucie jen noci upije. Nejlepší to uměl Míla, on vždy chlapcům vyřezával buď sáňky, pluhy, vozíčky, nebo dělal louče, a chlapci se od něho nehnuli. Když byla o něčem strašlivém řeč a Vilím se k němu tiskl, říkal: „Nic se nebojte, Vilímku, na čerta vezmem kříž, na strašidla hůl a vymlátíme jím.“ To se chlapcům líbilo a s Mílou byli by šli třebas o půlnoci kamkoli; a babička mu přikývnouc říkala: „Inu což je to všecko platno, muž je přece jen muž!“ — „To je pravda, a Jakub nebojí se ani čerta, ani pana správce, který je horší než čert,“ pravila Kristla. — „No, jakpak,“ vzpomněla babička, „že mluvíme o panu správci, máš přece, Jakube, čáku přijít do dvora?“ — „I myslím, že z toho nic nebude, žene se to na mne ze dvou stran a plete se do toho mnoho zlých ženských, a ty mi odzpívají.“ — „I nemluv tak, snad se to dá ještě spravit,“ řekla Kristla zarmouceně. — „Přál bych si to jako ty, ale nevím. Slezinka správcovic se přeukrutně na mne hněvá, že jsme vyvedli

ten kousek tomu Italiánovi. Ona si prý naň myslila, a když ho paní kněžna kvůli tomu poslala narychlo pryč, zkazila se jí všec-ka osnova. Leží ustavičně správci v uších, aby mne do dvora ne-bral. To je jedna; druhá je rychtářovic Lucie. Ta vzpomněla si, abych byl jejím králem při „dlouhé noci“, a poněvadž jí tu poctu nemohu udělat, bude mít rychtář zlost, a jak dá Pánbůh jaro, budu si myslím zpívat: Háj — háj — háječku zelený — už jsem já na vojnu chycený,“ — a Míla začal zpívat, děvčata spustily ta-ké, jen Kristla pustila se do pláče. „No mlč, holka, do jara ještě daleko, kdoví co Pánbůh dá,“ těšila babička. Kristla si ovšem oči utřela, ale přece jen byla smutna. „Nemysli na to, však on to tatík snad nějak spraví,“ pravil Míla, přisedna k ní. — „A což bys nemohl přece tím králem být bez všelikých závazků?“ ze-ptala se babička. — „Inu ovšem, babičko, oni chodí někteří chlapci u nás ke dvěma, ke třem děvčatům, než si nadobro jed-nu vezmou, a děvčata dělají to také tak. Nebyl bych já Luciu první švihák a nemusel bych posledním být, ale u nás nebylo slýcháno, aby hoch sváděl dvě děvčata najednou, a když jde za krále, je tolik, jako by šel na svatbu.“ — „Pak ovšem dobře dě-láš, že nejdeš,“ přisvědčila babička. — „Co tu Lucku napadlo, že zrovna jen tebe chce, jako by nebylo dost jiných hochů u vás,“ hněvala se Kristla. — „Pan otec řekl by: proti gustu žádný dišputát,“ usmála se babička.

Před vánočními svátky střídalo se povídání pohádek a zpívání písni s rozprávkami o pečení vánoček, jak má která bílou mou-ku, mnoho-li dá másla, děvčata povídaly o „slívání“ (olova), děti pak těšily se na vánočky, spouštění svíčiček, na Jezulátko a na koledu.

KAPITOLA XII

Byl to zvyk jak ve mlýně, tak v myslivně i na Starém bělidle, že kdokoli přišel na Štědrý den a Boží hod, jíst a pít dostal do srostosti, a kdyby nikdo byl nepřišel, babička byla by šla hledat hosta na rozcestí. Jakou radost měla ale tenkráte, když znenadání přišel před Štědrým dnem syn Kašpar a bratrův syn z Olešnice. Celého půl dne radostí plakala a přes chvíli od pečení vánoček odběhovala do sednice, kde příchozí mezi dětmi seděli, aby se na syna podívala, aby se bratrovce zeptala, co dělá ten neb ta v Olešnici, a dětem opakovala nejednou: „Jak tuhle vidíte strejčka, tak byl v tváři také váš dědeček, jenže vzrůst po něm nemá.“ Děti prohlížely strejčky ze všech stran a velice se jim líbili,

zvláště to, že mile na každou jejich otázku odpovídali. — Každý rok chtěly se děti postit, aby viděly zlaté prasátko, ale nikdy k tomu nedošlo, vůle byla dobrá, ale tělo slabé. Na Štědrý den štědře podělen byl kdekdo, i drůbež a dobytek dostaly vánočky, a po večeři vzala babička ode všeho, co k večeři bylo, po kousku, hodila polovičku do potoka, polovic zahrabala do sadu pod strom, aby voda čista a zdráva zůstala a země úrodná byla, všecky pak drobty sesbírajíc hodila „ohni“, aby „neškodil“. Za chlívem třásla Bětka bezem, volajíc: „Třesu, třesu bez, pověz ty mi, pes, kde můj milý dnes;“ a v světnici slívaly děvčata olovo a vosk a děti spouštěly svíčičky v ořechových skořepinách na vodu. Jan tajně postrkoval mísu, v níž voda byla, aby se hnula, a skořápky, představujícé loďky života, od kraje ku středu se houpaly; pak volal radostně: „Dívejte se, já se daleko, daleko dostanu do světa!“ — „Ach milý hochu, až se dostaneš do proudu života, mezi víry a úskaliny, až budou vlny lodíkou tvé-

ho života smejkat, pak budeš vzpomínat toužebně na tichý pří-
stav, z něhož jsi vyplul," řekla si tiše matka, rozkrajujíc jablko
chlapcovo „na štěstí“ ve přiční polovice. Jádra tvořily hvězdu,
tři čisté paprsky, dva pak byly neúplné, od červa sežrané. Odlo-
žíc je s povzdechem stranou, rozkrojila druhé pro Barunku,
a vidouc opět hvězdu zatemnělou, povídala si: „Tedy ani jeden,
ani druhý nebude úplně šťasten!“ Rozkrojila ještě pro Vilímka
i Adelku, a v těch byly zdravé hvězdičky o čtyrech paprscích. Ty
snad, myslila matka, a Adelka vytrhla ji z myšlení, stěžujíc si
právě, že její lodička nechce plout od kraje a svíčička že už do-
hořívá. — „Však moje také zhasíná a nepřišla daleko,“ pravil
Vilím. Vtom trkl zase někdo do nádoby, voda se rychle rozhou-
pala a lodičky uprostřed plující se potopily. „Heče, heče, vy
dříve umřete než my!“ zvolala Adelka s Vilímkem. — „Co je
víc, jen když jsme byli daleko,“ odpověděla Barunka a Jan při-
svědčil, matka ale smutně dívala se na ta zhaslá světla a předtu-
cha zmocnila se její duše, není-li přece ta nevinná dětská hra
věštbou jich budoucnosti. — „Přinese nám Jezulátko něco?“
ptaly se děti babičky potajmo, když se začalo uklízet ze stolu. —
„To já nemohu vědět, uslyšíte, jestli zazvoní,“ řekla babička.
Děti menší postavily se k oknu, mínice, že Jezulátko musí jít
okolo oken a že je uslyší. — „Což nevíte, že není Jezulátko vi-
dět ani slyšet?“ pravila babička. „Jezulátko sedí v nebi na svět-
lému trůnu a posílá dárky hodným dětem po andělích, kteří je
přinášejí na zlatých oblacích. Neslyšíte nic než zvonků hrani.“
Děti se dívaly do oken, nábožně babičku poslouchajíce. Vtom
kmitla okolo oken světlá zář a zvenku zazněl hlas zvonku. Děti

sepjaly ruce, Adelka pak šeptala tiše: „Babičko, to světlo bylo Jezulátko, viďte?“ Babička přisvědčila, vtom také matka do dveří vcházela, oznamujíc dětem, že v babiččině světnici Ježulátko jim nadělilo. To byl shon, to bylo radosti, když viděly osvětlený, okrášlený strom a pod ním krásných darů! Babička sice neznala ten způsob, mezi lidem se to nedělalo, ale líbil se jí; dlouho před vánočemi vždy sama pamatovala na strom a dceři okrašlovat ho pomohla. „V Nise a v Kladsku panuje vesměs ten způsob; víš-li pak se pamatovat, Kašpare, byl jsi tenkráte, když jsme tam byli, už hodný hoch?“ pravila babička synovi, nechajíc děti těšit se s dary a usednouc vedle něho ke kamnům.
— „Jak bych se nepamatoval; hezký to zvyk a dobré, Terezko, děláš, žes ho zavedla; budou to někdy dětem krásné vzpomínky, až se octnou v trudech života. Na ten den si člověk dokonce v cizině nejradiji vzpomíná, já to zkusil po kolik let, co jsem ve světě byl. Dost dobré jsem se mnohdy měl u mistra, ale vždy jsem si myslil: Kýž bych seděl raději u matky a měl kaši s medem, buchtičky s makovou odvárkou a hrách se zelím, všecka ta dobrá jídla bych vám za to dal.“ — „Naše jídla,“ usmála se babička a přikývla hlavou; „ale ještě jsi zapomněl sušenou míchaninu (ovoce).“ — „To víte, o to jsem nehrubě dbal; v Dobrušce říkají tomu muzika. Na něco jiného jsem ale vzpomínal, co jsme všickni rádi poslouchávali.“ — „Však já vím, co myslíš: pastýřskou koledu, to je zde také, počkej, uslyšíš to zanedlouho,“ pravila babička, a sotva to dořekla, ozvala se zvenčí u okna pastýřská trouba. Nejdřív odtroubil melodii pastýřské písni kolední, pak začal zpívat: „Vzhůru vstaňte, pastýřkové, hlasná novina,

Spasitel se nám narodil v Betlémě v chlívě“ atd. — „Máš pravdu, Kašpare, kdybych neslyšela tu píseň, ani by mi Boží hod nepřicházel tak veselý,“ pravila babička, poslouchajíc s potěšením. Pak ale šla ven a naložila pastýřovi do mošny výsluhu.

Na Štěpána šli chlapci na koledu do mlýna a do myslivny; kdyby nebyli přišli, panímáma byla by myslila, že na ně strop spadl, a sama by byla na Staré bělidlo přiběhla. Bertík a Frantík zase navzájem dolů přišli koledovat. Uběhly vánoční hody; děti povídaly si už zase, že přijdou Tři krále a pan učitel že přijde psát tři krále na dvěře a koledovat, a po Třech králech slavily přástevnice teprv „dlouhou noc“. Ovšem na Starém bělidle a ve mlýně nebylo to jako ve vsi, kde bylo mnoho chasy; tam si volili královnu a krále, byla muzika, strojila se přeslice a vrkoč se dával. Na Starém bělidle vystrojila se dobrá večeře, přástevnice sešly se, zpívalo se, jedlo, pilo, a když tu najednou za dveřmi ozval se flašinetl, začalo se v kuchyni tančit. Přišel také Tomeš, pan otec i myslivec, přišli ještě někteří a taneček byl spořádán. Kuchyň byla ovšem cihlami vyložena, ale děvčata si z toho nic nedělaly, a kterým líto bylo střeviců, tancovaly bosy. „No, jakpak babičko, mohli bychom spolu trochu faldy provětrat?“ šklíbil se pan otec, přišla ze sednice, kde staří seděli, do kuchyně mezi tancující, kdež i babička byla, neboť musela dohlížet na tu malou drůbež, která se pletla v prostřed kole spolu se Sultánem a Tyrlem. „I milý pane otče, bývaly časy, kde jsem nedbala, třebas plné nohy krvavých mozolů byly, jen když jsem tančila. Jak jsem se v hospodě nebo v létě na mlatě ukázala, už křičeli hoši: Madlena je tu, hrajte kalamajku, vrtáka! Hajdy, Madla letěla do

kola. Ale teď, ty můj milý bože, jsem jako pára nad hrncem.“ — „Což je o to, vy jste ještě jako křepelka, babičko, mohli bychom přece zkusit taneček,“ mínil pan otec, zatoče pikslu mezi prstami. — „Tuhle je tanečnice, pane otče, ta zná se točit jak vřeteno,“ smála se babička, berouc za ruku mladou Tomšovou, kteráž právě stála za panem otcem a rozmluvu jejich poslouchala. Veselé vzala mladá žena pana otce za ruku, Kudrnovi řekla, aby zahrál tu první zvolna. Kudrna drží v jedné ruce kus jahelníka, z něhož pro ukrácení chvíle jedl, spustil sousedskou, a pan otec musel chtěj nechtěj do kola a chasa pustila se do tleskání, až panímámy vyšly ze sednice podívat se, co se to bylo přihodilo. Když tam byly, vzal Tomeš paní mlynářku k tanci, pan otec roztancován provedl hospodyně a tak si chvíli i ti starí proskočili, babička pak se panu otci smála. — A sotva bylo po „dlouhé noci“, již byly zase hody ve mlýně, zabíjeli prase, smažili šišky, při čemž museli být přátelé ze Starého bělidla a pan myslivec; pan otec poslal pro ně sáně. Později byla ta sláva v myslivně a nejposledněji u Prošků. A tu zase přišli jednoho dne s Dorotou. Králem Diokleciánem byl Kudrnův Václav, Dorota panna byla jeho sestra Lída, dva dvořenínové, soudce, kat a jeho holomci byli chlapci, snad ze Žernova. Holomci a dvořenínové nesli mošinky na dary. Před Proškovic byla dlouhá sklouzačka, tam se obyčejně páni herci zastavili a trochu se klouzali; Dorota panna se na ně dívala zkroušeně, zimou se třesouc. Pobízela je sice, aby šli, ale její hlas proti tolikerým hlasům nevystačil, a musela mnohdy být svědkyní jejich hudrování se, jestli jeden druhého při klouzání strčil. Konečně vešli do stavení, kde je psi s náram-

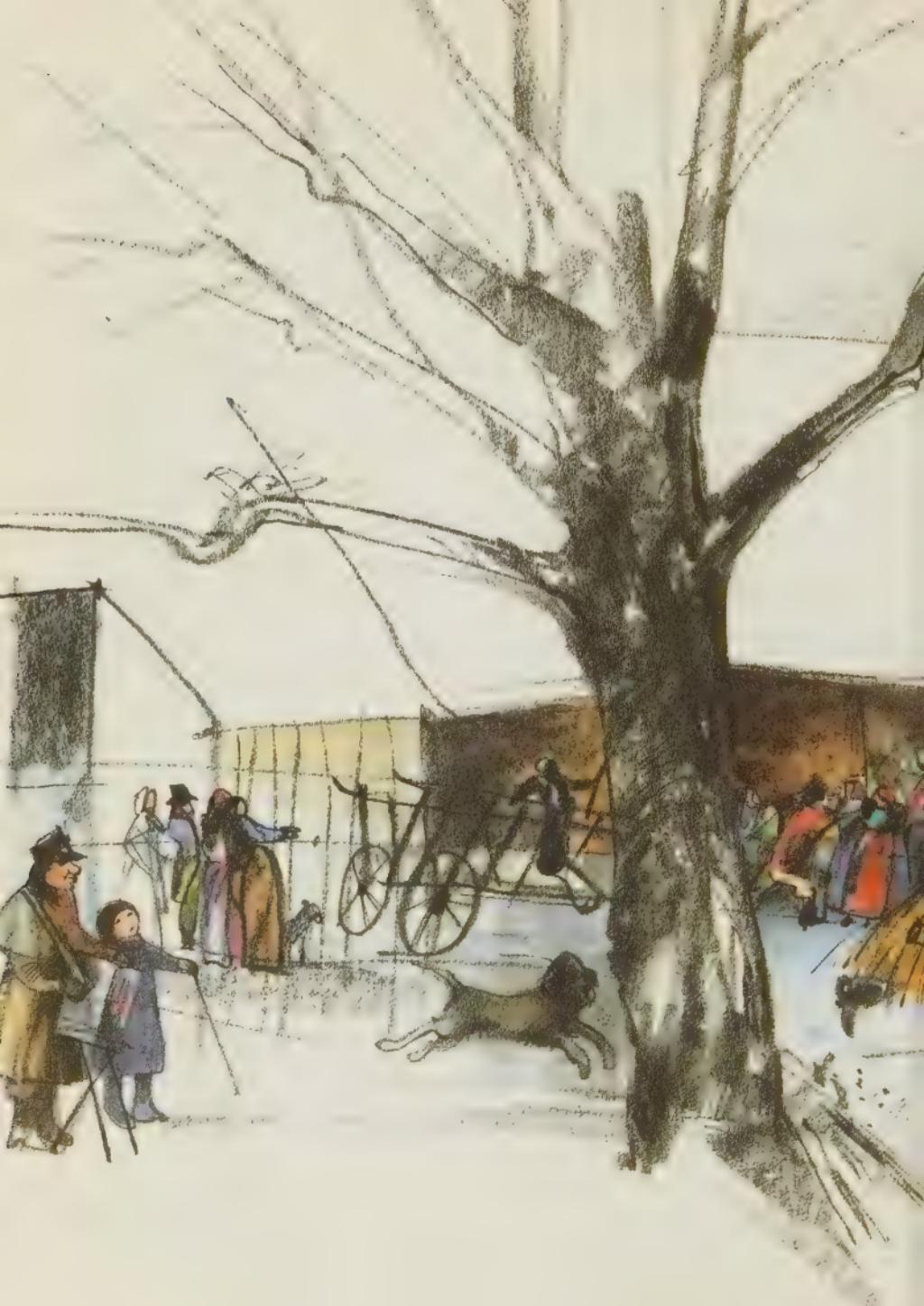
ným štěkotem vítali, děti ale s radostí. U kamen si spravovali šat a složili mošny. Byl to jednoduchý oblek; Dorota panna měla bratrovy boty, přes svoje sukně bílé kamrtuchové šaty, vypůjčené od Mančinky, na krku korále, místo roušky máminu bílou plachetku a na ní papírovou korunku. Chlapci měli přes oblek bílé košile, okolo pasů strakaté šátky, papírové čepice. Dioklecián měl také korunu a měl plášť přes ramena viset, máminu květovanou nedělní zástěru, kterou mu ze zvláštní ochoty zapůjčila. Když se trochu ohřáli, postavili se doprostřed sednice a začali svůj kus provozovat; děti ho sice slyšely každičký rok, ale vždy se jím velice líbil. Když pak král Dioklecián pohan Dorotu pannu křesťanku odsoudí, aby umřela rukou katovskou, vezmou ji holomci pod paždí a vedou na popraviště, kde na ni kat s napřaženým mečem čeká a s hrozným patosem zvolá: „Doroto panno, klekej, nic se mého meče nelekej, skloň jen hlavu hrádinsky, setnu já ti ji mistrovsky!“ Dorota panna klekne, skloní hlavu a kat setne jí korunku z hlavy, již holomci zdvihnu. Pak

se všickni pokloní, Dorota panna dá si korunu zase na hlavu a postaví se ke dveřím do kouta. „Vidíme, jak to ty děti hezky umějí, až milo poslouchat,“ povídá Vorša. Babička je také velice pochválí a hojně obdarování vyhrnou se herci ze dveří. Za stavením prohlídnou si, co dostali; potravu král rozdělí hned, ale peníze strčí do své kapsy, poněvadž on co ředitel celé výpravy jediné právo k tomu měl a také výlohy a odpovědnost na sobě jedině nesl. Po takovémto spravedlivém rozdělení pustili se herci k Rýznburku. Proškovic děti průpovědi opakovaly si po kolik dní z těch deklamací a provozovaly Dorotu. Jediná matka nemůže pochopit, jak se komu taková hloupost líbit může. — A tu už zase byly „ostatky“ a v neděli přijely z města pěkné saně, na koních rolničky, které na dvorku tak silně zazvonily, kdykoli sebou koně pohnuli, že vrána, zimní to navštěvovatelka Proškovic záspí, rychle uletěla na jeřáb, a kury i vrabci s velikým podivením na spřežení se dívali, myslíce si asi: Propánakrále, copak to má být! Přijeli pro rodinu Proškovic, aby jeli na masopust ke kmotrovi Stanickému do městečka. Babička ale nikdy nechtělajeti, říkala: „Co tam, nechte mne doma, já se mezi panstvo nechodím.“ Stanických byli hodní, vlídní lidé, ale že tam byl hostinec, přišlo rozličných hostů, i na kolik mil, a to nebyla společnost pro skromnou babičku. Když večer přijely domů, vypravovaly děti babičce, co měly dobrého, přinesly jí výsluhu, chválily hlučnou muziku, kterou slyšely, a povídaly, kdo tam všecko byl. „A hádejte, koho jsme tam ještě viděli?“ pravil Jan. — „Nu, kohopak?“ babička na to. — „Kupce Vlacha, co k nám jezdí a co nám dává vždy fíky. Ale vy byste ho nepoznala, nebyl tak špina-

vý, jako když k nám přijede; ustrojen byl jako kníže pán a měl zlatý řetěz u hodinek.“ — „Čeho dost, snadno tím plýtvati,“ řekla babička; „ostatně,“ doložila, „vy také nejdete mezi lidí v šatech, v nichž se doma válíte, to je dlužen člověk společnosti i sobě, chodit si v čistém šatu, když to může být.“ — „Ale ten musí být bohatý, viděte?“ mínily děti. — „Nevím, nebyla jsem v jeho truhle, ale může být, umí on dobře prodávat.“ — Poslední den masopustu přišly ještě s velikým povykiem maškary, v čele sám masopust; byl celý ověšen hrachovinou jako medvěd. V každém stavení utrhly z něho hospodyně kousek a schovaly. Ten kousek hrachoviny z masopustu dávaly husám do hnizd, když je nasazovaly, aby prý dobře seděly.

Pochoval se masopust a s ním konec učiněn zimním rado-vánkám. Babička zpívala u kolovrátku postní písň; když děti k ní přisedly, povídávala jim o životu Pána Krista, a první postní neděli oblékla smutkový oděv. Dni byly delší a slunce mocnější, teplý vítr sežíral sníh na stráních. Slepice již zase veselé krákoraly po dvoře, hospodyně, když se sešly, mluvily o nasazování vajec, o setí lnu, hospodáři chystali pluhy a brány. Pan myslivec, když chtěl z protějšího lesa přímo na Staré bělidlo, nemohl již přes řeku, led pukal a pomalu se kus po kusu poroučel, jak pan otec říkal, když ráno k stavidlu dohlížet chodil a na záspí Proškovic chvilku u babičky postál. Přešla neděle Černá, Družebná, Kýchavná a pátu neděli, Smrtnou, zaradovaly se děti: „Dnes budem vynášet smrt,“ a děvčata dodaly: „Dnes je naše koleda!“ Babička udělala Adelce líto, na které shromážděla kolik dní výdunky, navěsila je na ně, navázala čer-

vených sáborů, aby veselé bylo. Děvčata šly koledovat. Odpoledne se všecky děvčata shromáždily ve mlýně, kdež se strojila smrt. Cilka udělala slaměný došek, každá z děvčat dala něco ze šatstva na něj; čím byla Mařena pěknější, tím větší chlouba. Když byla ustrojena, vzaly ji dvě děvčata pod paždí, ostatní do páru seřadily se za nimi a lítami točice zpívaly „Smrt nesem ze vsi, nové léto do vsi“, jdouce ode mlýna ke splavu. Starší chasa šla opodál za nimi, chlapci ale s posměšnými posunkami je obskakovali, chtice Mařeně strhnout čepec; děvčata ale ji bránily. Přijdouce ke splavu rychle smrt odstrojily a s velikým jásotem hodily došek do vody; nato sebrali se chlapci s děvčaty a společně začali zpívat: „Smrt plave po vodě, nové leto k nám jede s červenými vejci, žlutými mazanci.“ Nato zase děvčata začaly: „Líto, líto, líto, kdes tak dlouho bylo? U studánky, u vody — mylo ruce i nohy. Fiala, růže kvěsti nemůže, až jí Pánbůh spomůže.“ A zase chlapci spustili: „Svatý Petr z Říma, pošli flaši vína, abychom se napili, Pánabohu chválili.“ — „No, pojďte dá-

le, koledníci,“ volala paní Prošková, poslouchajíc na záspí chasu; „pojdte dále, víno vám nedáme, ale něco přece, abyste se obveselili.“ Chasa vešla s domácími děvčaty do sednice a Kristla i ostatní šly za nimi, veselice se a zpívajíce s nimi.

Na Květnou neděli ráno běžela Barunka k řece natrhat kočiček, ony vždy již květly, „jak by věděly, že jich na ten den třeba,“ myslilo si děvče. Když šla s babičkou do kostela na hrbou, nesly si jich každá hrst k svěcení. Na Škaredou středu, když dopředla babička svůj úkol a kolovrat vynášela na půdu, volala Adelka: „Oh je, už jde kolovrat na půdu, babička bude přist na vřetánko!“ — „Až dá-li Pánbůh do zimy, pak ho zase sneseme,“ povídala jí babička. Na Zelený čtvrttek věděly děti, že nebudou snídat nic jiného než jidášky s medem. Na Starém bělidle nebylo včel, ale pan otec poslal vždy plásť medu, když přehlížel. Pan otec byl včelař a měl mnoho úlů; slíbil také Proškové, až se mu podaří roj, že dostanou, poněvadž nejednou slyšel od babičky, že by si ničeho nepřála u toho stavení než úl, že je veselo člověku, když vidí ty včeličky celý den lítat z úlu, do úlu a pilně pracovat.

„Barunko, vstávej, slunce hněd vyjde!“ budila babička na Velký pátek ráno vnučku, zpolehoučku ji klepajíc na čelo. Barunka měla lehké spaní, hněd se probudila, a vidouc stát babičku u postele, vzpomněla, že byla prosila večer, aby ji vzbudila k rannímu modlení. Vyskočila, přehodila přes se sukýnku a šátek a šla s babičkou. Voršu a Bětku také vzbudila; „děti necháme spát, ještě tomu nerozumějí, budeme se modlit za ně,“ povídala. Jak dvěře u síně zavrzly, hněd se ozývala drůbež i dobytek

a psi vyskočili z bud. Babička je vlídně odstrčila a ostatním pravila: „Mějte strpení, až se pomodlíme!“ Když se byla Barunka na babičin příkaz v struze umyla, šly na stráň modlit se „devět otčenášů a zdrávasků, aby jim Pánbůh popřál po celý rok čistotu těla“, jak to byl obycej. Stará babička klekla, vroucně sepjala sevrklé ruce přes prsa, mírné oko její důvěrně obrátilo se k růžovým červánkům, které na východě zvěstovaly příchod slunce. Barunka klečela vedle ní, čerstvá, růžová jako poupatěčko. Modlila i ona se chvíli nábožně, ale pak se její jasné, veselé oči od východu točily po lese, po lukách a stráni. Rmutné vlny pomalu plynuly, unášejíce s sebou vždy ještě kusy ledu a sníh, v roklích na stráni bělel se také ještě sníh, ale sem tam zelenala se již tráva, rané chudobky vykvétaly, stromy a křoviny začínaly pučet, příroda probouzela se k radostnému životu. Růžové červánky rozcházely se po obloze, ze záhor vystupovaly zlaté paprsky výše a výše, pozlacujíce vrcholky stromů, až pomalu slunce v celé své velebnosti se ukázalo a světlo svoje po celé stráni rozlilo. Protější stráň byla ještě v polosvětle, za splavem padala mlha níže a níže a nad jejími vlnami bylo vidět na vrchu nad pilou klečet ženské pilařovic. „Koukejte jen, babičko, jak krásně slunce vychází,“ povídala Barunka, všecka pohroužena v podivu světla nebeského, „kýž bychom nyní klečely na Sněžce!“ — „Chceš-li Boha vroucně vzývat, všude k tomu místo, zem Páně celá krásná,“ řekla babička, udělavši kříž a vstanouc ze země. Jak se ohlédly, viděly nad sebou nejvýše na stráni Viktorku, opřenou o strom. Kučeraté vlasy od rosý zvlhlé visely jí kolem tváří, šat měla pocuchaný, hrdlo odhalené, černé oči planouce divým oh-

něm upřeny byly k slunci, v ruce pak držela rozkvetlý již petrklíč. Nezdálo se, že babičku vidí. „Kdepak ta ubohá zase chodila,“ povídala stařenka útrpně. — „A hle, kdepak našla již petrklíč!“ — „Někde vrch lesa, vždyť ona tam zchodí každý kout.“ — „Já jí oň poprosím!“ řeklo děvče a již běželo na stráň; tu se Viktorka ze svého zamýšlení probudila a rychle k odchodu se obrátila, když ale Barunka volala: „Prosím tě, Viktorko, dej mi ten kvítek,“ zůstala stát a se zrakem k zemi obráceným podala jí petrklíč. Pak se ale uškubla a jak šípka letěla po stráni dolů. Barunka sběhla k babičce. „Už dávno, co si nepřišla pro potravu,“ mínila babička. — „I včera, když jste byla v kostele, byla u nás, maminka jí dala bochník chleba a jidášky,“ pravila Barunka. — „Teď bude zase chudákovi lépe v letě; ale bůh ví, ona jako by neměla cit. Celou zimu jen v lehkém šatu, bosa; vždyť pak krvavé stopy po ní zůstávaly na sněhu, a ona jakoby nic. Jak ráda by jí byla paní myslivcová každý den teplého jídla dala dosyta, avšak nepřijme ničeho než kousek pečiva. Nešťastné stvoření!“ — „Ono jí není snad zima v té jeskyňce, babičko, sice by někam šla; vždyť jsme ji mnohdy kráte prosily, aby zůstala u nás.“ — „Pan myslivec povídal, že je v takových podzemních dírách v zimě teplo, a poněvadž Viktorka nikdy do výtopené sednice nepřijde, že zimu tak jako my necítí. To už Pánbůh tak řídí; on sesílá anděle strážce dítkám, aby střehli jich ode všeho zlého, a Viktorka je také ubohé dítě,“ pravila babička vcházejíc do stavení.

Jindy zaznívalo klekání a poledne z Žernovského vrchu z vížky nad kaplicí; ten den ale vyběhl Jan a Vilém s řehtačkami

mi do sadu a řehtali, až vrabce ze střechy vyplašili. Odpoledne šla babička s dětmi do městečka k božímu hrobu, stavily se pro panímámu a Mančinku. Panímáma vždy vedla babičku do komory a ukazovala plnou vošatku barevných vajec koledníkům, ukazovala celou řadu mazanců a tučného beránka. Také podala dětem vždy po hnětance, babičce nikoli, ona věděla, že stařenka od snídaně na Zelený čtvrtý až do večeře po vzkříšení do úst nevezme; ona sama také se na Velký pátek postila, ale přísný půst jako babička, to říkala že by nevydržela. „Každý dle svého svědomí, milá panímámo; já myslím, má-li být půst, ať je půst.“ Prohlížejíc pak panímámino umění a pochválíc kde co, dokládala: „My se zítra do pečení pustíme, uchystáno je vše; dnešní den ať je obětován modlitbě.“ A takový způsob byl v Prešovic domácnosti, neboť babiččino slovo platilo. Na Bílou sobotu bylo ale na Starém bělidle od časného jitra jako na pražském mostě: v sednici, v kuchyni, ve dvoře, u pece, všude se potkávaly dělné

ruce, a ku kterékoliv z ženských se děti se svými záležitostmi obracely, každá si naříkala, že neví, kde jí hlava stojí, i Barunka měla tolik práce, že zapomněla jedno pro druhé. Zato bylo ale kvečeru v stavení všecko všude v pořádku a babička s Barunkou i matkou šly na vzkříšení. Když pak v ozářeném, nábožnými naplněném chrámu zaznělo ze všech úst slavné „Vstaltě této chvíle ctný Vykupitel! Hallelujah!“, tu se cítilo děvče unešeno mocným citem, prsa se jí dmula, pudilo jí to ven, ven do šíré prostory, kde by mohla dát průchodu nevyslovnému jádotu, který jí v duši hlaholil. Celý večer bylo jí neobyčejně milo, a když jí dávala babička dobrou noc, vzala ji okolo krku a pustila se do pláče. „Co je ti, proč pláčeš?“ ptala se jí babička. — „Nic mi není, babičko, v sobě mám radost, že musím plakat,“ odpovědělo děvče. A stařenka sehnula se, políbila vnučku na čelo a pohladila jí líce, neříkajíc ani slova. Znalať svoji Barunku! —

Na Boží hod vzala babička k svěcení s sebou do kostela mazanec, víno a vejce. Když to pak domů přinesla, rozkrájelo se svěcené, každý z domácích dostal od obého po kousku a trochu vína. Drůbež a dobytek dostaly zase od obojího jako na vánoce, aby prý byly domu přichylné a hojný užitek dávaly, povídala babička. V pondělí byl ale na ženské zlý den, byla dynovačka a koleda. Sotva byly Proškovic ráno vstaly a se ustrojily, již ozývaly se za dveřmi hlasy: „Já jsem malý koledníček“ atd., a tu najednou zaklepal kdosi na dvéře; Bětka šla otevřít, ale opatrně otví-

rala, mohli to být i chlapci, neboť jistě bylo, že žádný ze známých vyšlehání nedaroval. Byl to pan otec, nejranější ze všech. Přišel jako svatoušek, přál „šťastné a veselé hody“, pod kabátem měl ale schovanou vrbovou dynovačku; tu najednou s ušklíbnutím vytáhl a začal ženské šlehat. Dostaly všechny, i hospodyně, Adelka, i babičku šlehl přes faldy, „aby blechy neštípaly,“ dodal se smíchem. A jako každý jiný koledník, dostal také pan otec po vajíčku, po jablíčku. „Co hoši, jak jste koledovali?“ ptal se pan otec chlapců. — „To jsou pěkní, jindy se jim nechce z lože, dnes ale sotva jsem vstala, už byli v sednici, aby mně vyšlehali,“ žalovala Barunka a pan otec i chlapci se jí vymáli. Přišel i pan myslivec dolů dynovat, i Míla i Tomeš, zkrátka nebyl pokoj celý den a děvčata, jak zhledly chlapce, schovávaly holá ramena pod zástery.

KAPITOLA XIII

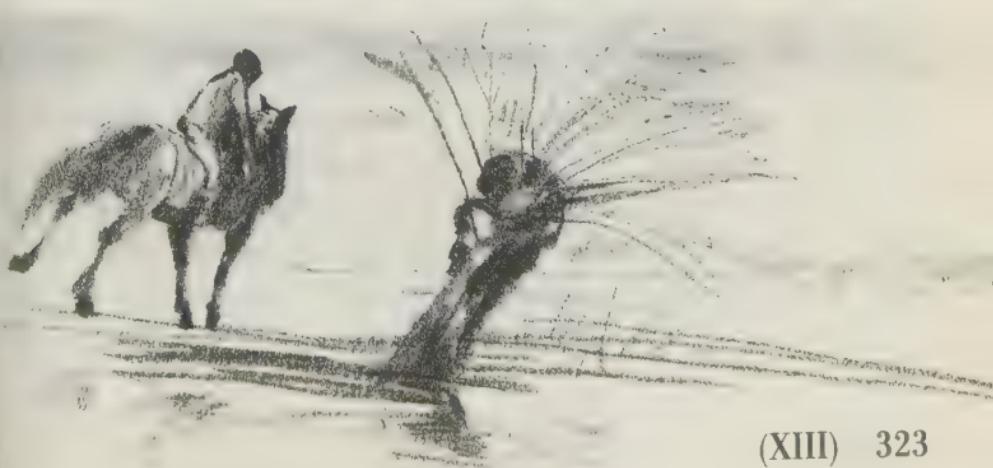

Jara skokem přibývalo; lidé pracovali již v polích, nahoře na stráni vyhřívaly se ještěrky a hadi, že se jich děti, jdouce na podzámecký vrch fialky a konvalinky hledat, vždy lekly; babička jim ale říkala, že se nemají co bát, že do svatého Jiří žádné zvíře není jedovaté, že se může vzít do ruky, „ale pak, když slunce už vysoko, pak je v nich jed,“ dokládala. Na louce za splavem rozkvítalo buličí očko, pryskyřník, na stráni modraly se podlésky a zlatově leskly se petrklíče. Děti sbíraly mladá lupénka do polívky, kopřivy přinášely housátkům, a kdykoli šla babička do chléva, slibovala Stračce, že už co nejdřív půjde na pastvu. Stromy úprkem obalovaly se listem, komáři veselé hráli ve

vzduchu, skřivánek vznášel se vysoko v povětrí, děti ho slyšely, ale málokdy malého zpěváčka viděly; také žežulku poslouchávaly a křičely do lesa: „Žežulko, pověz nám, jak dlouho budeme živí?“ Někdy zakukala, někdy se ale na ni Adelka zlobila, že nechce schválně zakukat. Chlapci učili Adelku otloukat vrbové píšťalky; když pak jí nechtěla píšťalka pískat, dávali vinu, že nedobře při otloukání říkala. „Vy holky neumíte ani píšťalku udělat,“ vysmíval se Jan. — „To není naše věc, ty ale zase neuděláš takovýto klobouček!“ pravila Barunka, ukazujíc bratrům klobouček z olšových listů, okrášlený chudobkami, který byla celý jehlinami sešpendlila. — „Hm, to je kunšt!“ pohodil hlavou chlapec. — „Pro mne ne, ale pro tebe,“ smála se Barunka, jdouc dělat ještě šaty ke kloboučku a tělo panenky z bezové duše. Jan ale položil proutek na koleno, a povídaje Adelce: „Teď poslouchej a dívej se, jak to budu dělat,“ a začínaje otloukat, říkal: „Otloukej se, píšťaličko, nebudeš-li se otloukat, budu na tě žalovati knížeti pánu, a on ti dá ránu, až odletíš ke zlatému žbánu. Huš, huš, huš, vrazím do tě nůž, vrazím do tě kudličku, vyrazím ti dušičku, vrazím do tě zavíráček, budeš zpívat jako ptáček.“ Píšťalka byla otlučena, udělána a pěkně pískala. Vilém ale míníl, že dalece tak pěkně nepíská jako Václavova pasácká; omrzelo ho dělat píšťaly, udělal si z proutku vozík, připřáhl se k němu a začal rejdit po louce, a psi za ním. Barunka dávajíc sestře udělanou panenku, povídala: „Na, ale uč se to dělat sama, kdo s tebou bude hrát, až začneme my chodit do školy, budeš tu sama.“ — „Bude tu babička,“ odpovědělo děvče s tváří, v níž bylo vidět, že jí ta samota byla nemilá sice, ale když jí ba-

bička zůstane, že jí zůstane všecko. Vtom šel kolem pan mlynář, podávaje Barunce list, pravil: „Běžte s ním k mamince, řekněte, že byl prášek v městě a že mu ho na poště dali.“ — „To je od tatínka!“ zajásaly děti běžice do stavení. Paní Prošková čtla s radostnou tváří list, dočtouc zvěstovala všem, že přijede tatínek v polovici máje i paní knězna. „Kolikrát se to ještě vyspíme?“ ptala se Adelka. — „Asi čtyrycetkrát,“ řekla Barunka. — „Oh je, to nebude ještě dlouho,“ mračilo se děvče. — „Viš co,“ radil Vilém, „já si udělám čtyrycet čárek na dvěře, a vždycky když ráno vstanu, jednu smažu.“ — „To udělej, uběhne ti čas,“ smála se matka.

Pan mlynář šel od splavu a stavil se. Tvář jeho byla starostlivá, nešklíbil se ani nemžoural, pikslu držel v ruce, ale netočil jí, jen někdy dvěma prsty uhodil na víčko. „Víte-li, co nového, lidičky?“ pravil vcházejí do sednice. — „Co se stalo?“ ptala se babička i paní jednohlasmě, vidouce, že není pan otec, jako bývá. — „Máme tu horskou vodu.“ — „Bože rač chránit, aby nebyla náhlá a zlá,“ pravila babička uleknuta. — „Bojím se toho,“

řekl mlynář; „měli jsme po kolik dní už polední větry, nato přišly deště v horách, jak mleči tamotud přišli povídají, jsou prý všecky potoky rozvodněné a sníh úprkem taje. Bude to letos myslím nekalé. Já jdu nyní rychle domů a uklidíme hned všecko zlému hostu z cesty. Radil bych, abyste se také přichystali, opatrnosti nikdy nezbývá. Odpoledne přijdu se podívat. Dávejte pozor na přibývání vody — vy ale, malá čečetko, nechoďte k vodě,“ doložil pan otec, štípna Adelku do tváři; poté odešel ze stavení. Babička šla se podívat k splavu, po stranách splavu byly hráze stavené z dubových dřevců, mezi nimiž vyrůstalo kapradí. Na stěnách hráze viděla babička, že vody přibylo, nejnižší sazeničky kapradin byly již ve vodě. Kusy dřev, drnu a ratolesti stromů unášel špinavý proud řeky přes splav. Starostlivě vrátila se babička domů. Když šly kry, stalo se mnohdy, že se nastavěly u splavu a proud řeky, struhou se žena, stavení zatopil; vždy býval strach, když začal led pukat, mlynářští chodívali ustavičně na stráži, aby se kde možná nebezpečenství předešlo roztrhováním krů stavících se v hory. Ale proti horské povodni nebylo úbrany. Jako na divém koni přihnala se z hor, vzala na cestě vše s sebou, co se jí v cestu stavilo, roztrhala hráz a břehy, vvrátila stromy i stavení, a to vše v takovém kvapu, že se lidé ani vzpamatovat nemohli. Proto také babička, zkušená toho, jak domů přišla, hned radila, aby se děly přípravy k odklízení věcí ze sednic na hůru, což se také hned dělo. Mezitím přišel pan myslivec, který jda z lesa okolo píly byl již slyšel, že přichází velká voda, a stoupání řeky pozoroval. „Ty děti by vám jen překážely, a když by zle přišlo, co s nimi, já je vezmu s sebou nahoru,“

pravil a hospodyně byly jeho nabídnutí rády. Odnašelo se, uklízelo, drůbež se odstěhovala na stráň, Stračka se odvedla k myslivecovům. „A vy jděte nyní za dětmi, aby ta paní neměla vše na starosti,“ pravila babička dceři a Bětce, když bylo vše uspořádáno, „já tu s Voršou zůstanu. Přijde-li voda do stavení, vylezeme na hůru, a tak zle snad dá pánbůh nebude, aby nás vzala i se stavením; není sem tak spádno jako ke mlýnu, ti chudáci jsou hůře na tom.“ Paní Prošková nechtěla dlouho přivolit, aby tam matka zůstala, ale když si říci nedala, musela jít. „Abu vám psi nezaběhli,“ upozornila odcházejíc ze stavení. — „Neboj se o to, ti vědí dobře, kde ochrany hledat, ti se nás nespustí.“ Vskutku také chodil Sultán i Tyrl v patách za babičkou, a když si sedla s vřetánkem k oknu, z něhož bylo vidět na řeku, lehli k jejím nohoum; Vorša, zvyklá jsouc na ustavičné šukání, mytí a smejení, dala se do poklizení prázdných chlívků, aby něco dělala, nepomyslíc, že za hodinu snad vodou a bahnem naplněny budou.

Smrklo se, vody víc a více přibývalo, sotva již koryto struhy postačovalo; louka za splavem byla již pod vodou, a kde tomu vrboví nepřekáželo, viděla babička z okna, ačkoliv stavení nízko

leželo a břeh řeky vysoký byl, kolísání se vln. Odložila vřetánko, sepjala ruce a začala se modlit. Vorša přišla také do sednice. „Voda hučí, až je člověku ouzko poslouchat; zvěř jako by cítila, že se něco bude dít, je schována, ani vrabce není vidět,“ povídala, oprášujíc u oken lavici. Vtom se ozval koňský dusot, po silnici od splavu pádil jezdec; u stavení zarazil a křikna: „Chraňte se, lidé, voda jde!“ pádil jedním cválem podél břehu ke mlýnu, ode mlýnu k městečku. „Pánbůh s námi, nahoře je zle, poslali věštu,“ pravila babička zblednouc. Než ale přece Vorše domlouvala, aby se nebála; šla ještě jednou podívat se, zdali vše v bezpečí a voda se ještě nevylívá. Zastihla u řeky pana otce. Měl vysoké boty nad kolena a ukazoval babičce, že již z řeky se vylívá i ze struh. Přišel také Míla a Kudrna nabídnout se babičce k pomůckce, by sama v stavení zůstat nemusela; babička ale poslala Kudrnu domů. „Vy máte děti, kdyby Pánbůh dopustil neštěstí, dělala bych si z toho svědomí. Má-li kdo s námi zůstat, ať zůstane Jakub, jemu se to lépe přísluší; a v hospodě ho nepotřebujou, tam není strachu, leda by se jim voda do chlíva dostala.“ Rozešli se. Do půlnoci bylo již stavení obklopeno vodou. Po žernovské stráni chodili lidé se světly; pan myslivec přišel také k stavení na stráň, a věda, že babička sotva spát bude, volal a hvízdal, chtě se dovědět, jak je. Jakub se mu ozval z okna ze sednice, že bdí, aby se paní Prošková o matku nestarala, načež pan myslivec odešel. Ráno bylo vidět teprv, že je celé údolí jedno jezero. V sednici museli chodit již po prknech a Míla stíží jen se dostal na stráň k drůbeži, voda se takovou prudkostí hnala přes cestu, že mu div nohy nepodrazila. Mezi

dnem přišli se všickni z myslivny podívat dolů. Děti vidouce stavení ve vodě a babičku chodit v sednici po prknech, pustily se na stráni do takového pláče a křiku, že sotva k upokojení byly. Psi se dívali z vikýře, a když na ně Jan volal, štěkali a vyli a rádi byli by dolů skočili, kdyby je Míla byl nedržel. Kudrna přišel, vypravoval, jaká spousta dál dole. Ve Žliči že vzala voda dvě stavení, v jednom že byla stará žena, která nechtíc poslechnout volání posla, aby se vystěhovala, otálela, až bylo pozdě. Mosty, lávky, stromy že bere voda, zkrátka vše, co jí v cestě leží. Ve mlýně že již jsou v hořejších sednicích. Kristla se přišla podívat, mohla-li by zatopeným přinést něco teplého k jídlu, ale nebylo možná, a když smělý Míla přece k ní přebrodit se snažil, sama ho prosila, aby zůstal, kde je. Dva dni trval ten strach; třetí den teprv začala voda opadávat. Jak se divily děti, když se z myslivny vrátily; zahrádka byla zaplavena, v sadě bylo vysoko nánosu, místami hluboké výmoky, vrby a olše byly do polovice obaleny bahinem. Lávka strhaná, chlívky podemleté, psí boudy odnešené. Chlapci šli s Adelkou podívat se za stavení. Měli tam sazené stromky, které si byli před rokem z lesa přinesli a jež babička jim zasadila, břízy děvčatům, chlapcům jedle. Stály tam beze škody. Pod hruškou byli si vystavěli malinkou chaloupku, udělali u ní zahrádku a plot, stroužku a na ní mlýnky, které se točily, když pršelo a stroužky se vodou naplnily. Byla tam i píčka, do níž dávala Adelka koláče a buchty z hlínvy uplácané. Po celé malé živnosti nebylo ale ani památky. „Dětiny!“ usmála se babička, slyšíc, jak toho litují; „jak by mohla obstát vaše hračka před proudem rozkaceného živlu, který stověké stromy a pevné domy vyvracel.“

Za krátký čas vysušilo slunce pole, luka i cesty, vítr roznesl nánosy, tráva svěžeji ještě se zelenala, škoda se všecka napravila a málo zůstalo památek zhoubné povodně; jen lidé si o ní dlouho povídali. Vlaštovičky zase přilítly; děti s radostí je vítaly, těšily se již, že brzičko přijde pan Beyer a po něm otec že přijede. Byl večer filipojakubský. Babička, když byla tříkrálovou křidou na všecky dvěre — zvenku u stavení, u chlívku a kurníku — tři kříže udělala, šla s dětmi na zámecký holý vrch. Chlapci nesli na ramenou stará košťata. Na vrchu byla již Kristla, Míla, všecka chasa ze dvora, ze mlýna, také Mančinka. Václav Kudrnův s bratry pomáhal Mílovi smolit košťata a ostatní rovnali do hranice dřeva a chvoj k pálení ohně. Noc byla krásná; teplý větrík vlnil zelenou osivu a roznášel vůni květin z parku a z květoucího sadu po celém vrchu. Z lesa ozývalo se houkání sovy, na vysokém topole u silnice štěbetal kos a z kroví v parku zanášely se líbezné zvuky slavíkovy písni až nahoru. Tu najednou vyšlehl plamen na Žlickém kopci, v okamžení nato na Žernovském vrchu a po stráních začaly se míhat a skákat plameny větší menší. A dále na vrchách náchodských, novoměstských vzplanuly ohně, tancovaly světla. Také Míla rozžal smolou napuštěné koště, hodě ho do hranice, která v malé chvíli vzplanula. Chasa začala výskat, každý uchvatil nasmolené koště, zapálil, a jak vysoko mohl, do povětrí vymrštil, křiče: „Leť, čarodějnice, leť!“ Pak seřadili se a začali s hořícími pochodněmi tance provádět, děvčata však držíce se za ruce a zpívajíce točily se kolem hořící hranice; když spadovala, rozházely oheň a začaly přeseň skákat, jak která daleko mohla.

„Dívejte se, tahle stará čarodějnice musí nejvýše vyletět!“ zvolal Míla, a popadna pometlo, tak prudec jím vyhodil, že v letu až zafičelo, vysoko vyletělo a skoro k zelenému osení zaletělo, kde stáli diváci. — „Ta prská!“ smála se chasa, běžíc pro praskající nasmolené pometlo. Chlapci tleskali pochvalu. Také ze Žernovského i Žlického vrchu ozýval se výskot, smích a zpěv. Okolo rudého ohně kmitaly se v divém kolování postavy jako fantastické; chvíli po chvíli z jejich středu diblík do výše vyletěl, zatřásl v povětrí ohnivou palicí, až tisíce jisker spršelo, a zase dolů padal při jásocu lidstva. „Hlele, ta vysoko letěla!“ zvolala Mančinka, ukazujíc prstem na Žernovský vrch. Jedna z žen jí ale ruku dolů stáhla, napomínajíc, aby neukazovala na čarodějnici, že by jí mohla pustit některá střelu do prstu.

Bylo již pozdě, když se vracela babička s dětmi domů. „Babičko, neslyšíte nic?“ šeptala Barunka, zastavíc babičku uprostřed květoucího sadu, blíže stavení, „jako by něco šumělo.“ — „Nic to není, větrík zahrává listím,“ odpověděla stařenka, doložíc: „Ten větrík dobře dělá.“ — „Proč dobré?“ — „Protože stromy k sobě sklání. Říká se, když stromy ve květu se líbají a objímají, že bude hojná úroda.“ — „Oh babičko, to je škoda, teď když začnou třešně, jahody, když tu bude veselo, musíme sedět celý den ve škole,“ smutně řekl Jan. — „To jinak nejde, hochu, vždy doma nemůžeš být, ani vždy hrát. Nyní vám nastanou jiné starosti a jiné radosti.“ — „I já ráda budu chodit do školy,“ pravila Barunka, „jen po vás, babičko, se mi bude stýskat, že celý den vidět se nebudem!“ — „I mně budete chybět, milé děti, ale což je to všecko platno, stromek kvete, dítě roste;

odkvétá strom, ovoce odpadne, odroste dítě, rodičům odběhne. Tak to Bůh chce. Dokud je strom zdráv, dává užitek, když pak uschne, porazí ho, dají na oheň, boží oheň ho stráví, popelem zmrví se zem, na níž vyrůstají zase jiné stromky. Také babička vaše úkol svůj dopřede a uložíte ji k věčnému spánku,“ polo-hlasitě dodala stařenka. V kroví u zahrádky slavík začal zpívat; děti říkaly, že to jejich slavíček, poněvadž každý rok do kroví u zahrádky přiletěl a hnízdo si tam stavěl. Od splavu zaznívala smutná melodie ukolíbavky Viktorčiny. Děti chtěly ještě zůstat venku, babička ale nutila domů: „Víte, že zejtra už nastane ško-la a časné vstávání, pojďte spat, ať se matka nehněvá,“ pravila, pobízejíc jednoho po druhém přes práh.

Ráno při snídaní kázala matka dětem, vyjmouc Adelku, která ještě spala, jak se mají učit, pana učitele poslouchat, na cestě jak mají slušně se chovat, dávala jim samé dobré naučení, až bylo dětem do pláče. Babička chystala jim potravu. „Tu máte každý svoji porci,“ pravila, kladouc na stůl tři velikánské krajice chleba, „tu máte každý kudličku, co jsem vám schovávala; vi-díš, Jeníčku, ty bys ji byl dávno ztratil a nyní neměl bys čím chleba ukrojit,“ řekla, vytahujíc z kapsáře tři kudličky s červe-nými střenkami. Pak udělala do každého krajice jamku, nacpala do ní másla, přikryla ji vydlábnutou střídou a položila jeden krajíc do rohožové mošinky Barunce, druhé dva do kožených kabelí chlapcům. K chlebu přidala ale ještě sušeného ovoce. Nasnídavše se vydaly se děti na cestu. „Jděte tedy s Kristem Pá-nem a nezapomeňte, co jsem vám řekla,“ napomínala matka ještě na prahu. Děti líbaly matce ruku a oči se jí zalily. Babič-

ka nedávala jim sbohem, ona je vyprovázela přes sad a Sultán s Tyrlem běželi též s sebou. „Poslechněte, chlapci, Barunku, když vás napomene, ona je starší z vás,“ kázala babička; „nevývádějte na cestě žádné takové skotáctví, až byste si ublížili. Ve škole neseděte nadarmo, sice toho budete jednou litovat. Každého slušně pozdravte; vozům a koňům se vyhněte. Ty, Vilímku, neobjímej kdekterého psa, některý je zlý, kousl by tě. Nelezte k vodě a uhřátí nepíte. Ty, Jeníku, nesněž chléb před časem a pak na ostatních nemámi. Nyní jděte spánembohem, navečír vám přijdem s Adelkou naproti.“ — „Ale babičko, nezapomeňte nechat nám oběd a ode všeho, co budete mít,“ prosil Jan. — „I jdi, bloudku, bodejť bychom zapomněli,“ usmála se babička. Pak požehnala děti křížkem a již chtěly jít, tu ještě vzpomněla na něco. „Kdyby měla přijít bouřka, myslím ale, že nepřijde, tedy nebojte se, jděte tiše svou cestou, modlete se, ale nestavte se pod strom, neboť do stromů rád hrom bije, rozumíte?“ — „Rozumíme, babičko, tatínek nám to také jednou povídal.“ — „Nato se babička rychle obrátila, aby neviděly děti slze, které se jí mimovolně do očí draly. Psi obskakovali děti velikými skoky, myslíce, že půjdou s sebou na procházku, ale Jan pověděl jim, kam jde cesta, žena je nazpět. Na babiččino zavolání vrátili se k ní, ale ohlídlí se několikrát, jestli je přece některý nezavolá. Také babička se ohlížela, a teprv když viděla, že děti už za mostek zacházejí, kde na ně Mančinka již čekala, kráčela bez přítrže domů. Byla celý den jaksi zamýšlená, chodila po stavení, jak by někoho hledala. Sotva kukačka v sednici odkukala čtvrtou hodinu

nu, vzala vřetánko pod paždí a pravila Adelce: „Pojď, děvečko, půjdeme školáčkům naproti; počkáme na ně u mlýna.“ Šly. U státue pod lipami seděla panímáma, pan otec a několik mlečů tam stálo. „Jdete naproti chase, viděte?“ volala panímáma zdaleka; „také čekáme na naši Manču. Posaďte se mezi nás, babičko!“ Babička sedla.

„Co máte nového?“ ptala se pana otce a ostatních. — „Právě tu vypravuju, že musí chasa ten týden k odvodu,“ ozval se jeden z mlečů. — „No, potěš je Pánbůh,“ pravila babička. — „Ba, milá babičko, bude to zase náruku dost; myslím, že je v Mílovi malá duše,“ řekla panímáma. — „Tak to bývá, když je člověk k světu podoben,“ ušklíbl se pan otec, mžouraje okem; „kdyby toho u Míly nebylo, byl by vojny svoboden, ale ta šlakovitá žehravost rychtářovic Lucie a zlost správcovic slečinky mu posvítily.“ — „Snad to otec jeho spraví,“ mínila babička, „na to alespoň Jakub doufal, když mu o vánocích pan správce službu odřekl.“ — „Inu,“ začal jeden z mlečů, „on by starý Míla jednu nebo dvě stovky za to dal.“ — „Dvě stovky, milá brachu, je ještě málo,“ řekl pan otec, „a tolik Míla dát nemůže, živnost není velká a kolik dětí na ní. Nejlíp by si ovšem pomohl, kdyby rychtářovic Lucii chtěl, ale proti gustu žádný disputát. Já vím, jestli bude muset Míla jít k odvodu a bude mít ještě na vybranou, že raději bude vojákem, nežli by rychtářovým synem byl.“ — „Inu, bič jako bič,“ hodil hlavou jeden z mlečů, „kdo Lucii dostanе, nemusí říci ,Bože mne netrestej‘, ten bude trestán dost.“ — „Mně je nejlíťejí toho děvčete Kristly,“ pravila babička, „ta bude dělat!“ — „Což děvče,“ zamžoural pan otec, „popláče,

poheká a dost; Jakubovi bude hůř!“ — „Toť je jisto, kdo není rád vojákem, těžko přivyká, ale konečně by přece přivykl, jako každý jiný. Vím já dobré, pane otče, jak to chodí; nebožtík Jiří, dej mu Pánbůh nebe, musel horšímu zvykat, a já s ním, ale u nás bylo to jinaké a s Kristlou je to také jiné. Jiří dostal dovolení k ženění, vzali jsme se a žili jsme spokojeně. Zde to ale být nemůže; a není se čemu divit, že Mila s nechutí jde, když si ti dva pomyslí, čtrnácte let na sebe čekat! No, snad se přece podaří, že tomu ujde,“ dodala stařenka, a celá tvář se jí pojednou vysnila, neboť zahlídla zdaleka přicházet děti. Ty opět, spatřivše babičku, pustily se do běhu. — „No Mančo, nemáš hlad?“ ptal se pan otec, když ho byla dcerka pozdravila. — „Baže mám, tatínku, a všecky máme hlad, vždyť jsme neobědvaly,“ odpověděla. — „A ten krajíc chleba, křížaly, buchty, to byla rosa?“ mžikl pan otec, zatoče pikslu. — „Copak, tatínku, to není žádný oběd,“ usmálo se děvče. — „A taký kus cesty klusat a tolík se učit, není-li pravda, děti, to se dostane hlad?“ zasmála se babička, a kladouc si vřetánko pod paží, dodala: „Půjdeme tedy, abych si vás zachovala a hladem jste mi neumřeli.“ Dali si dobrou noc. Mančinka povídala ještě Barunce, že bude zase ráno čekat na můstku, pak pospíchala za matkou do mlýna, Barunka chytila se babičky za ruku. „Povídejte mi tedy, jak se vám vedlo, čemu jste se ve škole učili a jak jste se chovali?“ ptala se babička po cestě. — „Hečte babičko, já jsem bankaufsér,“ vyjel rychle Jan, před babičkou poskakuje. — „Prosím tě, hochu, co je to?“ ptala se babička. — „Víte, babičko, kdo sedí na kraji ve škamně, ten dává na ostatní pozor, co vedle něho sedí, a který

se nepořádně chová, toho si zapíše,“ vysvětlovala Barunka. — „Mně se zdá, že tomu u nás říkají dohlížitel, ale to musel dávat pozor vždy jen ten nejhodnější a nejpilnější hoch z celé lavice, a pan učitel ho neudělal hned dohlížitelem.“ — „Však nám to Kopřivovic Toník vyčítal, když jsme šli ze školy, že prý kdybychom nebyli Proškovic, že by s námi pan učitel tolik nenaděláл;“ žalovala Barunka. — „To si nemyslete,“ pravila babička, „pan učitel nebude s vámi dělat výminky; když toho zasloužíte, potrestá vás jako Toníka; on to proto dělá, abyste si té pocty vážili, rádi do školy chodili a hleděli vždy hodnými být. A co jste se učili?“ — „Diktando,“ odpověděla Barunka i chlapci. — „Co je to vlastně?“ — „Pan učitel nám předříkává z knihy, my píšeme a pak to musíme překládat z německého do českého, z českého do německého.“ — „A což rozumějí ty děti německy?“ ptala se babička, majíc při všem svoje zvláštní mínění a vše ráda dopodrobna vyzvídající jako paní knězna. — „I babičko, žádný neumí německy, jen my trochu, protože jsme se doma již učili a tatínek na nás německy mluví; ale to nic neškodí, třebas tomu nerozuměli, jen když přinesou úlohy dobře,“ vykládala Barunka. — „No ale jakpak je udělají, když neumějí na ně německy ani koukat?“ — „Však oni jsou dost trestáni, že je nedělají dobře; pan učitel jim buď udělá čárky do černé knihy, nebo musí stát na místě hanby, a někdy dostanou také fláky na ruce. Dnes měla také stát u černé tabule, co vedle mne sedí, rychtářovic Anina, ona nikdy diktando německé neumí. Ona si mi v poledne stěžovala, když jsme před školou seděly, že neumí úlohu udělat. Ani strachem nejedla. Já jsem jí to tedy napsala

a dostala jsem od ní dvě homolky za to.“ — „Tos ale neměla brát,“ řekla babička. — „Vždyť já jsem je nechtěla vzít, ale ona povídala, že má ještě dvě; byla tolik ráda, že jsem jí úlohy napísala, a slíbila mi, že mi přinese každý den něco, jen abych jí s tou němčinou pomohla. Proč bych jí to neudělala, viděte?“ — „Pomoci jí můžeš, ale ne dělat, sice se to nenaučí.“ — „I copak z toho, to nemusí umět, to se učíme jen tak, že pan učitel chce.“ — „Protože pan učitel chce, aby z vás něco bylo, a čím více umíte, tím snáze ve světě projdete. A německá řeč je přece jen potřebná; vidíte, ani nemohu s vaším otcem si pohovořit.“ — „Ale tatínek vám přece všecko rozumí a vy tatínkovi, a nemluvíte německy. Ale ve Žliči mluví se jen česky, tedy nemusí Anina umět německy; povídala, když bude chtít umět, že může jít do Němec. Pan učitel ale jinak nedá. A holečku, babičko, on se žádný rád neučí německé diktando, je těžké; kdyby české bylo, oh je, to by šlo jako otčenáš.“ — „Inu, když vy z toho ještě nemáte rozum, ale máte poslechnout a všemu se rádi učit. Jestlipak chlapci poslouchali?“ — „I ano, jenže Jeník začal, když pan učitel ze sednice odešel, s chlapci dovádět, až skákali po la-

vicích. Já jsem mu ale řekla . . .“ — „Tys mi řekla, ty, já sám přestal, protože jsem slyšel pana učitele!“ — „To se dovídám hezkých věcí, máš dohlížet na jiné, a sám tropíš; jak to?“ řekla babička. — „I babičko,“ ozval se Vilém, který byl posud tichý, ukazuje Adelce velký kus sladkého dřeva a knížtičku pozlátka, co vyměnil ve škole od jakéhosi hochha za krejcar, „i babičko, to jsou rozpustili ti kluci ve škole až hrůza. Kdybyste viděla, oni skáčou po škamnech a perou se a dohlížitelové také s nimi.“ — „I propánakrále, co tomu říká pan učitel?“ — „To když pan učitel odejde ze školy ven. Když má přijít, to honem skákají na svá místa, dají ruce na škamnu a je ticho.“ — „Nezbedové!“ pravila babička. — „A holky si zase hrajou s pannami ve škole, však já jsem to dobře viděl,“ žaloval Jan. — „Jste vy to kvítkové z raráškovy zahrady, aby měl učitel s vámi svatou trpělivost,“ pravila babička. Děti jí povídaly ještě mnoho o škole a jak se jim po cestě dařilo; byla to první jejich cesta a nemálo se na svoji

samostatnost pyšnily, jak by z Paříže se byly vrátily. „A kde máš homolky, snědli jste je?“ ptala se ještě babička, zkoumajíc, co vše děti jedly, neboť o jejich zdraví starost měla. — „Jednu jsme snědli, druhou jsem si chtěla nechat domů, ale když jsem u tabule psala, vyšantročil mi ji Kopřiva z mošinky. On sedí za mnou. Kdybych mu byla co řekla, byl by mně, až bychom šli ze školy, nabuchcoval, ten je pěkný.“ Babička nedala dětem za pravdu, ale v duši si myslila: Vždyť jsme my nebyly lepší. Děti dobře věděly, že je babička shovívavější než matka, ona k mnohému dětskému šelmovství, co chlapci provedli, oko zamhouřila, nebránila, když si někdy Barunka zaskotačila, proto se jí také se vším svěřily spíše než matce, která dle své přísné povahy vše přísněji brala.

KAPITOLA XIV

Bylo to za několik dní po prvním máji; byl čtvrtý, děti neměly školu a pomáhaly babičce v zahrádce zalívat květiny a víno, které se již po zdi zelenalo. Šly si také zalít svoje stromky; ony měly ten čtvrtý vůbec mnoho práce, neboť tři dni neprohlížela Barunka svoje panny, chlapci nemohli prohnat koníky, vozy, flinty a míče ležely v koutku. V holubníku také nebyli a králíky krmila Adelka. Ve čtvrtý muselo se vše vynahradit. Babička hotova jsouc se zalíváním, nechala děti hrát, sedla na drnové

sedátko pod modrý bez a pustila se do přádla, neboť nebyla zvyklá ani chvíli zahálet. Byla smutná, ani si nezpívala, ani si nevšímala černé slepice, která vešla otevřenými vrátky do zahrady, a když nikdo nebránil, na záhonku si hrabat začala. Sivá husa pásla se u plotu, žluté její housátka prostrkovaly hlavičky plotem, všetečně do zahrady nahlížejíce; babička měla je velmi ráda, ty housátka, a teď si jich ani nevšimla. Na kolikero stran myšlenky její zabíhaly. Přišel zvěst z Vídň od Jana, že nepřijedou v polovici máje, komtesa Hortensie že se těžce roznemohla. Dá-li jí Bůh zase zdraví, pak že by snad paní kněžna se podívala na panství, jisto však že to není. Paní Terezka, když list přišel, plakala, děti také plakaly. Vilím měl na dveřích jen několik čárk ještě k smazání, a tu najednou bylo všecko těšení nadarmo. A ta dobrá, milá Hortensie, aby měla umřít, to jim nešlo ani do hlavy; nezapomněly při žádném modlení obětovat otčenáš za její uzdravení. Ale což, děti spokojily se zase, paní Terezka však, beztoho málomluvná, ještě méně mluvila, a kdykoliv babička do pokoje k ní přišla, viděla ji uplakanou. Posílala ji tedy raději na návštěvy, aby se vyrazila; ona byla babička vůbec ráda, když Terezka někam si vyšla, neboť viděla předobře, že se přece jen dceři v osamělému staveníčku mnohdy stýská a že by raději živa byla v hlučném světě, jemuž po mnohá léta byla uvykla. V manželství byla velmi šťastna, ale to zlé bylo při tom, že Jan největší část roku ve Vídni trávit musel a ona ve strachu a stesku bez něho žít musela. A nyní neměla vidět manžela, děti otce snad celý rok. „Pro život zas život,“ povídala si babička. S Janem chtěla přijeti Johanka, druhá dcera babiččina; chtěla se přijít na

matku podívat, s ní se potěšit, a také poradit, neboť se měla vdávat. Velice se již babička těšila, a nyní měla též po naději. Mimo to vše trápil ji Mílův odvod. Míla byl švarný, upřímný hoch, Kristla byla hodné děvče, babička je měla oba velmi ráda, byla by přála, aby se za sebe dostali. „Když se rovný k rovnému sejde, bývá shoda a Pánbůh sám radost má z takového manželství!“ říkala. Avšak i té radosti hrozila těžká rána, Míla šel ráno s ostatními k odvodu. To všecko leželo babičce v hlavě, a proto byla smutná.

„Babičko, jen se dívejte, Černá tu hrabe. Počkej ty opice! Vššša!“ ozval se Barunčin hlas, a babička pozdvihnouc hlavu, viděla slepici letět ze zahrady a na záhonku vyhrabaný důl. — „To je kůže, jak si chytře přišla! Vezmi hrábě, Barunko, a oprav záhonek. Hleďme ji, a husy jsou tu také. Ono mne to volá, je čas, šlo by to na hřad, já se trochu zapomněla. Musím jím nasypat.“ To řkouc odložila babička vřetánko a šla si nakrmit drůbež. Barunka zůstala v zahrádce, srovnávala záhon. Za chvíli přišla Kristla. „Jste tu sama?“ ptala se nahlídnouc přes plot. — „Jen pojď dále, babička přijde hned, šla sypat drůbeži,“ zvala Barunka. — „Kdepak je matka?“ — „Šla do města navštívit kmotřinku; to víš, maminka pláče, poněvadž tatínek snad ani letos nepřijede, proto babička maminku raději posílá, kde by se trochu vyrazila. My se všecky tolík na tatínka těšily a na komtesu také, a všecko nám sklaplo. Chudák Hortensie!“ Po těch slovech Barunka, klečíc na jednom koleně na cestičce, opřela loket o druhé koleno, a položíc si hlavu do dlani, zamyslila se. Kristla sedla pod bez, ruce sepjaté položila v klín, hlava jí skles-

la na prsa. Byla všecka ztracena, oči od pláče opuchlé. — „To musí být zlá nemoc, ta hlavnice; jestli ona umře, ach bože! Kristlo, ty jsi neměla nikdy hlavnici?“ ptala se po chvílkovém pomlčení Barunka. — „Ne, já jsem jaktěživa nestonala; ale teď bude po mém zdraví veta,“ smutně odpověděla Kristla. Tu se teprv Barunka dobré na ni podívala, a vidouc změněnou její tvář, vyskočila, popošla k ní, ptajíc se: „Co je ti? Což je Míla odveden?“ Kristla místo odpovědi pustila se do štkání. Vtom přišla babička nazpět. „Už se vrátili?“ ptala se rychle. — „Nevrátili ještě,“ zakroutila Kristla hlavou; „ale vždyť je darmo dělat si naděje. Lucka se prý zapřísáhla, že když ona Mílu nedostane, ani já ho dostat nemám. Co ona chce, to rychtář udělá, on je na ni tuze pyšný, a pan správce udělá zase mnoho kvůli rychtáři. Správcovic slečinka nemůže zapomenout, že byl milovník její od Míly pohaněn, přilívá též žluči, a je všeličeho ještě, milá babičko, co mi naději bere.“ — „Ale vždyť pak tatík Mílův byl na kanceláři, a jak slyším, nesl s sebou hezkých pár zlatých; byla by tedy přece čáka.“ — „Pravda, to je jediná naše naděje, když ho vyslechli, že snad přece pomohou; ale stalo se již nejednou, že vyslechli a nepomohli; řekli zkrátka, že to nešlo, a člověk musel být spokojen.“ — „Snad se to Mílovi nestane; a kdyby přece, myslila bych, aby otec jeho ty peníze, co obětuje na úplatky, když by se nepodařilo, sebral, tvůj tatík aby ostatní přidal a Mílu vyplatili dle práva; měli byste po starosti.“ — „Kdyby nebylo kdyby, milá babičko. Za jedno jsou peníze, co starý Míla již nyní dal, ty tam, za druhé nemá můj tatík na hotovosti víc, než co potřebuje do živnosti, a byť měl i Jakuba dost rád

a vzít si ho mi dokonce nebráníl, přece by mu bylo milejší, aby mu zeř do živnosti přinesl, a ne odnesl. A konečně dejme tomu, že by je i chtěl sehnat, Míla je hrdé náturny, nechce ode mne čehož přijmout, nedopustil by, aby ho můj tatík vyplatil.“ — „On si snad myslí: ‚Dostaneš-li velikého věna, bude ti, muži, poroučet žena,‘ a tomu se každý hrdý muž vyhýbá, milá holka; tu by mu ale povolnost k necti nesloužila. Ostatně nač mluvit o něčem, co snad udělat potřeba nebude, a kdyby byla, stěží se vykonat dá.“ — „Chyba, veliká chyba, že se to stalo s tím Taliánem; já se tomu tenkráte smála, teď ale nad tím pláču,“ pravila Kristla. „Kdyby toho nebylo, byl by se dostal Míla do dvora, dvě leta byl by tam sloužil a zprostil se vojny. To mne nejvíce trápí, že já vlastně vinna jsem.“

„Bláhová, proč bys vinila se, jako by tuhleta sedmikráska za to mohla, když bychom, obě ji chtíce mít, o ni se pohádaly. Tož bych já se musela též vinit, že jsem přivedla mého nebožtíka do podobné nesnáze; byla to skoro podobná případnost jako u tebe. Milá brachu, cožpak člověk, když ho hněv, žehrovost, láska aneb jakákoli vášeň uchvatí, má tolik kdy, aby se s rozumem radil? Tu chvíli kdyby po něm bylo, nebude dbát. A což je to všecko platno, i ten nejdokonalejší člověk podléhá slabostem.“ — „Babičko, vy jste již lonský rok o svátku pana Proška řekla, že váš nebožtík podobného cos dokázal, zač utrpěl, a nyní jste se zmínila zase; já zapomněla jako na smrt tázat se vás od té doby, povězte mi to nyní. Ujde chvíle, přijdem na jiné myslénky, a sedí se tu pod tím bezem až mílo,“ prosila Kristla. — „Třebas,“ řekla babička; „ty, Barunko, jdi a dej mi pozor po těch

dětech, ať mi to nejde k vodě!“ Barunka odešla a babička začala: „Byla jsem děvčice vyrostlá již, když začala Marie Terezie s Prusem vojnu. O něco se nepohodli.¹⁾ Císař Josef s vojskem přitáhl k Jaroměři a Prus položil se u hranic. V celém okolí bylo vojsko rozloženo i po vesnicích. V naší živnosti měli jsme několik sprostých vojáků a jednoho důstojníka. Byl to člověk lehké mysli, z těch, jimž se zdá, že hned každé děvče do svých tenat vpletou jako pavouk muchu. Já ho zkrátka odbyla, ale on si z mých slov ničeho nedělal, střásl je ze sebe jako rosu. Když řeč nic neprospěla, zařídila jsem si všechny pochodky tak, abych se s ním nikdež potkat nemusela samotná. To víš, jak to je, že musí děvče kolikrát za den běžet tu na pole, tu na trávu, že odejdou domácí a nechají ji samotnou, zkrátka, že není zvyk ani potřeba, aby kdo děvčata hlídal, že se musí hlídat samy, a tu naskytne se příležitosti dost pro svůdného člověka k pronásledování. Ale Pánbůh mne chránil. Na trávu chodívala jsem časninko zrána, když ještě všecko spalo. Já od mladosti časně ráno vstávala, matka mi vždy říkala: ‚Kdo časně vstává, tomu Pánbůh dává.‘ Měla pravdu, kdybych ani jiný užitek z toho byla neměla, tedy radost. Když jsem vešla zrána do sadu nebo do pole a viděla travičku pěkně zelenou, porosenou, srdce se mi na ni smálo. Každé kvítečko stálo jako panna, s pozdvíženou hlavičkou, s vyspalýma očkama. Všude čpěla vúně, z každého lístečku, z každé travičky. Ptáčkové, chudinci malí, nade mnou se vznášeli, zpěvem Pánabohu chválíce; jinak všude svaté ticho. Když pak začalo slunce za horami vycházet, bývalo mi vždy, jak bych v kostele stála, zpívala jsem si a práce mi šla od ruky jak by hrál. Jednou

1) Spor o dědictví bavorské 1777.

pták. Náš tatínek zastřelil jednou orla.“ — „To si myslím,“ povídal Jan; „já ti ukážu orla a mnoho zvířat, mám je namalované v kníze, co jsem dostal vloni vázaného; pojď se mnou.“ To řka táhl Orla do sednice, kde mu hned knihu ukazoval. Orlovi se zvířata velmi dobře líbila a pan Beyer též s velkou libostí list od listu prohlížel. „To jsi vloni neměl?“ ptal se Jana. „To jsem dostal vázaného od komtesy, a ještě jsem dostal pár holubů od Kristly a králíčky od myslivců, a od babičky dvacetník, a od rodičů na šaty!“ chlubil se Jan. — „Ty jsi šťastný hoch,“ začal pan Beyer, dívaje se do knihy, a vida právě lišku, usmál se: „Jako živa; počkej kůže, tobě musím posvítit!“ Vilím myslí, že to platí vymalované, divně se na něho podíval, až pan Beyer s usmáním řekl: „Neboj se, této lišce nic neudělám, ale jedné v horách, která jí je podobná, tu musíme skřípnout, dělá nám mnoho škody.“ — „Snad ji Petr chytne, já s ním byl pasti klást, než jsme odešli,“ mínil Orel. — „I hochu, liška je desetkrát chytřejší než Petr, ta má spády, že by si to člověk ani nepomyšlil, a dokonce byla-li už jednou v pasti, jako ta, co na ni číhám. Mrcha, nalékli jsme na ni pečení, mínili jsme, že jí musíme dostat; měla hlad, i co neudělala kůže, ukousla si přeraženou nohu a utekla. Teď ji sotva dostanem, škodou člověk zmoudří a liška má věru tolik rozumu jako člověk,“ vypravoval myslivec, ustavičně listy obraceje. „Vždyť se nadarmo neříká, ‚chytrý jako liška,‘“ pravila babička. — „Tu je orel, tu!“ volali chlapci, dívající se na krásného ptáka s roztaženýma křídlama, jak se vrhá na lup. — „Právě takového jsem zastřelil; byl to krásný pták, skoro mi ho bylo líto, ale co dělat, taková příležitost se hned ne-

naskytne člověku. Trefil jsem ho dobře; a to je hlavní věc, jen ne zvíře morít.“ — „To já také říkám,“ ozvala se zase babička. — „Ale že vám není líto té zvěři, pane Beyer, já bych nemohla žádné zvíře zastřelit,“ povídala Barunka. — „Ale zaříznout můžete,“ usmál se pan myslivec, „a co lepší, když zvíře netuší nebezpečenství, jednou ranou padne, anebo když je dříve chytáním uplašíte, přípravami ustrašíte, a pak teprv podřezáte, mnohdy ještě tak nešikovně, že vám polozabité uletí.“ — „My nezařezujem drůbež,“ upírala Barunka, „to Vorša, ta je nelituje, a pak je hned po nich.“ Chvíli ještě bavily se děti se zvířaty, pak je volala matka k večeři. — Jindy vyptávaly se děti pana Beyera na hory, chtěly vědět, zdali nezabloudil do Rybrcoulovy zahrádky, a všelicos jiného, tenkráte ptaly se ustavičně jen Orla, poslouchajíce s velikým podivením, když jím mladý chlapec povídal o nebezpečenstvích, co s otcem již přestál, o zvířatech, které zastřelil, když jím popisoval ohromné balvany sněhové, které v horách leží, jak zasypou celé vesnice, takže jako pohřbeny pod nimi jsou, a lidé chtějí-li na povrch, obyčejně komínem ven vylízájí a každý od svého stavení cestu klestit si musí. To vše ale Jana neodstrašilo, on si přece jen přál být již v tom stáří, kde by mohl k panu Beyerovi jít. „Až ty budeš u nás, pak mne dá tatínek na výměnu k rýznburskému myslivci, abych i lehčího myslivectví okusil.“ — „To je škoda, že nebudeš doma,“ mrzel se Jan. — „Nebude se ti stýskat, máme ještě dva mládence, bratr Čeněk je tak velký jako ty a sestra Mařenka bude tě mít ráda,“ pravil Orel. Co zatím děti sedíce na dvorku poslouchaly Orlova vypravování a skrze krystaly, které jim byl přinesl, do

světla nahlížely, poslouchal pan Beyer babičku, vypravující o povodni a o všelijakých novinkách, které se byly za celý rok přihodily. „A rodina mého pana bratra na Rýznburku, zdráva?“ ptal se myslivec. — „I zdráva,“ povídala paní Prošková. „Anuška hodně roste; chlapci chodí na Červenou Hůru do školy, mají tam blíž nežli do města; divno je mi, že tu ještě pan myslivec není; řekl, že se staví vás přivítat, až půjde na čekanou. Byl tu ráno a přinesl mi zprávu ze zámku, že došel z Vídně list. Šla jsem hned do zámku a dověděla se, že je komtese lépe, že snad kněžna na obžinky přijede, as čtrnácte dní zde se zdrží a pak do Florencie odjede. Mám tedy naději, že nám tatínek přes zimu zde zůstane; nevezme prý kněžna komonstvo s sebou. Za kolik let jednou budem zase delší čas pohromadě.“ Dávno byla již paní Prošková tolik nemluvila, dávno tak spokojena nebyla jako ten den, co dostala potěšitelnou novinu, že manžel přijede.

„Chvála Pánubohu, že ta slečinka z té nemoci vyvázla, byla by věčná škoda toho mladého, dobrého stvoření. Všickni jsme prosili Pánabohu, aby jí pomohl; včera tu ještě Cilka Kudrnovic pro ni plakala.“ — „Měla by proč plakat,“ mínila paní Prošková. Pan Beyer ptal se, jak to míněno, a babička vypravovala mu svoji návštěvu v zámku, při čemž ovšem komtese přičtla zásluhu, kterou o dobrobyt Kudrnovic rodiny měla. „Já slyšel,“ ptal se myslivec, že je komteska dcera — „Vtom zaťukal někdo na okno. — „To je pan kmotr, znám ho po ťukání; jen dále!“ hodně hlasitě zavolala paní Prošková. — „Lidé mají zlé huby,“ odpověděla babička na myslivcovu otázku; „a kdo v slunci chodí, stíny ho následují, to jinak není; co na tom, ať je čí je.“ Pan

kmotr rýznburšký vešel do dveří a oba myslivci srdečně se vítali. „Kde jste se zabavoval, že tak dlouho nejdete?“ ptala se babička, ouzkostně hodíc okem po ručnici, kterou pan myslivec na hřeb zavěšoval. — „Měl jsem roztomilého hosta, pana správce, přišel pro dříví; prodal si deputát, teď by rád měl napřed zase dříví a chtěl by člověka svádět k partykám. Ten by mi vypadl. Já hned čul, že s něčím podobným jde, poněvadž přišel jak mílius. Ale pověděl jsem mu do pravdy! Také jsem mu dal ťafku za Mílu; toho hocha je mi líto a Kristly též. Dnes ráno stavě se u nich na holbičku, ulekl jsem se, jak vypadá. To má ten sa-fraport —,“ pan myslivec se plácl přes ústa, vzpomena, že sedí u babičky, „na svědomí.“ — „Co se to stalo?“ ptal se Beyer a babička ráda vypravujíc pověděla mu Mílův odvod i příčiny jeho. — „Tak to je na tom světě, kam se člověk obrátí, všude najde trápení a bídu, mezi velkými i malými, a který žádné nemá, ten si je udělá,“ povídal Beyer. — „Neštěstí a bolestí očisťuje se člověk ode všech šlaků jako zlato ohněm. Bez bolesti není radosti. Kdybych věděla jak, pomohla bych ráda tomu děvčeti, ale nemožno. Musí prozatím snášet, jak se dá. Nejhůř jí bude zítra, až Míla odjede.“ — „Tedy zítra už odjede,“ divil se myslivec; „no, toť mají naspěch. Kam přijde?“ — „Do Hradce.“ — „Konáme tedy stejnou cestu, jenže já s plavci na vorech po vodě, a on po zemi.“ — Chlapci přiběhli do sednice, Jan a Vilím ukazovali panu myslivcovi káně, jež byl Orlík zastřelil, Orlík pak otci povídal, že byli u splavu a tam že viděl bláznivou Viktorku. — „Ještě je živa ta osoba?“ divil se pan Beyer. — „Ba ubohá, lépe by jí bylo v zemi, nežli jí na zemi je,“ odpověděla babička.

„Ale schází již, stárne; málokdy je ji slyšet zpívat, leč za světlých nocí.“ — „Ale u splavu přece sedí, kouká do vody, mnohdy přes půlnoc,“ pravil myslivec. „Včera jsem šel okolo ní, trhala proutí vrbové a házela je do vody; bylo již pozdě. Co tu dělás?“ povídám. Ona nic, ptám se jí podruhé, tu se po mně obráti, zajiskří očima; myslil jsem, že po mně skočí, ale snad že mne poznala nebo co jí hlavou prolítlo, obrátila se zase k vodě a proutek za proutkem házela přes splav. Někdy s ní nemůže člověk ničehož pořídit. Je mi líto, přál bych jí ukončení toho bídného živobytí, ale kdybych ji neviděl sedět u splavu, kdybych neslyšel, když stojím na čekání, její písničku, chybělo by mi cosi; stýskalo by se mi,“ řekl myslivec, drží káně ustavičně v rukou. — „Když člověk na něco zvykne, těžko odvykat,“ pravil Beyer, klada rozžatou hubku do krátké hliněnky drátované, a když si několikrát pořádně zabafčil, pokračoval: „Ať to již na člověka, zvíře nebo věc. Tak já jsem zvyklý, když jdu na cestu, na tuto dýmku; moje matka z podobné kouřivala, jako bych ji viděl sedět na zápraží.“ — „Cože, vaše matka kouřila?“ s podivením zvolala Barunka. — „V horách ženské mnoho kouří, zvláště staré babičky, jenže místo tabáku bramborovou nař, a dostanou-li, višňový list.“ — „Nemyslím, že je to chutné,“ pravil myslivec, nakuřuje si též, ale do malované porcelánky. — „Tak mám i jistá místa v lese rád,“ začal zase Beyer, „na nichž se vždy mimovolně zastavím, které jsem si zamiloval, že mne upomínají buď na jisté osoby, aneb na milé neb nemilé okolnosti mého života. Kdyby chyběl na těch místech jediný strom, jedený keř, chybělo by mi cosi. Na jednom místě, je to srázná vý-

še, stojí osamělý smrk, je to starý strom, ratolesti jeho se z jedné strany chýlí nad hlubokou propastí, v jejíchž rozpuklinách sem a tam kapradí aneb kříček jalovce roste, a v dole žene se potok přes skaliska a tvoří samé vodopády. Nevím sám, jak se dělo, ale k tomu vždy jsem zabloudil, když mne něco soužilo a nějaké neštěstí mne potkalo. Tak když jsem chodil za mojí ženou a se domníval, že ji nedostanu; rodiče její bránili a později teprv svolili. Tak když mně umřel nejstarší synek, i když mi stará matka zemřela. Vždy jsem vyšel z domu, šel bez cíle, nekoukal se ani vpravo ani vlevo a mimovolně nesly mne nohy do divokého dolu, a když jsem se očtnul nad propastí u zasmušilého smrku, když jsem viděl před sebou vrchole hor, jeden nad druhým, jako by ze mne tíže spadla, já se nestyděl plakat. Když jsem drsné tělo stromu obejmul, zdálo se mi, že je v něm život, že rozumí mým žalobám, a ratolesti jeho chvílemi nadě mnou zašuměly, jako by se mnou vzdýchaly a povídат mi chtěly o stejných bolestech.“ Beyer se zamlčel, velké jeho oči byly obráceny na světlo na stole hořící, z úst hrnuly se místo slov lehouneké obláčky dýmu ke stropu, provázené jeho myslénkami.

„Ba věru, člověku se někdy zdá, jako by ty stromy živy byly,“ řekl rýznburšský myslivec. „Vím to ze zkušenosti. Jedenkráte — je tomu již několik let — vykázal jsem stromy k porážení. Hajný nemohl jít, já šel ku kácení dohlížet. Drvoštěpové přijdou a hotují se porazit nejdřív krásnou břízu; ani poskvrnky na ní nebylo, pěkně stála jako panna. Zahleděl jsem se na ni, a tu se mi zdálo — je to k smíchu, ale bylo mi tak —, jako by se mi k nohoum skláněla, ratolestmi jak by mne objímala, a do uší mi zně-

lo: „Proč chceš usmrtit můj mladý život, co jsem ti udělala?“ Vtom zaskřípělo ostří píly po kůře a vjelo jí do těla. Já nevím, jestli jsem vykřikl, ale to vím, že jsem chtěl zdržovat drvoštěpy, aby dále neřezali, když se ale na mne s podivením dívali, zastydl jsem se, nechal je pracovat, ale utekl jsem do lesa. Celou hodinu jsem bloudil a ustavičně mne ta myšlenka pronásledovala, že mne bříza prosí, abych jí život nekazil. Když jsem se konečně přemohl a na místo došel, byla poražena, ani lístečku se na ní nehýbalo, jako mrtvé tělo ležela. Mne pojala lítost, jako bych byl vraždu spáchal. Kolik dní do mne nic nebylo, ale nezmínil jsem se nikomu, a kdyby právě dnes řeč o tom se nebyla strefila, nebyl bych se nikdy zmínil.“ — „Také se mi jednou podobně vedlo,“ začal svým hlubokým hlasem Beyer. „Měl jsem odvést zvěř do důchodu. Jdu na lov. Tu mi přijde do rány srna. Pěkné zvírátko, jak by je vysoustruhoval. Veselé se ohlíželo po lese a popásalo. Napadla mne lítost; i myslím: nejsi-li blázen, k čemu je to? Střelím, ale ruka se mi trásla, trefil jsem srnu do běhu, sklesla, nemohla utéci. Pes se k ní hnál, já mu ale nedal, cosi mi bránilo nedat jí ublížit. Šel jsem k ní, a nemohu vypovědít, jak bolestně se to zvírátko na mne podívalo, prosebně a žalobně. Vytrhl jsem nůž a vrazil jí do srdce; zatřásly se jí údy, bylo po ní. Já se ale pustil do pláče a od té doby — no, co bych se za to styděl.“ — „Tatínek nechce střelit na srnu,“ rychle vyjel Orlík. — „Dobřes pověděl. Kdykoli mířím, vidím před sebou raněnou srnu, žalobné její oči, bojím se, že chybím, že zvíře poraním; raději nechám tak.“ — „Měl byste jen tu zlou zvěř za střelit a ty dobré zvírátkta nechat, těch je škoda,“ ozval se Vilím,

který skoro slzel. — „Ono není žádné zvíře tak dobré, aby nebylo zlé, jako zase žádné tak zlé není, aby dobré nebylo, jako to u lidí bývá. Je to mýlka, když myslíme, že to zvíře, které má hezkou, mírnou tvář, musí být také dobré, a které se nám nelíbí, že je zlé. Tvářka je mnohdy lhářka ve světě. Bývá tak, že člověk to, co se mu protiví, co ho nedojímá, snáze oželí, ani tak nelituje jako to krásné, co se mu líbí, a proto bývá mnohdy k onomu nespravedliv. Byl jsem jednou před popravou dvou zločinců v Hradci. Ten jeden byl krásný člověk, druhý ale byl ohyzdný, nevlídný, divoký. První zabil svého kamaráda, poněvadž měl domnění, že mu svedl milou. Druhý byl rodič z naší krajiny; šel jsem k němu, když už byl odsouzen, do žaláře, abych se ho zeptal, nepřeje-li si čeho vzkázat domů, že bych mu to milerád vyřídil. Podíval se na mne, divoce se zasmál, pak zaťásl hlavou a povídá: ‚Já vzkázání, pozdravení, komu? Já neznám nikoho.‘ Odvrátil se ode mne, položil tvář do dlaní a chvíli zůstal tak sedět, pak vyskočil, postavil se se založenýma rukama přede mne, ptaje se: ‚Člověče, uděláš mi, oč tě požádám?‘ — ‚Udělám, milerád,‘ povídám a podal jsem mu ruku. V tom okamžení ležela v jeho tváři taková přenáramná bolest, že bych pro něho byl všecko udělal; tvář jeho ztratila všecku odpornost, jen útrpnost vzbuzovala a účastenství. Musel mi dobrě nahlídnout do srdce, poněvadž mi ruku prudce popadl, stiskl a pohnutým hlasem pravil: ‚Kdybyste mně byl před třemi lety takto ruku byl mohl podat, nebyl bych tu. Proč jsme se nepotkali? Proč mne potkávali jen lidé, kteří mne v prach šlapali, kteří si z mé tváře posměch tropili, kteří mne pelyňkem a jedem krmili!“

Matka mne nemilovala, bratr mne vyhnal, sestra se za mne styděla, a ta, o které jsem myslil, že mne má ráda, pro niž jsem život nasadil, za jejíž jediné milé usmání modré z nebe bych byl strhl, pro niž mi tolíkráte líto bylo, že nemám deset životů, abych je obětoval za její lásku, ta si jen blázny ze mne dělala, a když jsem chtěl slyšet z jejích úst, co si všickni povídali, vyštvala mne ze dveří psem,⁴ a divoký ten člověk plakal jako dítě. Za chvíli setřel slze, vzal mne za ruku a tiše doložil: „Až přijdete do maršovského revíru, jděte do Divokého dolu, nad propastí stojí osamělý smrk, tomu doneste moje pozdravení a těm dravým ptákům, co okolo něho lítají, a těm vysokým horám. Pod jeho větvemi spával jsem celá léta, jemu jsem řekl, co nikdo neví, pod ním nebyl jsem takovým bídňým lazarem, byl jsem — Zamlčel se, sedl zase na lavici a víc nepromluvil, ani se na mne nepodíval. Odešel jsem s lítostí od něho; lidé láli, proklínali toho ošklivého, že zaslouží smrt, že mu lotrovství z očí kouká, že nechce ani kněze, ani koho jiného vidět, že na lidi jazyk plazí a že jde k smrti jako na posvícení. Toho krásného litovali, drali se o písničku, kterou složil v žaláři, a každý přál, aby dostal milost, protože zabil jen ze žárlivosti kamaráda, ten ale že z pouhé zlomyslnosti děvče zastřelil, které prý mu nic neudělalo, a že zabíjel lidi. Tak soudí každý podle svého citu; kolik hlav, tolik smyslů; každému oku věc jiná, proto také těžko určovat: tohle je takové a nesmí být jinaké. Bůh jedině zná svět, on nahlíží v nejtajnější skrýše lidského srdce a soudí je; on rozumí mluvě zvířat, před ním je světlý kalíšek každé bylinky, on zná cestičky každého broučka, šum větru řídí se jeho rozkazem, vody prou-

dí, kam on jím vykázal cestu.“ Myslivec se zase zamlčel, dýmka mu byla vyhasla; oko jeho krásně svítilo, obličeji podobal se hornímu údolíčku, osvětlenému mírným svitem podzimního slunce, na němž ale ještě zelena dost i kvítků, byť i na vrších sníh ležel. Všickni se na pana Beyera zahleděli, až se babička ozvala: „Máte pravdu, pane Beyer; milo vás poslouchat jako svatý výklad. Ale čas uložit chasu; váš synek bude od cesty umalen, vy též; zítra si ostatní povíme.“

„To káně mi, Orlíku, dej pro výra, co s ním?“ řekl myslivec, bera ručnici na rameno. — „I s radostí.“ — „My ho k vám časninko ráno donesem,“ prosili chlapci. — „Vždyť musíte do školy.“ — „Zítra odpustila jsem jím školu, aby užili hosta,“ řekla matka. — „No, já moje sojáky nechám také doma, abyste měli dobrý den. Přijďte tedy; dobrou noc! Buďte zdrávi!“ — Přívětivý pan bratr dolňan, jak mu pan Beyer někdy říkal, podal přátele lůru, zavolal Hektora, který se Orlíkovi velmi líbil, a vyšel ze dveří. Ráno než se děti oblékly, stál již Orlík na vorách, s kterými ku břehu připlouli. Po snídaní šel pan Beyer s chlapci do myslivny, babička s Barunkou i Adelkou šly do hospody dát Mílovi spánembohem. Sednice v hospodě byla nabita; matky a otcové loučících se vojáků, kamarádi, sestry i známé tam byli. Ačtě jedni druhým domlouvali, ač i hospodský, i Kristla nestáčeli nalívat, ba i Míla nalívat pomáhal, ačtě i chasa zpívala rozličné vojenské i veselé písni, aby si srdce dodali, přece to všecko nic platno nebylo; ani se žádný neopil, jako když šli k odvodu. Tenkráte si nastrkali zelených chvojí na čepice, výskali rozpuštěle, pili, zpívali, aby zatopili, ohlušili strach a bázeň. Vždyť měl

přece hrstku naděje i ten nejrovnější, ten nejhezčí hoch. Pak jim lichotilo litování děvčat, těšila je láska rodičů, která v takových okamženích jako vroucí proud, ukrytý v lůnu země, na povrch se vyřinuje, pyšnili se úsudky známých: „Oh, ten se nevrátí, takový hoch — urostlý jak sosna — všecek jak by ho ulil — z takových vojáků mají radost.“ Takovými sladkými kapkami mírnila marnost hořký nápoj, který nutná povinnost před ně stavěla; a naopak to, co oslavovalo zdravým, pěkným hochům trpkou tu cestu, to ji ztrpčovalo těm, kterým netřeba míti strachu, kteří si vědomi byli tělesné chyby; mnohý marnivý ji ale zato tak těžce nesl, že by raději vojákem se byl stal, než pokřiky poslouchal: „Nemusí pro tě máma plakat, však na buben přisahat nebudeš, jsi psu do podvazku,“ anebo: „Hochu, dej se k rejtharům, máš nohy jak vůl rohy!“ a podobné žehavky, jimiž je šlehalí. Babička vešla do hospůdky, nešla ale do sednice; neproto, že tam byl vzduch dusný, ale těžké mračno bolesti, které dusilo srdce všech a jako povlak na tvářích se jevilo, to ji zaleklo. Ona cítila, jak těm zarmouceným matkám je, z nichž tu jedna rukama lomila v němé bolesti, tu jiná tiše plakala neb hlasitě si naříkala. Jak je těm děvčatům, které se ostýchají zármutek svůjajevo dáti, a přece bez pláče se podívat nemohou na ty bledé hochy, kteří pitím smutnějšími se stávají, a když zpívat

chtějí, hlasu vynutit nemohou. Ona cítila, jak je těm tatíkům zasmušile za stolem sedícím, kteří o ničem nemluví, na nic ne-přemýšlejíce, nežli kde budoucně vzít náhrady za pracovité hochy, kteří jim byli co pravá ruka, jak bez nich si nestýskat, jak jich čtrnácte let pohřešit. — Babička sedla s dětmi do sadu. Za chvíli tam přišla Kristla, usoužená, uplakaná, bledá jako stěna. Chtěla mluvit, ale na prsou ležel jí kámen a hrdlo měla jak stažené, nemohla slova promluvit. Podepřela se o kmen kvetoucí jabloně. To byla ta samá jabloň, přes niž o Janu věneček házela. Přelítl, a nyní, kde se jí měla vyplnit naděje, že s miláčkem spojena bude, musela se loučit. Přikryla si tvář bílou zástěrkou, pustíc se do hlasitého pláče. Babička jí nebránila. Přišel Míla. Kam se poděla ta květoucí tvář, ta živost očí! Jak by ho z mramoru vytesal. Mlče podal babičce ruku, mlče obejmul milené děvče a vytáhna ze náprší vyšivaný šátek, který každý hoch co důkaz lásky od svého děvčete dostává, utíral jí ním oči. Nepovídali si, jak hluboký jich zármutek, ale když zazněla z hospody sloka písňě:

*Pak až my se rozloučíme,
dvě srdéčka zarmoutíme,*   *dvě srdéčka, čtyry oči
budou plakat ve dne v noci,*

pták. Náš tatínek zastřelil jednou orla.“ — „To si myslím,“ povídal Jan; „já ti ukážu orla a mnoho zvířat, mám je namalované v kníze, co jsem dostal vloni vázaného; pojď se mnou.“ To řka táhl Orla do sednice, kde mu hned knihu ukazoval. Orlovi se zvířata velmi dobře líbila a pan Beyer též s velkou libostí list od listu prohlížel. „To jsi vloni neměl?“ ptal se Jana. „To jsem dostal vázaného od komtesy, a ještě jsem dostal pár holubů od Kristly a králičky od myslivců, a od babičky dvacetník, a od rodičů na šaty!“ chlubil se Jan. — „Ty jsi šťastný hoch,“ začal pan Beyer, dívaje se do knihy, a vida právě lišku, usmál se: „Jako živa; počkej kůže, tobě musím posvítit!“ Vilím myslí, že to platí vymalované, divně se na něho podíval, až pan Beyer s usmáním řekl: „Neboj se, této lišce nic neudělám, ale jedné v horách, která jí je podobná, tu musíme skřípnout, dělá nám mnoho škody.“ — „Snad ji Petr chytne, já s ním byl pasti klást, než jsme odešli,“ mínil Orel. — „I hochu, liška je desetkrát chytřejší než Petr, ta má spády, že by si to člověk ani nepomyšlil, a dokonce byla-li už jednou v pasti, jako ta, co na ni čihám. Mrcha, nalékli jsme na ni pečeni, mínila jsme, že ji musíme dostat; měla hlad, i co neudělala kůže, ukousla si přeraženou nohu a utekla. Teď ji sotva dostanem, škodou člověk zmoudří a liška má věru tolik rozumu jako člověk,“ vypravoval myslivec, ustavičně listy obraceje. „Vždyť se nadarmo neříká, ‚chytrý jako liška,‘“ pravila babička. — „Tu je orel, tu!“ volali chlapci, dívající se na krásného ptáka s roztaženýma křídlama, jak se vrhá na lup. — „Právě takového jsem zastřelil; byl to krásný pták, skoro mi ho bylo líto, ale co dělat, taková příležitost se hned ne-

naskytne člověku. Trefil jsem ho dobře; a to je hlavní věc, jen ne zvíře morít.“ — „To já také říkám,“ ozvala se zase babička. — „Ale že vám není líto té zvěři, pane Beyer, já bych nemohla žádné zvíře zastřelit,“ povídala Barunka. — „Ale zaříznout můžete,“ usmál se pan myslivec, „a co lepší, když zvíře netuší nebezpečenství, jednou ranou padne, anebo když je dříve chytáním uplašíte, přípravami ustrašíte, a pak teprv podřezáte, mnohdy ještě tak nešikovně, že vám polozabité uletí.“ — „My nezařezujem drůbež,“ upírala Barunka, „to Vorša, ta je nelituje, a pak je hned po nich.“ Chvíli ještě bavily se děti se zvířaty, pak je volala matka k večeři. — Jindy vyptávaly se děti pana Beyera na hory, chtěly vědět, zdali nezabloudil do Rybrcoulový zahrádky, a všelicos jiného, tenkráte ptaly se ustavičně jen Orla, poslouchajíce s velikým podivením, když jím mladý chlapec povídal o nebezpečenstvích, co s otcem již přestál, o zvířatech, které zastřelil, když jím popisoval ohromné balvany sněhové, které v horách leží, jak zasypou celé vesnice, takže jako pohřbeny pod nimi jsou, a lidé chtejí-li na povrch, obyčejně komínem ven vylízají a každý od svého stavení cestu klestit si musí. To vše ale Jana neodstrašilo, on si přece jen přál být již v tom stáří, kde by mohl k panu Beyerovi jít. „Až ty budeš u nás, pak mne dá tatínek na výměnu k rýznburskému myslivci, abych i lehčího mysliveckví okusil.“ — „To je škoda, že nebudeš doma,“ mrzel se Jan. — „Nebude se ti stýskat, máme ještě dva mládence, bratr Čeněk je tak velký jako ty a sestra Mařenka bude tě mít ráda,“ pravil Orel. Co zatím děti sedíce na dvorku poslouchaly Orlova vypravování a skrze krystaly, které jím byl přinesl, do

světla nahlížely, poslouchal pan Beyer babičku, vypravující o povodni a o všelijakých novinkách, které se byly za celý rok přihodily. „A rodina mého pana bratra na Rýznburku, zdráva?“ ptal se myslivec. — „I zdráva,“ povídala paní Prošková. „Anuška hodně roste; chlapci chodí na Červenou Hůru do školy, mají tam blíž nežli do města; divno je mi, že tu ještě pan myslivec není; řekl, že se staví vás přivítat, až půjde na čekanou. Byl tu ráno a přinesl mi zprávu ze zámku, že došel z Vídni list. Šla jsem hned do zámku a dověděla se, že je komtese lépe, že snad kněžna na obžinky přijede, as čtrnácte dní zde se zdrží a pak do Florencie odjede. Mám tedy naději, že nám tatínek přes zimu zde zůstane; nevezme prý kněžna komonstvo s sebou. Za kolik let jednou budem zase delší čas pohromadě.“ Dávno byla již paní Prošková tolík nemluvila, dávno tak spokojena nebyla jako ten den, co dostala potěšitelnou novinu, že manžel přijede.

„Chvála Pánubohu, že ta slečinka z té nemoci vyvázla, byla by věčná škoda toho mladého, dobrého stvoření. Všickni jsme prosili Pánabohu, aby jí pomohl; včera tu ještě Cilka Kudrnovic pro ni plakala.“ — „Měla by proč plakat,“ mínila paní Prošková. Pan Beyer ptal se, jak to míněno, a babička vypravovala mu svoji návštěvu v zámku, při čemž ovšem komtese přičtla zásluhu, kterou o dobrobyt Kudrnovic rodiny měla. „Já slyšel,“ ptal se myslivec, že je komteska dcera — „Vtom zaťukal někdo na okno. — „To je pan kmotr, znám ho po ťukání; jen dále!“ hodně hlasitě zavolala paní Prošková. — „Lidé mají zlé huby,“ odpověděla babička na myslivcovu otázku; „a kdo v slunci chodí, stíny ho následují, to jinak není; co na tom, ať je čí je.“ Pan

kmotr rýznburšký vešel do dveří a oba myslivci srdečně se vítali. „Kde jste se zaboval, že tak dlouho nejdete?“ ptala se babička, ouzkostně hodíc okem po ručnici, kterou pan myslivec na hřeb zavěšoval. — „Měl jsem roztomilého hosta, pana správce, přišel pro dříví; prodal si deputát, teď by rád měl napřed zase dříví a chtěl by člověka svádět k partykám. Ten by mi vypadl. Já hned čul, že s něčím podobným jde, poněvadž přišel jak mílius. Ale pověděl jsem mu do pravdy! Také jsem mu dal ťafku za Mílu; toho hocha je mi líto a Kristly též. Dnes ráno stavě se u nich na holbičku, ulekl jsem se, jak vypadá. To má ten safraport —,“ pan myslivec se plácl přes ústa, vzpomena, že sedí u babičky, „na svědomí.“ — „Co se to stalo?“ ptal se Beyer a babička ráda vypravujíc pověděla mu Mílův odvod i přičiny jeho. — „Tak to je na tom světě, kam se člověk obrátí, všude najde trápení a bídu, mezi velkými i malými, a který žádné nemá, ten si je udělá,“ povídal Beyer. — „Neštěstí a bolestí očisťuje se člověk ode všech šlaků jako zlato ohněm. Bez bolesti není radosti. Kdybych věděla jak, pomohla bych ráda tomu děvčeti, ale nemožno. Musí prozatím snášet, jak se dá. Nejhůř jí bude zítra, až Míla odjede.“ — „Tedy zítra už odjede,“ divil se myslivec; „no, toť mají naspěch. Kam přijde?“ — „Do Hradce.“ — „Konáme tedy stejnou cestu, jenže já s plavci na vorech po vodě, a on po zemi.“ — Chlapci přiběhli do sednice, Jan a Vilím ukazovali panu myslivcovi káně, jež byl Orlík zastřelil, Orlík pak otci povídal, že byli u splavu a tam že viděl bláznivou Viktorku. — „Ještě je živa ta osoba?“ divil se pan Beyer. — „Ba ubohá, lépe by jí bylo v zemi, nežli jí na zemi je,“ odpověděla babička.

„Ale schází již, stárne; málokdy je ji slyšet zpívat, leč za světlých nocí.“ — „Ale u splavu přece sedí, kouká do vody, mnohdy přes půlnoc,“ pravil myslivec. „Včera jsem šel okolo ní, trhal a proutí vrbové a házela je do vody; bylo již pozdě. Co tu děláš?“ povídám. Ona nic, ptám se jí podruhé, tu se po mně obrátila, zajiskří očima; myslil jsem, že po mně skočí, ale snad že mne poznala nebo co jí hlavou prolítlo, obrátila se zase k vodě a proutek za proutkem házela přes splav. Někdy s ní nemůže člověk nicohož pořídit. Je mi líto, přál bych jí ukončení toho bídného živobytí, ale kdybych ji neviděl sedět u splavu, kdybych neslyšel, když stojím na čekání, její písničku, chybělo by mi cosi; stýskalo by se mi,“ řekl myslivec, drže káně ustavičně v rukou. — „Když člověk na něco zvykne, těžko odvykat,“ pravil Beyer, klada rozžatou hubku do krátké hliněnky drátované, a když si několikrát pořádně zabafčil, pokračoval: „Ať to již na člověka, zvíře nebo věc. Tak já jsem zvyklý, když jdu na cestu, na tuto dýmku; moje matka z podobné kouřivala, jako bych ji viděl sedět na zápraží.“ — „Cože, vaše matka kouřila?“ s podivením zvolala Barunka. — „V horách ženské mnoho kouří, zvláště staré babičky, jenže místo tabáku bramborovou nať, a dostanou-li, višňový list.“ — „Nemyslím, že je to chutné,“ pravil myslivec, nakuřuje si též, ale do malované porcelánky. — „Tak mám i jistá místa v lese rád,“ začal zase Beyer, „na nichž se vždy mimovolně zastavím, které jsem si zamíloval, že mne upomínají buď na jisté osoby, aneb na milé neb nemilé okolnosti mého života. Kdyby chyběl na těch místech jediný strom, jedený keř, chybělo by mi cosi. Na jednom místě, je to srázná vý-

še, stojí osamělý smrk, je to starý strom, ratolesti jeho se z jedné strany chýlí nad hlubokou propastí, v jejíchž rozpuklinách sem a tam kapradí aneb kříček jalovce roste, a v dole žene se potok přes skaliska a tvoří samé vodopády. Nevím sám, jak se dělo, ale k tomu vždy jsem zabloudil, když mne něco soužilo a nějaké neštěstí mne potkalo. Tak když jsem chodil za mojí ženou a se domníval, že ji nedostanu; rodiče její bránili a později teprv svolili. Tak když mně umřel nejstarší synek, i když mi stará matka zemřela. Vždy jsem vyšel z domu, šel bez cíle, nekoukal se ani vpravo ani vlevo a mimovolně nesly mne nohy do divokého dolu, a když jsem se octnul nad propastí u zasmušilého smrku, když jsem viděl před sebou vrchole hor, jeden nad druhým, jako by ze mne tíže spadla, já se nestyděl plakat. Když jsem drsné tělo stromu obejmula, zdálo se mi, že je v něm život, že rozumí mým žalobám, a ratolesti jeho chvílemi nade mnou zašuměly, jako by se mnou vzdýchaly a povídат mi chtěly o stejných bolestech.“ Beyer se zamlčel, velké jeho oči byly obráceny na světlo na stole hořící, z úst hrnuly se místo slov lehounké obláčky dýmu ke stropu, provázené jeho myslénkami.

„Ba věru, člověku se někdy zdá, jako by ty stromy živy byly,“ řekl rýznburský myslivec. „Vím to ze zkušenosti. Jedenkráte — je tomu již několik let — vykázal jsem stromy k porážení. Hajný nemohl jít, já šel ku kácení dohlížet. Drvoštěpové přijdou a hotují se porazit nejdřív krásnou břízu; ani poskvrnky na ní nebylo, pěkně stála jako panna. Zahleděl jsem se na ni, a tu se mi zdálo — je to k smíchu, ale bylo mi tak —, jako by se mi k nohoum skláněla, ratolestmi jak by mne objímalala, a do uší mi zně-

lo: „Proč chceš usmrtit můj mladý život, co jsem ti udělala?“ Vtom zaskřípělo ostří píly po kůře a vjelo jí do těla. Já nevím, jestli jsem vykřikl, ale to vím, že jsem chtěl zdržovat drvoštěpy, aby dále neřezali, když se ale na mne s podivením dívali, zastydl jsem se, nechal je pracovat, ale utekl jsem do lesa. Celou hodinu jsem bloudil a ustavičně mne ta myšlenka pronásledovala, že mne bříza prosí, abych jí život nekazil. Když jsem se konečně přemohl a na místo došel, byla poražena, ani lístečku se na ní nehýbalo, jako mrtvé tělo ležela. Mne pojala lítost, jako bych byl vraždu spáchal. Kolik dní do mne nic nebylo, ale nezmínil jsem se nikomu, a kdyby právě dnes řeč o tom se nebyla strefila, nebyl bych se nikdy zmínil.“ — „Také se mi jednou podobně vedlo,“ začal svým hlubokým hlasem Beyer. „Měl jsem odvést zvěř do důchodu. Jdu na lov. Tu mi přijde do rány srna. Pěkné zvířátko, jak by je vysoustruhoval. Veselé se ohlíželo po lese a popásalo. Napadla mne lítost; i myslím: nejsi-li blázen, k čemu je to? Střelím, ale ruka se mi trásla, trefil jsem srnu do běhu, sklesla, nemohla utéci. Pes se k ní hnál, já mu ale nedal, cosi mi bránilo nedat jí ublížit. Šel jsem k ní, a nemohu vypovědít, jak bolestně se to zvířátko na mne podívalo, prosebně a žalobně. Vytrhl jsem nůž a vrazil jí do srdce; zatřásly se jí údy, bylo po ní. Já se ale pustil do pláče a od té doby — no, co bych se za to styděl.“ — „Tatínek nechce střelit na srnu,“ rychle vyjel Orlík. — „Dobrěs pověděl. Kdykoli mířím, vidím před sebou raněnou srnu, žalobné její oči, bojím se, že chybím, že zvíře poraním; raději nechám tak.“ — „Měl byste jen tu zlou zvěř zařelit a ty dobré zvířátka nechat, těch je škoda,“ ozval se Vilím,

který skoro slzel. — „Ono není žádné zvíře tak dobré, aby nebylo zlé, jako zase žádné tak zlé není, aby dobré nebylo, jako to u lidí bývá. Je to mýlka, když myslíme, že to zvíře, které má hezkou, mírnou tvář, musí být také dobré, a které se nám nelíbí, že je zlé. Tvářka je mnohdy lhářka ve světě. Bývá tak, že člověk to, co se mu protiví, co ho nedojímá, snáze oželí, ani tak nelituje jako to krásné, co se mu líbí, a proto bývá mnohdy k onomu nespravedliv. Byl jsem jednou před popravou dvou zločinců v Hradci. Ten jeden byl krásný člověk, druhý ale byl ohyzdný, nevlídný, divoký. První zabil svého kamaráda, poněvadž měl domnění, že mu svedl milou. Druhý byl rodič z naší krajiny; šel jsem k němu, když už byl odsouzen, do žaláře, abych se ho zeptal, nepřeje-li si čeho vzkázat domů, že bych mu to milerád vyřídil. Podíval se na mne, divoce se zasmál, pak začásl hlavou a povídá: ‚Já vzkázání, pozdravení, komu? Já neznám nikoho.‘ Odvrátil se ode mne, položil tvář do dlaní a chvíli zůstal tak sedět, pak vyskočil, postavil se se založenýma rukama přede mne, ptaje se: ‚Člověče, uděláš mi, oč tě požádám?‘ — ‚Udělám, milerád,‘ povídám a podal jsem mu ruku. V tom okamžení ležela v jeho tváři taková přenáramná bolest, že bych pro něho byl všecko udělal; tvář jeho ztratila všecku odpornost, jen útrpnost vzbuzovala a účastenství. Musel mi dobře nahlídnout do srdce, poněvadž mi ruku prudce popadl, stiskl a pohnutým hlasem pravil: ‚Kdybyste mně byl před třemi lety takto ruku byl mohl podat, nebyl bych tu. Proč jsme se nepotkali? Proč mne potkávali jen lidé, kteří mne v prach šlapali, kteří si z mé tváře posměch tropili, kteří mne pelyňkem a jedem krmili!‘

Matka mne nemilovala, bratr mne vyhnal, sestra se za mne styděla, a ta, o které jsem myslil, že mne má ráda, pro niž jsem život nasadil, za jejíž jediné milé usmání modré z nebe bych byl strhl, pro niž mi tolíkráte líto bylo, že nemám deset životů, abych je obětoval za její lásku, ta si jen blázny ze mne dělala, a když jsem chtěl slyšet z jejich úst, co si všickni povídali, vyštvala mne ze dveří psem, a divoký ten člověk plakal jako dítě. Za chvíli setřel slze, vzal mne za ruku a tiše doložil: „Až přijdete do maršovského revíru, jděte do Divokého dolu, nad propastí stojí osamělý smrk, tomu doneste moje pozdravení a těm dravým ptákům, co okolo něho lítají, a těm vysokým horám. Pod jeho větvemi spával jsem celá léta, jemu jsem řekl, co nikdo neví, pod ním nebyl jsem takovým bídňím lazarem, byl jsem — Zamlčel se, sedl zase na lavici a víc nepromluvil, ani se na mne nepodíval. Odešel jsem s lítostí od něho; lidé láli, proklínali toho ošklivého, že zaslouží smrt, že mu lotrovství z očí kouká, že nechce ani kněze, ani koho jiného vidět, že na lidi jazyk plazí a že jde k smrti jako na posvícení. Toho krásného litovali, drali se o písničku, kterou složil v žaláři, a každý přál, aby dostal milost, protože zabil jen ze žárlivosti kamaráda, ten ale že z pouhé zlomyslnosti děvče zastrelil, které prý mu nic neudělalo, a že zabíjel lidi. Tak soudí každý podle svého citu; kolik hlav, kolik smyslů; každému oku věc jiná, proto také těžko určovat: tohle je takové a nesmí být jinaké. Bůh jedině zná svět, on nahlíží v nejtajnější skrýše lidského srdece a soudí je; on rozumí mluvě zvířat, před ním je světlý kalíšek každé bylinky, on zná cestičky každého broučka, šum větru řídí se jeho rozkazem, vody prou-

dí, kam on jím vykázal cestu.“ Myslivec se zase zamlčel, dýmka mu byla vyhasla; oko jeho krásně svítilo, oblíčeji podobal se hornímu údolíčku, osvětlenému mírným svitem podzimního slunce, na němž ale ještě zelena dost i kvítků, byť i na vrších sníh ležel. Všickni se na pana Beyera zahleděli, až se babička ozvala: „Máte pravdu, pane Beyer; milo vás poslouchat jako svatý výklad. Ale čas uložit chasu; váš synek bude od cesty umalen, vy též; zítra si ostatní povíme.“

„To káně mi, Orlíku, dej pro výra, co s ním?“ řekl myslivec, bera ručnici na rameno. — „I s radostí.“ — „My ho k vám časninko ráno donesem,“ prosili chlapci. — „Vždyť musíte do školy.“ — „Zítra odpustila jsem jím školu, aby užili hosta,“ řekla matka. — „No, já moje sojáky nechám také doma, abyste měli dobrý den. Přijďte tedy; dobrou noc! Buďte zdrávi!“ — Přívětví pan bratr dolňan, jak mu pan Beyer někdy říkal, podal přátelelům ruku, zavolal Hektora, který se Orlíkovi velmi líbil, a vyšel ze dveří. Ráno než se děti oblékly, stál již Orlík na vorách, s kterými ku břehu připlouli. Po snídaní šel pan Beyer s chlapci do myslivny, babička s Barunkou i Adelkou šly do hospody dát Mílovi spánembohem. Sednice v hospodě byla nabita; matky a otcové loučících se vojáků, kamarádi, sestry i známé tam byli. Ačtě jedni druhým domlouvali, ač i hospodský, i Kristla nestáčili nalívat, ba i Míla nalívat pomáhal, ačtě i chasa zpívala rozličné vojenské i veselé písňě, aby si srdce dodali, přece to všecko nic platno nebylo; ani se žádný neopil, jako když šli k odvodu. Tenkráte si nastrkali zelených chvojí na čepice, výskali rozpustile, pili, zpívali, aby zatopili, ohlušili strach a bázeň. Vždyť měl

přece hrstku naděje i ten nejrovnější, ten nejhezčí hoch. Pak jím lichotilo litování děvčat, těšila je láska rodičů, která v takových okamženích jako vroucí proud, ukrytý v lůnu země, na povrch se vyřinuje, pyšnili se úsudky známých: „Oh, ten se nevrátí, takový hoch — urostlý jak sosna — všecek jak by ho ulil — z takových vojáků mají radost.“ Takovými sladkými kapkami mírnila marnost hořký nápoj, který nutná povinnost před ně stavěla; a naopak to, co oslavovalo zdravým, pěkným hochům trpkou tu cestu, to ji ztrpčovalo těm, kterým netřeba míti strachu, kteří si vědomi byli tělesné chyby; mnohý marnivý ji ale zato tak těžce nesl, že by raději vojákem se byl stal, než pokřiky poslouchal: „Nemusí pro tě máma plakat, však na buben přisahat nebudeš, jsi psu do podvazku,“ anebo: „Hochu, dej se k rejtharům, máš nohy jak vůl rohy!“ a podobné žehavky, jimiž je šlehal. Babička vešla do hospůdky, nešla ale do sednice; ne proto, že tam byl vzduch dusný, ale těžké mračno bolesti, které dusilo srdece všech a jako povlak na tvářích se jevilo, to ji zaleklo. Ona cítila, jak těm zarmouceným matkám je, z nichž tu jedna rukama lomila v němé bolesti, tu jiná tiše plakala neb hlasitě si naříkala. Jak je těm děvčatům, které se ostýchají zármutek svůj najevo dáti, a přece bez pláče se podívat nemohou na ty bledé hochy, kteří pitím smutnějšími se stávají, a když zpívat

chtějí, hlasu vynutit nemohou. Ona cítila, jak je těm tatíkům zasmušile za stolem sedícím, kteří o ničem nemluví, na nic ne-přemýšlejíce, nežli kde budoucně vzít náhrady za pracovité ho-chy, kteří jim byli co pravá ruka, jak bez nich si nestýskat, jak jich čtrnácte let pohřešit. — Babička sedla s dětmi do sadu. Za chvíli tam přišla Kristla, usoužená, uplakaná, bledá jako stěna. Chtěla mluvit, ale na prsou ležel jí kámen a hrdlo měla jak sta-žené, nemohla slova promluvit. Podepřela se o kmen kvetoucí jabloně. To byla ta samá jabloň, přes niž o Janu věneček házela. Přelítl, a nyní, kde se jí měla vyplnit naděje, že s miláčkem spo-jena bude, musela se loučit. Přikryla si tvář bílou zástěrkou, pustíc se do hlasitého pláče. Babička jí nebránila. Přišel Míla. Kam se poděla ta květoucí tvář, ta živost očí! Jak by ho z mra-moru vytěsal. Mlče podal babičce ruku, mlče obejmul milené děvče a vytáhna ze náprsi vyšívaný šátek, který každý hoch co důkaz lásky od svého děvčete dostává, utíral jí ním oči. Nepoví-dali si, jak hluboký jich zármutek, ale když zazněla z hospody sloka písně:

*Pak až my se rozloučíme,
dvě srdéčka zarmoutíme,*   *dvě srdéčka, čtyry oči
budou plakat ve dne v noci,*

objala Kristla prudce svého hocha a štkajíc ukryla tvář na jeho prsou. Píseň ta byla ozvěnou melodie, která i v jich srdečích neustále zněla. Babička vstala, po tváři hrnula se jí slza, také Barunka plakala. Stařena položivší ruku na Milovo rámě, pravila pohnutým hlasem: „Sprovázej a utěš tě Pánbůh, Jakube. Konej, co musíš, rád a nebude ti to přicházet zatěžko. Dá-li Bůh zdaru mému úmyslu, nebude loučení vaše nadlouho. Doufejte. Ty holka, když ho máš ráda, nepřitěžuj mu svým nárkem. Spá nembohem!“ To řkouc udělala Milovi kříž, stiskla mu ruku, rychle se odvrátila, a vezmouc děvčátka za ruce, odcházela k domovu s tím sladkým vědomím, že potěšila zarmoucené. Milenci, do jichž srdcí babiččina slova jako rosička na vadnoucí kvítek padla, k novému životu je vzkřísic, drželi se v obejmoutí pod květoucí jabloní, jejíž květy, od vánku střásané, shúry na ně padaly. Před hospodou zarachotil žebřinový vůz, přijízděje pro vojáky, ze dvora voláno: „Milo! — Kristlo!“ Ale oni to neslyšeli. Drželi se v náručí — což jim bylo do světa, jeden v druhém objímal celý svůj svět. —

Odpoledne rozloučil se i pan Beyer s vlídnými hostiteli. Paní Prošková jak obyčejně naložila otci i synovi plné tašky jídla na cestu. Chlapci dali Orlovi každý něco na památku, Barunka pásku okolo klobouku, Adelce poradila babička, když se jí ptala, co má dát, aby dala růžičku, co dostala od komtesy. „Ale vy jste povídala, že ji budu nosit za pasem, až budu velká,“ pravilo děvčátko. „Je tak pěkná.“ — „To, co ti milo a vzácnou, musíš dát milému hostu, chceš-li ho poctít. Dej mu ji, děvčatům přísluší nejlépe podat kvítko.“ Adelka zastrčila pěknou růžičku Orlovi

za klobouk. „Oh milá Adlo, nevím, jak dlouho ta růžička krásu svoji podrží, Orel je divoký pták, celý den lítá po skalách a vrších, v dešti a větru,“ pravil pan Beyer. Adelka tázavě obrátila očka po Orlovi. „Nestarej se, tatínku,“ řekl chlapec, dívaje se s potěšením na dárek; „však já ji všední den, když budu v horách, dobře uschovám, jen ve svátek se s ní budu honosit, a to mi zůstane vždy pěkná.“ Adelka byla ráda. Žádný netušil, že ona sama je ta růžička, po níž někdy Orlík zatouží, kterou si odnese na sněžné hory a v úkrytu lesním pěstovat a chovat bude k svému potěšení, láска její že bude svit a blaženost jeho života.

KAPITOLA XVI

Bylo již po svatodušních svátcích, jímž babička „zelené“ říkala, snad proto, že májemi z břízy okrášlila celé stavení, vnitř i ze-vnitř, takže i u stolu i v posteli všichni pod zelenem byli. Již bylo i po krásném Božím těle, i po Janu Křtiteli. Slavíček již v kroví nezpíval, vlaštovičky vyváděly mláďata zpod střechy, na peci u koček leželo májové kotě, s kterým se Adelka ráda mazlíla. Černá její slepice vodila již odrostlá kuřátka a Sultán i Tyrl skákali zase noc co noc do vody po myších, což zavdalo starým přadlenám příčinu k povídáčkám, že straší na lánce u Starého bělidla „hastrman“. Adelka chodila s Voršou zavádět Stračku

na pastvu, chodila s babičkou po bylinách aneb seděla vedle ní na dvorku pod lipou, jejíž květy také již babička sušila, a odříkávala jí z knihy. A večer když šly spolu naproti dětem, zašly si přes pole; babička si dohlížela k lenu, ráda se dívala po šírých panských polích, jichž bohaté klasy úprkem žloutly, a když vítr po nich vlnky házel, nemohla z nich ani oka spustit. Říkala Kudrnovi, který obcházeje pole obyčejně k ní se připojil: „Radost je z toho božího požehnání, nedopouštěj, Bože, pohromy!“ — „Ba máme veliká parna,“ říkával Kudrna, obraceje přitom oči po obloze. Když šli okolo hrachu, neopomenul nátrhat Adelce do klínu mladých lusek a vždy upokojil svědomí tím, že by ani kněžna proti tomu nic neměla, „protože má babičku i dětičky ráda“. Barunka nenosila již sestře kousky sladkého dřeva neb sladké smůly, co si buď za krejcar koupila, anebo od děvčat dostala za dělání německých úloh. Jakmile se prodavačka nedaleko školy rozložila s třešněmi, pravidelně každé poledne krejcar za ně utratily. Když šly domů dubinou, sbíraly jahody; Barunka udělajíc z kory březové kabelku, vždy sestře plnou nasbírala, a když jahod nebylo, paděrkovala trávnice a později borůvky a oříšky lískové přinášela. Babička pak přinášela z lesa houby, jež děti dobře rozeznávat učila. Zkrátka, bylo konec července a na začátku srpna měla přijeti paní kněžna i otec, a mimoto těšily se děti, že bude konec škol. Paní Prošková dohlížela již zase celé dni v zámku, aby ani koutečku nezůstalo nevysmejeného, a pan zahradník nohy si mohl uběhat po zahradě, dávaje pozor na každý záhůnek, zdali mu kvítka rostou, jak on chce, přehlížeje trávníky, jestli by přece některá travička bujněji nebyla vy-

hnala, aby ji mohl hned zároveň s druhými sestříhnout, prolízáje keř od keře, zdali tam podélkyně nezapomněly kopřivu, aby ji vytrhl a přes plot hodil. Všude bylo chystání k příjezdu velitelky. Mnozí, jímž příjezd paní užitek přinášel, těšili se na ni; mnozí se mrzeli a správcovic každý den o píd hlavy ponižovali, a když se po dvoře mluvilo „zítra jsou tu“, pan správec tak se snížil, že i na ponížené pozdravení poklasného poděkoval, čehož nikdy v zimě neučinil, když byl první osobou v zámku. Babička přála paní kněžně všecko dobré, modlila se za ni každodenně; kdyby ale s jejím příjezdem nebyl spojen býval i příjezd ze říve, bylo by jí to jednostejné bývalo, vidět ji nebo nevidět. Tenkráte ale babička i paní kněžny sotva dočkat se mohla; měla cosi za lubem, o čem se ale nikomu nezmínila.

Na začátku srpna začínaly pomalu žně a paní kněžna vskutku také hned první dni přijela s celým komonstvem. Slečinka správcovic čekala Italiána, avšak se jí hned doneslo, že ho nechala paní kněžna v hlavním městě. Paní Prošková zářila radostí, děti měly zase svého milého tatínka; babičce se ovšem tvář trochu zasmutila, když neviděla přijíždět s Janem deeru Johanka. Přinesl jí ale list, v němž jí dcera vzkažovala tisícere pozdravení od tety Dorotky i od strýce a vědomost dávala, že pro chu-

ravost strýce přijeti nemůže, poněvadž tetě hospodářství i hlídání chorého nechat nelaskavé by bylo. — Psala, že je ženich její hodný člověk, že je teta srozuměna, aby si ho vzala, a že jím chce o Kateřině svatbu vystrojit, že čekají jen na babičino slovení. „Až budem svoji, jakmile to bude možno, přijedem do Čech, abyste nám dala, mamičko, požehnání a poznala mého Jiřího, jemuž ale Jura říkáme. On také není Čech, je kdesi až z tureckých hranic, ale dobré se s ním srozumíte, já ho naučila česky dříve než Terezka Jana. Ráda bych si byla vzala Čecha, já vím, že by vás to bylo více těšilo, ale co dělat, mamičko, srdce si nedá někdy poroučet, mně se zalíbil ten můj Krobot.“ Tak se list končil. Terezka list předčítala, Jan byl přítomen a povídal si: „Jako bych ji slyšel, tu veselou Hanu, ale hodné děvče, a Jura je pořádný člověk, znám ho, je to první tovaryš u strýce, co Hanu je, a kdykoliv jsem k nim do kovárny vešel, měl jsem radost z Jury. Chlap jak hora a řemeslník aby ho pohledal.“ — „Ale jedno slovo tam bylo, Terezko, tomu jsem nerozuměla, někde tady dole, to mi ještě jednou čti,“ a babička ukazovala v listu na konec. — „To je Krobot, ne?“ — „Co je to, prosím tebe?“ — „To tak přezdívají ve Vídni Chorvátům.“ — „Takové to tedy je. No, Pánbůh jí dej štěstí. Ale kdo by si to pomyslil, z jakých to končin se ti lidičky k sobě dostanou. A Jiří se jmeneje, jako nebožtík její otec!“ S těmi slovy složila babička list, utřela slzu z oka a šla si ho uchovat do přítruhlíčku. Děti byly nevyslovňě blaženy, že měly mileného otce doma. Nemohly se ani dost na něho vynadívat a jeden přes druhého dral se o slovo, chtice otci vypovědít, co se za celý rok zběhlo, což mu ale všecko z listů

matčiných dávno známo bylo. „Ale zůstaneš u nás přes celou zimu, vid' tatínku?“ ptala se Adelka lichotně, hladíc otcí vousy, což bývalo vždy jejím zalíbením. — „A vid' tatínku, až bude s nice, že nás svezeš na těch krásných saních a že na koně rolničky zavěsíš? Pan kmotr z města pro nás jednou poslal v zimě, byli jsme tam s maminkou, babička nechtěla jeti, ale to se jelo a to to zvonilo, každý v městečku vyběhl dívat se, kdo to as jede,“ vypravoval Vilím; otec ale nemohl přijít k odpovědi, protože již zase Jan začal: „Víš-li pak, tatínku, že budu myslivcem? Až vydou ze školy, půjdu k panu Beyerovi do hor a Orel půjde na Rýznburk.“ — „Dobrá, jen se dříve pilně uč ve škole,“ usmál se otec, nechaje chlapci svobodu mínění. Přišli i přátelé, pan myslivec i pan mlynář, vítat milého hosta. Staveníčko se obveselilo; i Sultán s Tyrlem s jakousi neobyčejnou divou radostí se hnali proti Hektoru, jako by mu chtěli povídат novinu. Vždyť je měl pán rád; výprask nedostali od té doby, co kačátka zakousli, a kdykoli mu přišli naproti, pohladil je po hlavě. Babička také povídala, vidouc jich radování, že zvíře dobře si všimne, kdo je má rád, a že si to dlouho pamatuje.

„A je-li pak komteska úplně zdráva?“ ptala se paní myslivcová, přijdouc s dětmi přivítat pana kmotra. — „Povídá se, že je, ale já myslím, že není. Něco ji musí trápit. Ona byla jakživa subtilná, ale nyní jí není než duch a ty oči se již jako z nebe dívají. Plakal bych, když ji vidím, ona je anděl. Však je paní knězna všecka utrápena, a co se komtesa roznemohla, přestaly v našem domě radovánky. Právě před nemocí měla být zasnoubena jednomu hraběti. Je z bohatého rodu, paní knězna je zadobře s jeho rodiči a přeje si prý velmi ten sňatek. — No nevím,“ doložil pan Prošek s nedůvěřivým povrtěním hlavy. — „A co tomu hrabě říká?“ ptaly se ženské. — „Co by říkal, musí být spokojen a čekat, až se děvče uzdraví; a jestli umře, může nosit smutek, má-li ji opravdu rád. — Chce prýjeti za kněžnou do Vlach.“ — „A má slečna hraběte ráda?“ zeptala se babička. — „Kdož to může vědět. Nemá-li jiného v srdeci, mohl by se jí zalíbit, je pěkný člověk,“ odpověděl Jan. — „Však to, jestli se jí jiný lépe nelibí,“ řekl pan mlynář, podávaje panu Proškovi otevřenou pikslu; „proti gustu žádný disputát.“ Bylo to jeho oblíbené přísloví. „Tuhle naše šenkýřka měla by už po svatbě a nechodila by jako pod vodu spuštěná, kdyby jí šlaci nebyli odvedli to, co se jí líbilo,“ dořekl mlynář, bera, když všem podal, i sám šnupec a mžikna přitom stranou po Kristle, která tam také byla.

„Litoval jsem vás oba, když mi to Terezka psala,“ pravil pan Prošek, pohleděv na bledé děvče; „jestlipak se již Míla trochu opravil do svého stavu?“ — „Co má dělat, chudák! Musí, ač mu těžko dost,“ odpověděla Kristla, obrátic se k oknu, aby ukryla slze. — „To věřím,“ ozval se myslivec; „zavřete ptáka třebas do

zlaté klece, les mu bude přece milejší.“ — „Dokonce když tam samička po něm touzí,“ ušklíbl se po straně mlynář. — „Já byl také vojákem,“ začal pan Prošek; úsměv pohrával okolo pěkných úst, když to řekl, a modré jeho oči obrátily se na paní Terezku. Usmála se též, pravíc: „Tys byl hrdina, ty!“ — „Jen se nesměj, Terezko; když jsi chodila se dívat na hradby s tetou Doretkou, jak se exercíruju, plakaly jste obě dvě.“ — „A ty s námi,“ zasmála se paní Terezka. „Tenkráte nám ale žádnému nebylo do smíchu, leda těm, co se na nás dívali.“ — „Musím se přiznat,“ řekl dobrosrdečný hospodář, „že jsem si pranic z toho nedělal, má-li mne kdo za babu nebo hrdinu, — nebyl jsem té cti žádostiv. Celých těch čtrnácte dní, co jsem byl vojákem, provzdychal a proplakal jsem, hrubě nejedl ani nespal, takže mne nebyl než stín, když jsem dostal propuštění.“ — „Tedy jen čtrnácte dní jste byl vojákem — no, to by si nechal Míla líbit, když by se mu počítaly dni za léta,“ řekl mlynář. — „Však bych já se byl netrápil, kdybych to byl napřed věděl, že dobrý přítel jedná o moje vyplacení a bratr že se za mne staví. Přišlo mi to zčistajasna. Bratrovi se vojenský stav líbí a také se všecek všudy lépe k němu hodí nežli já. Nemyslete však, že jsem zbabělec. Kdyby třeba bylo hájit rodinu a domov, byl bych první v řadě. Nu, nejsme všickni lidé stejní, jeden se hodí k tomu, jiný k jinému stavu. Vid' Terezko?“ To povídaje položil pan Prošek ruku na rameno paní Terezky a upřímně se jí podíval do očí. „Ano, ano, Jene, vy patříte jen mezi nás,“ odpověděla babička místo dcery a všickni jí v duchu přisvědčili, znajíce útlocitnou povahu hospodářovu.

Když se přátelé rozcházeli, vklouzla Kristla do babiččiny sednice a vytáhnuvši ze záňadří psaníčko, na jehož pečeti byl odisk vojenského knoflíku, pravila tiše: „Od Jakuba!“ — „No to je hezky, co píše?“ řekla babička, těšíc se spolu s děvčetem. Kristla rozevřela list a pomalu četla: „Má drahá Kristinko! Na stokrát tě pozdravuju a líbám. Ach bože, je to platno! Já bych tě raději jednou opravdu políbil než tisíckrát na papír, ale tři míle cesty leží mezi námi a k sobě nemůžem. Já vím, že ty si kolikrát za den myslíš: Co asi Jakub dělá? Jak se mu as vede? Dělat mám dost co, ale jaké je to dílo, tělo při práci a mysl všecka jinde. Zle se vede. Kdybych byl svoboden, jako je Vítkovic Tonda, snad by se mi vojenský stav zalíbil; kamarádi zvykají a pomalu nebude jim nic těžké. I já se všemu učím, nereptám proti ničemu . . . , ale mne nic netěší a místo přivykání je mi den ode dne krušněji . . . Od svitu do mraku myslím na tebe, má milá holubičko, a kdybych jen věděl, žes zdráva, kdybych jediné pozdraveníčko od tebe dostal, byl bych spokojen. Když stojím venku na stráži a vidím ptáky letět k vaší straně, myslím vždycky, proč nemají mluv, aby ti vzkázání moje vyřídili, aneb raději sám abych byl ptáčkem tím malým slavíčkem, abych k tobě zaletěl.

— Neříká ti babička Proškovic nic? Co tím jen myslila, že nebude snad loučení naše nadlouho? Nevíš? Já si, když mi je nejhůř, vždy na její poslední slova vzpomenu, a jako by Pánbůh do mne vstoupil, tak mne občerství naděje, že ona poradí, jak a co dělat. Ona nemluví nadarmo. Jen mi pár řádečků pošli, abych se potěšil, však ti to někdo napiše; piš mi všecko, rozumíš? Sklidili jste sena za sucha? A co žatva? Tady již začínají sklízet.

Když vidím žence jít do pole, praštíl bych vším a utekl. Prosím tě, nechoď sama na robotu, já vím, oni se tě budou ptát, budou ti dělat těžké srdce — nechoď; a ten darmotlach, ten písák — “

„To je blázen, on se bojí, že bych já snad —,“ zahněvala se Kristla, hned ale četla dále: „— nedal by ti pokoje. Jen se drž Tomše, já ho prosil, aby ti byl pravou rukou. Pozdravuj ho, i Anču. Dojdi také k našim a vyříd jím pozdravení a vaše také že nastokrát pozdravuju i babičku a dětičky i všecky známé a přátele. Měl bych ti ještě tolík co povídат, že by se to ani na takový kus papíru nevešlo, co by s ním Žernovský kopec se potáhl, ale už je čas na stráž. Když v noci chodím na stráži, zpívávám si ‚Vy krásné hvězdičky, což jste vy maličky‘. Zpívali jsme ji spolu vpředvečer, než jsme se rozloučili; tys při ní plakala. Ba bože, těšívaly nás ty malé hvězdičky, těšívaly, ale bůh ví sám, budou-li těsit kdy více. Zůstávej spánembohem!“ Kristla složila list, tázavým okem dívajíc se babičce do tváře. — „No, můžeš mít radost, hodný hoch; vyříd mu pozdravení, aby doufal v Pána boha, že nebylo ještě tak zle, aby nebylo dobře; i jemu slunce vysvítí. Abych ti ale řekla určitě: tak a tak to je, to nemohu, dokud nemám jistoty. Na robotu ale jdi, když bude třeba; ráda bych, abys podala paní kněžně o obžinkách věnec, beztoho že jiná ho nepodá, když budeš chodit na panské, než ty.“

Kristla byla těmi slovy dost potěšena a slíbila ve všem zachovat se dle babiččiny rady. Co se Jan vrátil, tázala se ho babička několikrát, kdy bývá paní kněžna doma, kam vychází, až se pan Prošek podivil. „Babička nebyla nikdy zvědavá dovědít se, co se v zámku děje; zámku pro ni jak by nebylo, a nyní se ptá a zase

ptá. Co chce?“ Ale babička neřekla, tázat se nechtěli, tedy se ničeho nedověděli a přičli zvědavosti.

Za několik dní vyjel pan Prošek s paní a se všemi dětmi do městečka; chtěl jim udělat dobrý den. Vorša a Bětka šly na pole, babička hlídala dům. Sedla s vřetánkem pod lípu na dvorek, jak to býval její způsob. Přemýšlela na cosi, ani si nezpívala, vrťela hlavou chvílemi, zase si na něco přikývla, až konečně jakoby ustanovena si řekla: „Tak to uděláme.“ Vtom viděla jít po stráni dolů okolo pecí na lávku komtesu. Měla bílý šat, na hlavě kulatý klobouk slaměný; lehounce vznášela se po cestě dolů jako víla, nožka její, v atlasovou botku vtěsněna, sotva země se dotýkala. Babička rychle vstala a s velikou radostí ji vítala; ale srdece ji zbolelo, když se podívala děvčeti do tváře bled'ounké, skoro průhledné, v níž ležela taková mírnost a spolu hluboká bolest, že nemohl bez útrpnosti nikdo na ni pohledět.

„Sama, a tak ticho zde?“ ptala se Hortensie, když byla babičku srdečně pozdravila. — „Sama, sama, odjeli mi do městečka. Děti nemohou se otce ani nabažit, když ho tak dlouho neviděly,“ pravila babička, utírajíc fértochem čistou lavičku, dříve než by slečnu k posezení zvala. — „Ba ovšemže dlouho; toho jsem já vinna.“ — „I jakpak, milostslečno, když Pánbůh nemoc dopustí, co si může člověk přitom pomoci. Litovali jsme všickni a modlili se, aby Pánbůh milostslečně zdraví navrátil. Je to velký poklad a člověk si ho teprv váží, když ho ztratí. Bylo by vás škoda, milostslečinko, jste mladinká, a milostivá paní knězna měla by velikou lítost.“ — „Já to vím,“ povzdechla komtesa, kladouc sepnuté ruce na pěkně vázané album, jež si byla na

klín položila. — „Jste bleďounká, milostslečno, co je vám?“ ptala se s velikým účastenstvím babička děvčete, které vedle ní sedělo jako vtělená žalost. — „Nic, babičko,“ odpověděla slečna, nutíc se k úsměvu, který ale právě bolest srdce prozrazoval. Babička netroufala si ptát se víc, ale že slečna není jen tělesně chorá, to pozorovala.

Po chvíli začala se komtesa vyptávat, jak se všem v malém staveníčku dařilo, zdali děti vzpomněly i na ni, což jí babička všecko ráda pověděla, zase navzájem se ptajíc, jak se paní kněžna má a co dělá. „Paní kněžna jela do myslivny,“ odpověděla komtesa; „Já ji prosila, že zůstanu, abych si údolíčko okreslila a vás navštívila. Staví se tu pro mne paní kněžna.“ — „I tot jíako by ji Pánbůh poslal,“ zaradovala se babička; „musím si jít pro čistý fértoch, člověk se od toho pazdeří všecek upráší. Po shovte, milostslečno, hnedlinko se vrátím!“ To dořekši vešla babička do stavení, a netrvalo dlouho, přišla v čistém fértochu a čistém šátku na hlavě i na krku, nesouc s sebou bílý chléb,

med, máslo a smetánku. „Snad by vděk přišlo milost slečně ukrojít si kousek chleba, je včera pečený. Ale sedneme si do sádu, je tam zeleněji. Lípa sice dává stín, já pod ní ráda sedávám, proto již, že tu drůbež okolo sebe vidím hrabat, běhat a se batolit.“ — „Tedy jen zůstaňme zde, dobré se mi sedí,“ vskočila jí do řeči komtesa, odebírajíc přinešená jídla. Neupejpala se praní, ukrojila chleba, jedla i pila; věděla již, že by zamrzelo babičku, kdyby ničehož nepožila. Mezitím ale rozevřela knihu a ukazovala babičce, co nakreslila. „I panebožíčku, totéž celé údolíčko nad splavem, luka, stráně, les, splav, a namoutěvěru, tu je i Viktorka,“ zvolala babička udivená. — „Ona se hodí do té samoty. Potkala jsem ji na stráni, je hrozně sešlá. Což není možná pomoci jí?“ útrpně ptalo se děvče. — „Oh milost slečno, tělu bylo by pomoci; ale což je to platno, když hlavní věc chybí, rozum. Duše její je zbloudilá, co dělá, dělá jako ve snu. Snad je to milost od Pánabohá, že jí vzal paměť na bolest, která zajisté hrozná musela být; kdyby přišla k vědomí, snad by v zoufání i svoji duši utratila, jako — no, Pánbůh jí odpustí, jestli zhřešila, také za to trpěla,“ přetrhla babička svoji řeč, obrátic list. Nové podivení! „Spasiteli, toť je Staré bělidlo, dvorek, lípa — to jsem já, děti, psi, všecíčko; ty můj Ježíši, čeho jsem se to nedočkala. Kdyby to naši viděli!“ přetrženě vykřikovala babička. — „Nezapomenu já nikdy,“ pravila komtesa, „na lidi, kteří mi jsou milí, ale aby mi podoby jich jasněji v duši zůstaly, tváře jejich si vykreslím. Tak i krajiny, kde jsem trávila milé dni, přenáším ráda na papír pro milou památku. A to údolíčko zde je rozkošné. Kdybys k tomu svolila, ráda bych tě, babičko, vymalovala, aby

měly děti památku.“ Babička se začervenala, zakroutila hlavou, namítajíc s upejpáním: „Mne, starou osobu; to by se ani, milostslečno, nehodilo.“ — „Jen nech, babičko, až budeš zase sama doma, přijdu sem a vymaluju tě; udělej to pro vnoučátka, aby měly tvoji podobu.“ — „Když tomu chcete, milostslečno, buďsi tedy,“ odhodlala se babička; „ale za to prosím, aby se toho nikdo nedověděl, řeklo by se, že se babička chytá marnosti. Dokud jsem živa, netřeba jim obrazu; až mne nebude, pak se děj co děj.“ Slečna přivolila. „Ale kde se jen milostslečna tomu naučila, já jsem jaktěživa neslyšela, aby ženská malovala?“ ptala se babička, obrátic opět nový list. — „V našem stavu musíme se mnohým a mnohým věcem učit, abychom věděly, čím dlouhé chvíle ukrátit. Mně se malířství obzvláštně zalíbilo,“ odpověděla slečna. — „Hezká to věc,“ mínila babička, dívajíc se na malovaný obrázek, který do knihy jen vložen byl. Na obrázku byla stromovím porostlá skála, od jejíž paty se odrážely vlny moře. Na skále stál mladý muž, držel v ruce růžové poupe a díval se na moře, na němž v dálí vidět bylo roztažené plachty lodi. — „To také milostslečna dělala?“ ptala se babička. — „Ne, malíř, od kterého jsem se učila malovat, dal mi ten obraz,“ odpověděla slečna polohlasně. — „To je snad on sám?“ — Komtesa neodpověděla, ruměncem polila se jí tvář; povstala. „Zdá se mi, paní knězna že již jede.“ — Babička se dovtípila, ona věděla již, co slečně chybí. Nebyla tu ještě paní knězna. Komtesa se zase posadila a babička po několika výtočkách začala mluvit o Kristle a o Mílovi; svěřila se komtese, že by stranu toho ráda s paní kněznou promluvila. Komtesa pak schválíc její úmysl slíbila

ochotně přimluvit se. Kněžna se vrátila; přišla po stezce, prázdný kočár jel po silnici. Velmi srdečně pozdravila babičku; Hortensii podala kytku řkouc: „Ty miluješ divoké karafiátky! Natrhala jsem je po cestě.“ Komtesa se uklonila, políbila kněžně ruku, kytku zastrčila za pásek. — „To jsou slzičky,“ pravila babička, pohlídnouc na kytku. — „Slzičky?“ divily se dámy. — „Ano, slze Panny Marie. Povídá se tak o tom kvítku. Když Pána Krista Židé na Kalvárii vedli, Panna Maria ho následovala, ačkoliv jí srdce pukalo. Když viděla na cestě krvavé stopy ran Kristových, hořce zaplakala, a z těch slzí Matky boží a krve syna jejího vyrůstaly po cestě na Kalvárii prý takovéto kvítka,“ pravila babička. — „Je to tedy kvítí bolesti a lásky,“ řekla kněžna. — „Milenci netrhají jeden druhému slzičky, myslí, že by museli plakat,“ začala zase babička a podávala paní kněžně sklenici smetany, prosic spolu poníženě, aby přijala zavděk. Paní kněžna babičce neodepřela. „Ty můj bože,“ pokračovala babička v předešlé řeči, „ono je vždy proč plakat, i kdyby slzičky se netrhaly, při lásce bývá hoře i radost. Jestli jsou milenci šťastní, jiní lidé jim pelyňku přisypou.“ — „Drahá kněžno, babička chce také orodovat za neštastné milence, vyslyš ji a prosím tě, drahá kněžno, pomoz!“ Komtesa sepjala ruce a prosebně vzhlédla ku kněžně. — „Mluv, stařenko, já ti již jednou řekla, abys obrátila se ke mně, že ráda vyslyším tvoji žádost; znám tě, že bys neprosila za nehodné,“ řekla kněžna, hladíc bohaté vlasy milené schovánky a dívajíc se přitom přívětivě na babičku. — „To bych se neopovážila, milostivá paní, kdybych věděla, že toho nezasluhuji.“ A babička začala povídat o Kristle a o Mílovi, jak přišel

k odvodu, jediné to zamlčela, že pan správec ustavičně děvče pronásleduje. Nechtěla mu škodit víc, než by třeba bylo. — „To je to samé děvče a ten hoch, co měli s Piccolou hádky?“ — „To samé, milostivá paní.“ — „Je tak hezká, že se o ni mužští derou?“ — „Děvče jak jahoda, milostivá paní; o obžinkách poneše věnec, to ji milostivá paní uvidí. Ovšem bolest krásy nepřidá; když láska děvče trápí, sklopí hned hlavinku jako zvadlý kvítek. Kristly je teď jen stín, ale jediné slovíčko ji vzkřísí, že bude brzičko, jak bývala. Milostslečna je také bled'oučká; ale dá Pán bůh, až uvidí svůj kraj a co srdeci milo, že jí tvářinky rozkvetou jako růžové lístečky,“ dodala babička schválně a na slova „co srdeci milo“ položila takový důraz, že děvče do rozpaku přišlo. Kněžna bystře pohlídla na komtesu, pak na babičku, ale poslední dělala jakoby nic, chtěla jen kněžnu upozornit, o více jí tu nešlo. „Jestli jí na štěstí toho děvčete záleží, bude si dalšího hledět,“ myslila si v duchu. Kněžna po chvilkovém pomlčení vstala, položila ruku na babiččino rameno a pravila svým příjemným hlasem: „O milence se postaráme. Ty ale, stařenko, přijď zejtra v tu dobu ke mně,“ doložila polohlasně. — „Milá kněžno,“ pravila komtesa, berouc knihu pod paži, „babička svolila, abych ji malovala, ale chce, by to zůstalo tajné, dokud je živa. Jak to udělat?“ — „Přijď ty jen do zámku, stařenko, Hortensie tě vymaluje, a obraz zůstane u mne, dokud budeš živa. Vymaluje ti také vnoučata, a ten obraz si necháš ty, babičko, až ti odrostou, abys měla památku.“ Tak rozhodla kněžna, poklonila se přívětivě a vstoupla s Hortensií do kočáru. Babička všec-ka potěšena šla do stavení.

KAPITOLA XVII

Ráno bylo parné; kdekdo, staří mladí pracovali v polích, aby se odvezlo alespoň to, co bylo sžato. Hospodáři noci nastavili můsely, aby stačili svému hospodářství i robotě. Slunce jen pražilo, divže pod jeho žhnoucími požáry zem nepukala. Lidem bylo dušno, kvítí vadlo, ptactvo lítalo při samé zemi, zvířata hledala stín. Od rána již vystupovaly na obloze mráčky, zpočátku maličké jen, šedé, bělavé, sem tam roztroušené, čím dál na den, tím více jich přibývalo, hromadily se, výše postupovaly, srážely se, tvoříce dlouhé šmáhy, barva jejich byla tmavší a tmavší — a k polední hodině byla celá obloha na západě potáhnuta černým těžkým mrakem, který se k slunci táhl. Se strachem dívali se ženci na oblohu, ačkoliv sotva dechu měli, přece se každý do práce hnal, byť i nebyl písář ustavičně křičel a nadával. Byl to již tak jeho zvyk, hulákat, aby nezapomněli lidé, že jim má co poroučet, a měli před ním respekt. Babička seděla na zápraží; ouzkostně dívala se na mračna, která stála již nad stavením. Chlapci s Adelkou hráli za stavením, ale tak horko jim bylo, že by byli ze sebe všecko sházeli a do struhý skočili, kdyby je byla babička nechala. Adelka vždy švítorná, skákavá jak čečetka, zí-

vala, nechtělo se jí do hraní a konečně se jí očka zavřela. Také babička cítila na očích tíži. Vlaštovičky nízce lítaly, ba schovávaly se do hnizd; pavouk, na kterého se babička ráno dívala, jak mouchy oprádá a dáví, zalezl do pavučiny; drůbež stavěla se po dvoře do chladu ve hromádky, psi leželi u nohou babiččiných, a jako by po divém honu bývali, rychle oddychovali, plazice jazyky ven. Stromy stálý nepohnutě, ani lísteček se nehýbal. Pan Prošek s paní přišli ze zámku. „Lidičky, žene se hrozná bouře, je všecko doma?“ ptala se hospodyně zdaleka již. Plátno z bělidla, drůbež, děti, všecko se bralo domů a sklízelo, babička položila na stůl chleb, uchystala hromničnou svíčku, okna se zavřela. Mrtvo bylo, slunce bylo zakryto mrakem. Pan Prošek stál na silnici, rozhlížel se kolem dokola. V lese pod stromem viděl stát Viktorku. Tu prudce zavál větrík, zhluboka zahřmělo, černým mračnem prolítł blesk. „Bože, ta osoba, ona stojí pod stromem!“ řekl Prošek sám sobě a začal na druhou stranu volat a kývat, aby odešla. Viktorka ale při každém zablesknutí zatleskala do rukou a chechtajíc se pana Proška si ani nevšímala. Veliké krúpěje začaly padat, blesky křížovaly se v černých mračnech, hrom začal burácket, bouře rozpustila se s celou zuřivostí. Pan Prošek vešel do stavení. Babička měla rozžatou hromničnou svíci; modlila se s dětmi, které při každém blesku a udeření zbledly. Pan Prošek chodil od okna k oknu, dívaje se ven. Lilo se jako z konve, nebe bylo ustavičně otevřené, blesk za bleskem, hrom za hromem, jako by vzteklice v povětrí lítaly. Okamžení ticho — tu zase modrožluté světlo v oknech se zakmitlo, blesk křížem a délkou projel oblohou a — prásk — prásk —

zrovna nad stavením. Babička chtěla říci „Pánbůh s námi!“, ale slovo jí uvázlo v ústech; paní Prošková chytla se stolu, pan Prošek zbledl, Vorša a Bětka padly na kolena, děti se pustily do pláče. Bouře jako by tím udeřením vztek svůj zchladila, přestávala. Slaběji a slaběji zaznívalo rachocení hromu, mračna se rozcházely, měnily barvu a již zase mezi šedými obláčky prokuvovala modrá obloha. Blesky se ztrácely, přestalo i pršet, bouřka se zatáhla. Jaká to změna venku! Země ještě jako zemdlená odpočívá, údy se jí posud třesou, a slunce dívá se na ni zaroseným ještě, ale zářícím okem; tu a tam vidět ještě na jeho tváři mráček, pozůstatek to vášnivého rozhárání. Tráva, kvítí, všecko jako k zemi přitlučené, po cestách tekou struhy, v potoku voda zkallená, stromy střásaly ze sebe tisíce krůpějí, třptycích se na jich zeleném šatu. Ptáčkové již zase v povětrí krouží, husy a kachny těší se z louží a stružek, kterých jim déšť nadělal, slepice honí se po broucích, jichž se zase dost po zemi hemží, pavouk vylízá ze skrýše, všecko živočišstvo zotaveno spěchá k novému požívání rozkoší, k novému potykání se a vraždění. Pan Prošek vyšel ven, obešel stavení dokola — a tu hle, stará hruška, co svými letorostmi po tolik let střechu přikrývala, byla od blesku roztržštěna. Polovice jí ležela na střeše, polovice schýlena byla k zemi. Nerodila již mnoho let ta stará planá hruška, ovoce její nebylo valné, ale měli ji rádi, poněvadž střechu od jara do zimy zelenem krášlila. Na polích nadělal liják také škody, ale přece si lidé ještě libovali, že není tak zle, hůř že by bylo, kdyby kroupy byly padaly. Odpoledne již zase cestičky vysýchaly, pan otec šel k stavidlu jak obyčejně v pantoflích, babička ho potka-

la, jdouc do zámku. Povídal jí, že mu líják škody trochu nadělal na ovoci, dal babičce šňupnout, zeptal se jí, kam jde, a když slyšel, že do dvora, šel svou cestou a babička také svou. —

Pan Leopold musel dostat rozkaz, aby babičku ku kněžně dovedl, až přijde, poněvadž jí hned bez všelikých rozpaků a roztahů, sotva se v předsíni ukázala, dvéře otevřel do malého salónu, kde kněžna seděla. Kněžna byla samotna. Pobídla babičku, aby se vedle ní posadila, a babička zbolehounek sedala.

„Tvoje prostosrdečnost a upřímnost je mi velice milá; věřím v ni s celou důvěrou a myslím, že mi upřímně řekneš, oč se tě tázat budu,“ začala kněžna. — „Jakpak jinak, milostivá paní, jen se ptejte,“ řekla babička, nemohši si pomyslit, co by kněžna od ní vědět chtěla. — „Tys včera řekla: až slečna do svého kraje přijde a uvidí, co srdeci milo, že jí tváře zrůžoví. Položilas na ta slova důraz takový, že mi bylo nápadno. Mýlila jsem se, či jsi to zúmyslně řekla?“ Kněžna takto mluvík bystře na stařenu hleděla. Babičku to nezmátlo. Chvilku přemýšlela, pak řekla upřímně: „Schválně jsem tak pověděla; co mi na myslí leželo, padlo mi na jazyk; chtěla jsem milostivé paní něco napovědít. Někdy bývá slovo včas a k místu prospěšné,“ odpověděla babička. — „Řekla ti to komtesa?“ pátrala kněžna. — „Bože chraň; milost slečinka není z těch, jak vidím, kteří slze na ulici nosí, ale kdo sám zkusil, rozumí. Nedá se vždy utajit, co člověkem hýbe, já se dovtípila sama.“ — „Čeho jsi se dovtípila, cos slyšela? Pověz mi to, není to zvědavost, ale péče o moje dítě, které miluju jako vlastní, co mne donucuje vědět to,“ úzkostně pravila kněžna. — „Mohu to říci, co jsem slyšela, není to nic zlého, ani jsem se

na smlčení zapánbovat nemusela,“ řekla stařenka a povídala, co slyšela o zasnoubení a nemoci komtesy. „Myšlénka přivádí myšlénku,“ dokládala; „nač se člověk zdaleka dívá, přijde jinak než zblízka, a co hlava, to rozum. Tak milostivá paní, i mně přišlo na mysl, že by snad milostslečna toho pana hraběte nerada si brala, snad jen z povolnosti k milostivé paní. Včera pozorovala jsem milostslečnu, byla bych plakala nad ní; dívaly jsme se na ty pěkné obrazy, co malovala — je to ku podivu —, a tu mi přišel do ruky obrázek, který, jak milostslečna pověděla, učitel její maloval a jí dal. Ptala jsem se, zdali ten hezký pán on sám — starý člověk jako dítě všecko rád ví —, zarděla se jako růže, vstala, neřekla tak ani tak, ale oči se jí zalily. Však mi toho dost bylo, a milostivá paní nejlépe bude vědět, jestli měla stará babička pravdu.“ — Knězna vstala, přecházela po pokoji a jako sama sobě povídala: „Nepozorovala jsem ničeho, vždy veselá, povolná. Nikdy o něm nemluvila.“ — „Inu,“ ozvala se babička na toto hlasité myšlení, „každá nátura jiná. Některý člověk nebyl by šťasten, kdyby každou radost, každou žalost nemohl světu na odiv postavit; jiný nosí ji za ňadry po celičký život a vezme ji s sebou do hrobu. Těžko získat takové lidi, avšak lásku lásku rodí. Mně přichází to s lidmi jako s těmi bylinkami. Pro některou nemusím daleko jít, všude ji najdu, na každé louce, na každé mezi. Pro některou musím do stínu lesa, musím ji hledat pod lístečky, nesmí zatěžko mi přijít lézt přes vrchy a kameny, nesmím se ohlížet po trní a bodláčí, které mi cestu brání. Za to mě bylinka stonásob odmění. Bába kořenářka, co k nám chodí z hor, vždy říká, když nám přináší vonný mech: ,Mnoho prá-

ce mi dá, než ho najdu, ale odslouží se.“ Mech ten voní jako fi-alky, a ta vůně člověku v zimě jaro připomíná. Odpusťte, milostivá paní, já vždycky přijdu z cesty. Chtěla jsem ještě říci, že milostslečna snad proto veselá byla, že měla naději, a nyní, když ji zcela ztratila, že teprv dvojnásob lásku svoji poznává. Bývá tak, že nevíme, co máme, až když to ztratíme.“ — „Děkuju ti za pravdu, stařenko,“ řekla knězna; „jestli já při ní získám, nevím, jen když ona bude šťastna. Tobě bude mít co děkovat, bez tebe nebyla bych na pravou stopu přišla. Nebudu tě déle zdržovat. Zítra chystá se komtesa k malování, přijdě sem i s vnoučaty.“ Těmi slovy propustila knězna babičku, která odnášela v srdci vědomí, že přispěla dobrým slovem ku blahu člověka. Přicházejíc ku stavení potkala se babička s myslivcem; byl všecek polekán, krok chvatný. „Poslyšte, co se stalo!“ pravil pohnutým hlasem babičce. — „Nelekejte mne a povězte rychle, co?“ — „Viktorku zasáhl boží posel!“ — Babička spráskla ruce, nemohla chvíli ani promluvit, až se jí pak dvě slze jako bohaté hráchy z oka vyhrnuly. „Pánbůh ji měl rád, přejme jí věčný pokoj,“ pravila tiše. — „Měla lehkou smrt,“ řekl myslivec. Vtom děti, paní i pan Prošek vyšli ven, a slyšíce od myslivce smutnou novinu, zůstali všickni jako omráčeni. „Vždyť mi bylo před bourkou o ni ouzko, když jsem ji viděl stát pod stromem. Volal jsem, kýval jsem, ale ona se jen smála. Naposled jsem ji tedy viděl. Dobре jí.“ — „A kdo ji našel, kde?“ ptali se. — „Sel jsem,“ řekl myslivec, „když bouřka přestala, po lese dohlídnout, zdali škoda není; přišel jsem až na vrch k srostlým jedlím, víte co stojí nad jeskyňkou Viktorčinou, vidím tam cosi ležet

pod chvojem. Zavolám — ono nic, kouknu vzhůru, kde se ta chvůj vzala, obě jedle na vnitřní straně, jak by jim letorostí i s korou sloupl odhůry až dolů. Odhrnu rychle chvoj, pod ním leží Viktorka, zabita. Hýbám ní, byla už studená. Od ramena až k noze na levé straně šaty spáleny. Nejspíš že měla z bouře radost — ona vždy se smála, když blýskalo —, že vyběhla na vrch, od jedlí je pěkný rozhled, pod ně sedla a tam ji smrt zasáhla.“ — „Jako naši hrušku,“ povídala si babička. „A kam jste ji dali?“ — „Nechal jsem ji odnést do myslivny, je to nejblíže; já jí vystrojím pohřeb sám, ačkoliv přátelé tomu brání. Byl jsem na Žernově, oznámil jsem to. Nemyslil jsem, že ji tak brzy ztratíme. Bude se mi stýskat!“ řekl myslivec. Vtom zazněl k nim z Žernova hlas zvonku. Udělali kříž — začali se modlit. Byl to umíráček za Viktorku.

„Půjdeme se na ni podívat,“ prosily děti rodiče a babičku. — „Až zítra přijďte, až bude ležet v rakvi ustrojená,“ řekl myslivec, pozdravil a smutně odešel. „No, už nebude k nám chodit Viktorka, už nebude více u splavu zpívat; už je v nebi!“ povídaly si děti, odcházejíce k svému zaměstnání, aniž by se byly sa-

mým překvapením ptaly babičky na komtesu. „Ba jistěže v nebi, vždyť zkusila dost na zemi,“ myslila si babička.

Zpráva o Viktorčině smrti roznesla se rychle jako po troubách v celém údolíčku; každý ji znal, každý ji litoval, a proto smrt přál. Zvláště smrt takovou, kteréž prý Bůh jen málo lidem dopřává. Mluvívalo-li se o ní dříve s útrpností, mluvilo se pak s úctou. Když babička druhý den s dětmi do zámku šla, aby se nechaly od komtesy vykreslit a malovat, začala paní kněžna také o Viktorku mluvit. Komtesa slyšíc, jak ji měli v myslivně i v Starém bělidle rádi, slíbila, že obkreslí onen obrázek, jež babička viděla, kde Viktorka pod stromem stojí, pro pana myslivce i pro Proškovic. „Ona by každého ráda potěšila, než odjede, všecky by vás ráda s sebou odvedla,“ usmála se kněžna. — „A kde je lépe než mezi lidmi, kteří nás mají rádi; jaká lepší radost než radost činit jiným?“ řekla babička.

Děti těšily se velice na svoje podobizny — o babiččině nevěděl nikdo —, těšily se i na dary, co jím komtesa slíbila, když budou pokojny, a seděly jako pěny. Babička s radostí dívala se, jak pod umělým štětcem děvčete rysy milených tváří vždy živěji a živěji vystupují, a sama napomínala vnoučata, kdykoli hověly svým návykům. „Posed', Jene, nepřešlápní, aby tě milost slečna dobře trefila. Ty, Barunko, nekrč nos jako králík, k čemupak bys byla. Vilímku, nezdvíhej ustavičně ramena jako husa křídla, když jí vypadne brk.“ Když se Adelka ale tak zapomněla, že ukazováček pravé ruky do úst strčila, to ji babička kárala řkouc: „Styděla se, taková panna, že by si mohla už chleba krájet; já jí musím jednou na něj pepře nasypat.“ Komtesa měla velkou ra-

dost při tom malování a mnohdy se dětem zasmála. Ona vůbec byla den ode dne růžovější; babička mínila, že jí připadá milost-slečna ne jako růžička, ale jako jabloně květ zarůžovělý. Byla i veseléjší, oko měla jasnější a krásně jí svítilo; na každého se mile usmívala, s každým mluvívala jen o tom, co věděla, že ho těší. Někdy zahleděla se na babičku, oko jí zvlhlo, a to odhodila štětec, vzala babiččinu hlavu do svých rukou, líbala jí svraskatělé čelo, hladila bílé vlasy. Jednou shýbla se po její ruce a políbila ji. Toho se babička nenadála, zůstala, jako by ji spařil. „Co děláte, milostslečno, to se pro mne nepatří!“ — „Já vím, co dělám, stařenko, zač ti mám co děkovat, tys byla mým andělem!“ a komtesa klekla k nohoum staré babičky. — „Tedy vás Bůh žehnej a dej vám štěstí, jakého si přejete,“ řekla babička, položíc svoje ruce na čelo klečícího děvčete, čelo bílé, čisté jako list lilie. „Budu se modlit za vás i za paní kněžnu. Je to dokonalá paní!“ —

Pan myslivec stavil se druhý den po bouři na Starém bělidle, oznámil, že se mohou přijít s Viktorou rozloučit. Paní Prošková nemohla vidět umrlce, zůstala doma; paní mlynářka se štítila, anebo jak pan mlynář nešetrně vyzradil, že se bojí, aby se jí v noci nezjevila. Kristla byla na panském, nešel nikdo s dětmi a s babičkou než Mančinka. Na cestě trhaly kvítí a z domácí zahrádky vzaly s sebou rezedky, chlapci vzali svěcené obrázky, co jim babička ze svatoňovské pouti přinesla, babička růženec, Mančinka nesla také obrázky. „Kdo by se toho byl nadál, že budeme strojit pohřeb, viďte?“ povídala paní myslivcová, vítajíc babičku na prahu. — „Jsme tu všickni na čas; ráno vstáváme,

budeme-li večer lehat, nevíme,“ odpověděla babička. Srna přiběhla, strkala oči Adelce do klínu, chlapci myslivcovic a psi obskakovali je. „Kde ji máte ležet?“ ptala se babička vstoupnuvší do síně. — „V zahradním domku,“ odpověděla myslivcová, vzala Anušku za ruku a vedla hosti do zahradního domečku. Domeček, vlastně jen salónek, byl uvnitř chvojem vyložen, uprostřed na marách z neotesaných březových dřevců stála jednoduchá rakev otevřená a v ní ležela Viktorka. Paní myslivcová dala jí bílý rubáš. Čelo ovinula jí věncem ze slziček, pod hlavu ustlála zeleného mechu. Ramena složila jí pod prsa jedno přes druhé, jak je zaživa ráda nosila. Rakev i víko byly otočeny chvojem, u hlavy hořela lampička, u nohou byla v kalíšku svěcená voda a v ní kropáček ze žitných klasů. Paní myslivcová všecko sama ustrojila, přichystala, kolikrát za den v domečku byla, jí to už zevšednělo; ale babička přistoupíc k rakvi udělala kříž nad umrlou, klekla vedle na zem a modlila se. Děti dělaly co ona. „Tak mi povězte, jestli se vám to líbí a jestli jsme to všecko dobře udělali?“ ptala se paní myslivcová starostlivě, když babička od modlení povstala. „Více kvítí ani obrázků nedali jsme, protože jsem myslila, že vy jí budete chtít dát také nějaký dárek s sebou do hrobu.“ — „Dobře jste to udělala, paní kmotra, dobře,“ pochválila babička hospodyně. Paní myslivcová vzala od dětí kvítí a obrázky, kladouc to okolo těla zesnulé. Babička zatočila růženec okolo ztuhlých rukou zemřelé, dívala se jí dlouho do tváře. To nebyla již tvář divoká! Černé, žhavé oči byly zavřeny, svit jejich uhasl. Černý, zcuchaný vlas ležel sčesán a kolem čela co mramor chladného vinul se červený věneček jako páiska lásk-

ky. Na tváři nebylo vidět divoké cukání, co ji v hněvu ošklivou činilo; ale na rtech ležela poslední její myslénka, jako by zalednuta na nich byla umřela, — trpký úsměšek.

„Co tě asibolelo, ty ubohé srdce? Co ti udělali?“ povídala si babička tichým hlasem. „No, už ti nikdo nenahradí, cos utrpěla; kdo je vinen, Bůh ho bude soudit, tys ve světle a v pokoji.“

— „Kovářka chtěla, abychom jí dali pod hlavu tříšky, muž jí ale dal mech; bojím se jen, aby nás lidé nepomluvili a její příbuzní dokonce, že jsme si jí vzali na starost a jen tak ledabylodabylo odbylo,“ starala se paní myslivcová. — „Nic nepomůže malované lůže. Milá paní kmotra, nemějte žádnou starost a nechte lidi mluvit. Po smrti zaobalili by do zlatohlavu, a zaživa se nezeptají: člověče, co je ti? Nechte jí jen tu zelenou podhlavníčku, vždyť patnácte let na jiné nelíhala,“ doslovic vzala babička kropáček, pokropila ji od hlavy do paty třikrát svěcenou vodou, udělala kříž, kázala dětem totéž učinit a tiše opustili zahradní domek. Za Rýznburkem v romantickém údolí u boušínského kostelíčku, jejž někdy Turynský pán za uzdravení své němé dcery vystavěl dal, je hřbitov; tam pochovali Viktorku. Na hrob zasadil jí pan myslivec jedli. „Ta je v zimě v létě zelená, a ona je měla ráda,“ řekl babičce, když o ní mluvili spolu. Nezapomnělo se na Viktorku, ač nezněla víc její ukolíbavka u splavu, ač byla jeskyňka prázdná, jedle poražené; Viktorčino nešťastné jméno znělo v okolí dlouhá léta v smutné písni, kterou složila o ní Bára žernovská.

KAPITOLA XVIII

Komtesa podržela si babičtinu podobiznu a podobizny vnoučat jí odevzdala, z nichž měli rodiče velkou radost, ale babička největší; komtesa znala vložit do těch tváří duši, a bylo pravda, co babička každému, komu je ukazovala — a musely je vidět všecky známé —, říkala: „Jen ústa otevřít a mluvit.“ Mnohdy říkávala po letech, když už vnoučata z domu byly: „Není to ovšem mezi sprostým lidem způsob, aby se dávali malovat, ale nadarmo to není. Já sice dobře pamatuju, jak který vypadá, ale přijdou léta, člověku pamět bledne, podoba se ztrácí z mysli. Pak je radost, když se mohu na ten obrázek podívat.“

Vozily se poslední pšeniční mandele z panských polí. — Po něvadž se vědělo, že paní kněžna dlouho zdržet se nemíní na panství, spěchajíc s komtesou do Itálie, určil pan správec slaveň obžinek ku konci pšeničných žní. Kristla byla nejkrásnější děvče v celém okolí, všecka způsobna; babička dobře hádala, zvolili ji, aby podala paní kněžně věnec. Za dvorcem bylo veliké prostranství dílem travou porostlé, dílem byly na něm vyrovnány vysoké stohy slámy. Na trávník vztýčili chlapci vysokou tyč, okrášlenou chvojem, pentlemi, vlajícími červenými šátky jako praporečky. Mezi chvojem bylo plno polního kvítí a obilních klasů. Okolo stohů udělali lavice, z chvoji besídky vystavěli, okolo okrášleného stromu udupal se mlat k tanci. „Babičko babičko,“ pravila Kristla, „vy jste mne po celý čas těšila, já v slovu vašem jen žila; Mílovi poslala jsem plnou náruč nadějí, máme už obžinky, a posud nevíme, čeho se nadít. Povězte mi, prosím vás, nebyla to jen těšínská jablka, jež jste nám ukazovala, aby chom snáze odvykli?“ — „Bylo by nemoudré chtít vás na ten způsob těsit, bláhové děvče. Co jsem řekla, v tom stojím. Zítra se pěkně přistroj, paní kněžna to má ráda. Beztoho, budu-li živa a zdráva, že se tam přijdu podívat, pak, *když* se mne budeš ptát, budu ti moci povědít pravdu,“ odpověděla babička děvčeti a usmála se. Ovšem, ona věděla, jak se s Míhou ustanovalo, a kdyby nebyla kněžně slíbila mlčet, nebyla by meškala zbavit Kristlu trapného myšlení.

Všickni, kteří chodili na robotu, a chasa ze dvoru shromáždili se druhého dne svátečně ustrojeni na zeleném trávníku. Na vůz naložilo se mandelů trochu, koně samý fábor se připřáhli, jeden z hochů sedl za koně, vrch na mandele sedla pak Kristla a několik děvčat, ostatní mládež seřadila se pár a pár okolo vozu, staří za nimi. Ženci nesli srpy i kosy, ženské srpy a hrábě. Každá za šněrovačkou kytici z klasů, z chrpy a jiných polních kvítků, chlapci okytili si klobouky a čepice. Pacholek práskl bičem, pohnul koně, ženci pustili se do zpěvu a zpívajice ubírali se k zámku. Před zámkem zůstal vůz stát, děvčata slezly, Kristla vzala na červeném šatu položený věnec z klasů, chasa seřadila se za ní a zpívajice vešli do předsíně, kamž kněžna zároveň s nimi vstoupila. Kristla strachem se třásla, studem se zapýřila, se sklopeným okem a zajíkavým hlasem odříkávala paní přání k hojnemu a šťastnému sklizení, přejíc spolu bohatou žeň na budoucí rok a kladouc s poklonou velitelce věnec k nohoum. Ženci zdvihnouce klobouky vyvolávali paní, aby dlouho živa a zdráva byla, začež se jím kněžna přívětivě děkovala, odkazujíc je k jídlu, pití na pana správce. „Tobě ale, milé děvče, jsem za hezké přání a věnec zvláště povděčna,“ pravila Kristle, zavěšujíc si věnec na rámě; „vidím, že všecko v páru a ty sama, zavděčím se ti snad nejlíp, když ti zaopatrím tanečníka!“ Usmála se, otevřela dvěře salónu, a z nich vyšel Míla v selském šatu. „Ježíš Maria, Jakube!“ vykřiklo děvče a bylo by padlo radostným uleknutím překonané na zem, kdyby je byl hoch neuchytíl pod paží. Kněžna vešla tiše do salónu. „Pojďte, pojďte,“ pobízel Míla, „paní kněžna nechce, abychom jí děkovali,“ a když byli venku,

zdvihl plný měsec do výše řka: „To mi dala milostslečna, abych vám rozdělil. Vezmi, kamaráde, a rozděl sám!“ dodal podávaje peníze Tomšovi, který též celý udiven jako všickni ostatní na Mílu se díval. Teprv za zámkem výskli si z plného hrdla a Jakub upřimně svoje děvče objal a vypravoval všem, že svoje vykoupení paní kněžně děkuje. „A babičce,“ dodala Kristla; „kdyby jí nebylo, nebylo by ničeho.“ Šlo se k tanci. Přišli mezi žence i úředníci se svými rodinami, Proškovic, mysliveovic i mlynářovic; babička ale byla nejprvnější, radost nad shledáním dvou milých jí lidí popoháněla ji tam. Kristla i Míla divže ji neobjímal. „Mně neděkujte; já se jen zmínila, paní kněžna pomohla, Pánbůh dal svého požehnání.“ — „Ale vy, babičko,“ hrozila žertem Kristla, „věděla jste včera, že Míla přišel, že je u Václava schován, a neřekla jste!“ — „Nesměla jsem. Ostatně mělo ti moje slovo dostačit, že ho záhy uvidíš. Pamatuj, holka, že trpělivému všecko na dobré vyjde.“

Hudba, výskot, zpěv a smích ozýval se okolo okrášleného stromu. Páni písáři brali k tanci selská děvčata a úřednické deerky nestyděly se vstoupit do kola s chlapci selskými, jedni i druhé libujíce si tanečnice i tanečníky. Hojnost piva, sladké

rosolky, tanec rozohnilo hlavy všech, a když paní kněžna s komtesou podívat se přišla a chasa před ní národní tanec prováděla, dosáhla radost nejvyššího stupně, přestalo všecko ostýchání, čepice, klobouky lítaly do povětrí, každý křičel „Ať je dlouho živa naše paní kněžna!“, pilo a pilo se na její zdraví neustále. Kněžna a komtesa měly radost, promluvily s tím a s onou několik slov; komteska přála také Kristle, když jí ruku líbala, štěstí k sňatku, oslovoila pana mlynáře i myslivce; důvěrně obrátily se k babičce, nad čímž paní správcová zlostí zezloutla i slečinka; nemohlyť vystát babičku, která všecky jejich zámysly překazila. Když ale u stolů sedící tatíkové, majíce hlavy již pod víchy, nadávat začali, nejvíce písářům a panu správci, a když jeden z nich holku popadl, že dá paní kněžně zavdanou, a nadávat začal, když mu Tomeš zbraňoval, nebylo tam paní kněžny více. — Za několik dní po obžinkách odjela s komtesou

do Itálie; komtesa odevzdala před odjezdem babičce krásné granáty pro Kristlu k svatbě.

Babička byla spokojena, všecko se podařilo dle jejího úmyslu. Ještě jedna starost ji tížila, ta byla list Johance dceři. Terezka by to byla také vyřídila, ale ono by to nebývalo takové, jak to chtěla babička. Proto také jednoho dne zavolala Barunku do své sedničky, zavřela, a ukazujíc na stůl, kde byl přichystán arch papíru, inkoust a pero, pravila: „Posad' se, Barunko, budeš psát tetě Johance.“ Barunka se posadila, babička vedle ní, tak aby viděla na papír, a začala diktovat: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ — „Ale babičko,“ namítlá Barunka, „to se tak nezačíná psaní, to musí se nahoru napsat: Milá Johanko!“ — „Nic to, děvečko, tvůj pradědeček i tvůj dědeček vždycky tak psávali a já dětem jinak nepsala. Přijdeš-li k někomu do dveří, tak dáš nejdřív pozdravení. Tedy jen začni: Pochválen buď Ježíš Kristus! Nasto-krát tě pozdravuju a líbám, milá dcero Johanko, a vědomost ti dávám, že jsem chvála Pánu bohu zdráva. Trochu mne sice kašel moří, ale není divu, vždyť budu pomalu počítat mého věku osm křížků. Je to hezký věk, milá dcero, a Bohu zač děkovat, když

ho kdo tak ve zdraví tráví jako já; slyším dobře, vidím, mohla bych si ještě záplatovat, kdyby mně to Barunka neudělala. Na nohy jsem také dost čerstva. Doufám, že i tebe tento list při dobrém zdraví vynatrefí, i Dorotku. Jak jsem z tvého listu vyrozuměla, je strýc nemocen; je mi toho líto, ale doufám, že to nebude dlouho trvat. On často postonává, a říká se: časté stonky nepřivádí zvonky. — Také mi píšeš, že se chceš vdávat, a žádáš moje svolení. Milá dcero, co mohu říci, když jsi už podle srdce svého zvolila, než aby ti dal Pánbůh štěstí a požehnal vás oba, abyste ke cti a chvále boží živi byli a světu prospívali. Proč bych ti bránila, když je Jiří hodný člověk a ty ho ráda máš; nebudu s ním já živa, nýbrž ty. Myslila jsem si ovšem, že alespoň ty Čecha vyvolíš, svůj k svému nejlépe se hodí, ale nebyl ti souzen, nelaju ti. Jsme všickni děti jednoho otce, jedna matka nás živí, a máme se tedy milovati, bysme i krajané nebyli. Pozdravuj Jiřího, a dá-li vám Pánbůh zdraví, až si živnost zařídíte a nic vám překážet nebude, podívejte se k nám. Děti se také již na tetku těší. Dej vám Pánbůh všem zdraví a boží požehnání. Spánembohem!“ Ještě jednou musela Barunka babičce list přečíst, pak ho složily spolu, zapečetily a babička schovala si ho do přítruhlíčku, až by šla do kostela, by si ho sama na poštu dala. —

Několik dní před svatou Kateřinou kvečeru scházela se do hospody mladá chasa, děvčata i chlapci. Celé stavení zevně i vnitru jen se lesklo; okolo dveří věnce z chvoje, za každým obrázkem v sednici zelený struček, záclonky u oken jako sníh a podlaha jako křída. Dlouhý lípopvý stůl, pokrytý bílým ubrusem, a na něm plno rozmarýny, bílých i červených fáborů,oko-

lo něho pak družičky, jak by nasázel růží a karafiátů. Sešly se k vití věnečků. Kristle, mladé nevěstě, která hore stolu v koutku mezi nimi seděla, nejpěknější ze všech. Ona byla zproštěna všech domácích povinností, byla dána pod poručnictví tlampače a starosvaty, kteréžto čestné úřady zastávali jeden vůdce poutníků Martinec a druhý babička. Nemohla to Kristle odeprít, ačkoliv se podobným veřejnostenem vyhýbala. Panímáma zastávala místo staré, na nohy sešlé hospodské a Kudrnová a Cilka přisluhovaly jí. Babička seděla mezi družičkami, a byť i neměla byla co vít ani vázat, byla její pomoc i rada ustavičně potřebná. Nevěsta vázala fábor na krásný prut rozmarýny družbovi a tlampačovi, mladší družička měla na starosti uvití věnečku pro nevěstu, starší pro ženicha, ostatní družičky každá svému mládenci. Z ostatní rozmarýny měly se uvázat proutky s mašlemi pro hosty, ba i koňům, co nevěstu vézt měli, chystala se rozmarýna a fábory na okrášlení hlav a náčiní.

Nevěstino oko zářilo láskou a radostí, kdykoli zapolétlo na statného ženicha, který popocházel okolo stolu s ostatními mládenci, z nichž každý větší svobody měl se svou milou si pohovořit nežli on s nevěstou, na niž jen toužebně chvílemi pohlédl. Nevěstu obsluhoval družba a ženich musel si hledět starší družice. Všem bylo dovoleno být veselými, dovádět, zpívat, dělat vtipy, čehož se ovšem především na tlampači požadovalo, jen nevěsta a ženich nesměli svoji radost příliš ukazovat. Kristla také málo mluvila, seděla s očima sklopenýma na stůl poházený zelenou rozmarýnou. Když pak mladší a starší družice začaly vít svatební věnečky a všickni zpívat počali:

*Kdes, holubičko, lítala,
ach lítala,
žes bílé peříčko zmáchala,
ach zmáchala —*

tu si přikryla oblíčeji bílou zástěrkou a pustila se do pláče. Ženich se na ni skoro úzkostně podíval, řka tlampačovi: „Proč tak pláče?“ — „To víš, ženichu,“ odpověděl mu tento veselé, „radost i žalost v lůžku jednom spějí, proto i mnohdy jedno druhé budí. Jen nech, dnes pláč, zítra radost.“ — Po této úvodní následovala píseň za písni, směšné i vážné po sobě; zpívala se chvála mladosti, krásy a lásky, chvála svobodného stavu junáckého, konečně ale přece mládenci i panny začali prozpěvovat, jak krásný je stav manželský, když se dva milujou jako ty hrdlicky, když svorně žijou jako zrnka v jednom klásku. Do jejich chvalozpěvů se jim ale vždy vmísil posměšný hlas tlampače. Když začali o manželské svornosti, poručil si dokonce sólo sám pro sebe, že prý on jim zazpívá zbrusu novou. „Ode mne samého na světlo vydanou, potmě vytiskněnou,“ dodal. — „Tedy konkrhejte!“ křičeli chlapci, „uslyšíme, co umíte.“ Tlampač postaviv se doprostřed sednice, spustil posměšným hlasem, který mu byl o svatbě tak přirozený jako o pouti vážný:

*Ó andělská radost,
není přes manželskou svornost!*

*Pravím-li: Uvař hrách,
uvaří kroupy;
pravím-li o mase,
uvaří z mouky.*

*Ó andělská radost,
není přes manželskou svornost!*

„Nedáme za písničku i se zpěvákem ani zlámnaného haléře!“ volaly děvčata a hned začaly samy zpívat, aby překazily chlapcům radost, kteří si přáli slyšet pokračování. Při ustavičném zpěvu a žertování uvázaly se kytičky, upletly věnečky, děvčata vstaly od stolu, popadly se za ruce a točíce se v kole zpívaly:

*Už je to uděláno,
už je to hotovy,
koláče jsou napečeny,
věnce jsou uvity.*

A v tom se již také do dveří panímáma přihnala, nesouc s ostatní ženskou čeládkou plné ruce jídel. Pan otec a družba přinášeli pití. Sedlo se zase ke stolu, který pokryt byl namísto rozmarýny vařením a pečivem. Mladenci seděli vedle družic, ženich uprostřed starší družičky a starosvatky, nevěsta uprostřed družby a mladší družičky, která jí také jídlo sama krájela a předkládala, jakož starší družice ženichovi. Tlampač ustavičně stůl obskakoval, nechal se od družic krmit, nechal se od nich i vylát, ony ale mu prominout musely každý žert, byť i hrubý trochu býval. Konečně když se všechny mísy odklidily ze stolu, přinesl tlampač tři mísy na stůl, co dar nevěstě od něho podaný. V první byla pšenice, kterou jí podával s přáním, aby „úrodná“ byla, v druhé bylo trochu popele s prosem smíchaného, který musela nevěsta vybírat, aby se cvičila v „trpělivosti“, a třetí byla mísa „tajná“, celá zakrytá. Nevěsta ovšem neměla být zvědavá, měla přijmout mísu a nedívat se do ní, ale kterápak by to vydržela, i Kristle nedalo to pokoje; zbolehoučka, když ji nikdo nepozoroval, odkryla růžek bílého šatu, jímž mísa přikryta byla, a — frrrr — vrabec tam ukrytý vyletěl do stropu. „Vidíš, milá panno nevěsto,“ pravila babička, klepnouc jí na rameno, „tak to je s tou zvědavostí. Člověk by raději umřel, než aby nezkoumal, co před ním ukryto, a když pod roušku nahlídne, nechytí přece nic.“ Pozdě do noci byla mládež pohromadě, neboť se po jídle tancovalo ještě. Ženich s družbou vyprovázeli starosvatku domů, připomínajíce při rozchodu, že se časně zrána zase dostaví.

Ráno byli obyvatelé údolíčka i Žernova záhy na nohou. Část šla s sebou do kostela, část jen ke stolu a k tanci, a kteří nešli,

nemohli přece zvědavosti odolat podívat se na svatbu, o níž se již kolik neděl mluvilo, jak hlučná bude, a že pojede nevěsta na panském kočáře s panskými koňmi do kostela, že bude mít drahé granáty na krku, vyšivaný bílý fértoch, z růžové dykyt kabátek a barvy oblakové sukni, to všecko věděli již na Žernově dříve snad ještě, než nevěsta na to pomysnila. Oni věděli všecko dopodrobna, mnoho-li a jaké jídla při svatbě budou, v jakém pořádku na stůl přijdou, kolik kusů košíl, kolik kusů peřin, jaké nářadí nevěsta věnem dostala, všecko věděli, jak by jim to byla psala. Na takovou hlučnou svatbu nejít se podívat, nepodívat se, jak nevěstě věneček sluší, mnoho-li slzí vylije, jak hosté ustrojení jsou, nebylo by nikomu ani k odpuštění bývalo. Toť bylo zase kus děje v historii jejich, toť zavdalo látky k řečem na půl léta nejméně — jak toho prominout? —

Když Proškovic a myslivcovic, kteří se byli na Starém bělidle

stavili, k hospodě přišli, museli se na dvorku tlačit nastavěným lidstvem. V hospodě byli již hosté z nevestiny strany shromážděni; pan otec byl vyfintěn, botky se mu leskly jako zrcadlo a v ruce držel stříbrnou pikslu. Byl nevestin svědek. Panímáma byla v hedbáví, pod lalouškem bělely se jí drobné perličky, na hlavě třpytil se jí zlatý čepec. Babička měla též svatební svoje šaty, na hlavě sváteční holubičku. Družičky, mládenci, tlampač nebyli v hospodě, ti šli pro ženicha na Žernov, a nevesty také nebylo v sednici, byla schována v komoře. Najednou se rozlehl na dvorku křik „Už jdou, už jdou!“ a ode mlýna zaznívaly tóny klarinetu, fléten a houslí. Přiváděli ženicha. Mezi diváky nastal šepot. „Dívejte se, dívejte!“ strkal jeden druhého. „Mílova Téra je mladší družičkou, Tichánkovic starší. Inu ovšem, kdyby Tomšová byla svobodná, jiná by nebyla starší družičkou.“ — „Tomáš je ženichův svědek!“ — „A kde je Tomšová, není ji vidět.“

— „Pomáhá nevěstě se strojit. Do kostela ona nepojede, vždyť je na každou chvíli,“ povídaly si ženy mezi sebou. — „No, může chystat nevěsta hned do vínku, však nebude jiná kmotrou, ony jsou nerozdílná ruka.“ — „Toť se ví.“ — „Ale hlehole, rychtář také jde; toť je divná věc, že ho Mílovic pozvali, však byl jen on vinen, že ho odvedli!“ nastalo zase divení. — „Což, rychtář není tak zlý člověk; Lucka ho naváděla, pan správec přisoloval, není divu. Dobře udělal Jakub, to ho nejlépe vytrestal, když mu nesplácí, a Lucku dokonce, ta žlučí pukne.“ — „Vždyť má také po námluvách,“ ozval se jiný hlas. — „Jakpak by to bylo, vždyť jsem o tom neslyšela?“ ozvala se opět jiná. — „Předvčírem, s Josefem Nyvlovic.“ — „Však dávno za ní už chodí.“ — „Bodejť, — jenže ho nechtěla dříve, dokud myslila, že dostane Jakuba.“ — „Ale je to chlapík, ten ženich, sakulajda, milo se na něho podívat.“ — „Krásný šátek mu dala nevěsta, to je pravda, desítka asi naň praskla,“ mínily zase ženské. Takové a podobné hlasy se ozývaly na dvorku, když ženich k prahu přicházel, kde hospodář s plnou sklenicí ho vítal. Když si ženich svoji nevěstu v komoře našel, kde plakat musela, předstoupili před rodiče, tlampač říkal místo nich dlouhou řeč, poděkování to za vychování a prosbu o požehnání. Všecko to plakalo. Když dostali snoubenci požehnání, vzal družba nevěstu pod jednu paži, mladší družičku pod druhou, ženich vzal starší družičku, svědkové připojili se k starosvatce, družice k mládencům a tak pář za párem, jen tlampač v čele všech sám a sám, vystoupil ze stavení, berouce se k vozům a kočárům, které na ně čekaly. Družice točily šátkami, zpívaly, chlapci jim při-

zvukovali, jen nevěsta tiše plakala, chvílemi se ohlídajíc za sebe, kde v druhém voze ženich se svědky a se starosvatkou jel. Diváci se rozběhli a sednice zůstala na chvílkou prázdná, jen stará matka seděla u okna, dívala se za odjíždějícími, modlíc se za dítě, které již tolik let místo její zastávalo a se svatou trpělivostí rozmary její mrzuté snášelo, příčítajíc je pouze její nepřemožitelné, dlouho trvající chorobě. Avšak brzy začaly se stoly sestrkovat, přikrývat, kam se kdo podíval, stála kuchařka aneb ale spoň kuchtička. První osoba ale, které vše svěřeno bylo, to byla mladá Tomšová. Přijala starost zastávat hospodyně mileráda na se, jakož to paní mlynářka při vití věnečků učinila. Když se svatebníci z kostela vrátili, přivítal je hospodář opět na prahu plným pohárem. Nevěsta se převlékla do jiných šatů a sedlo se ke stolu. V čele všech seděl ženich vedle nevěsty, družba staral se o družice, které mu dělaly na svých talířích výsluhu, mimoto mu nejlepší sousta předkládajíce. Tlampač mu také vyčítal, že se má jako „Pánbůh v ráji“. Babička byla též veselá a mnohým vtipným slovem odsekla tlampače, který všude uši nastrkoval, všude se pletl a všude svojí velikou hranatou postavou narazil. Doma by byla babička nedopustila, aby se zrnko hrachu bylo na zem hodilo, ale když začali hosté po sobě házet pšenici a hrachem, i sama hrstku vzala a na ženicha a nevěstu je hodila, pravíc: „Aby je Pánbůh také obsypal božím požehnáním.“ — Však se ten hrách ani pšenice nerozšlapaly; babička viděla dobře, jak ochočení holubi pod stolem to vyzobávají.

Bylo po jídle; mnohá hlava těžká od pití klímalá ze strany na stranu, každý měl před sebou velikou výsluhu vyrovnanou,

a kdo by jí byl si neudělal, zajisté by mu ji byla Tomšová vyrovnanala; hanba by to bylo přijít ze svatby bez výsluhy. Vždyť bylo všeho dost, kdo šel kolem hospody, dostal jíst a pít, všecky ty děti, co přišly „na čumendu“, nesly plné klíny pečiva domů. Po jídle dávaly se nevěstě dary „na kolíbku“ a nevěsta se až lekala, když jí i křízové tolary do klínu padly. Mladencům zase, když přinesli na mísách vodu a bílé ručníky a děvčatům podávali, by si ruce umyly, hodila každá z družic do vody peníz. Žádná se ovšem nechtěla dát zahanbit, proto se lesklo ve vodě jen stříbro; to zase chlapci s družicemi druhého dne protancovali a propili.

Nato šla se nevěsta opět převléknout do jiných šatů, a tak i družice, neboť měl nastat tanec. Babička použila té chvíle a odvedla si domů děti, které hodovaly v Kristinčině sedničce; ona sama musela k svatebníkům se vrátit, neboť později v noci nastalo „čepení“ a při tom jí bylo třeba. Vzala si také z domu čepec, který byla s dcerou Terezkou pro nevěstu koupila, jak to její povinnost co starosvatky byla. Když se už dost vytancovali

všickni a nevěsta sotva dechu popadat mohla, neboť s ní musel každičký tancovat, a kdyby se byl měl jen jednou zatočit, pokývla babička ženám, že je po půlnoci, že patří nevěsta „ženám“. Začaly se trochu hádat, trochu tahat o ni, ženich i družba opírali se proti tomu, aby nevěstu zbavily krásného věnce, ale nic platno, ženy si jí dobyly a odvedly do sedničky. Děvčata za dveřmi zpívaly smutným hlasem, aby si nenechala brát vínek zelený, jak si ho jednou sundat nechá, že se s ním více neshledá.

Ale darmo bylo. Už seděla nevěsta na stoličce, už jí rozplétala Tomšová žíhon, už ležela květinová koruna i zelený věneček na stole a babička chystala čepec s portama. Plakala nevěsta; ale bylo darmo. Ženy zpívaly, výskaly, jen babička zůstala vážná a chvílkami přelítl přes její mírnou tvář blažený úsměv, oko jí zvlhlo, vzpomněla na dceru Johanku, která snad také svatbu slavila. Nevěsta měla čepiček na hlavě, slušel jí výborně, paní mlynářka tvrdila, že v něm vypadá jako „míšeňské jablíčko“. „A nyní půjdeme k ženichovi; která z vás půjde ho poškádlit?“ ptala se babička. — „Ta nejstarší,“ rozhodla panímáma. — „Po-

čkejte, já mu jednu přivedu,“ rychle se ozvala Tomšová, vyběhla ven a přivedla mu starou přadlenu, která v kuchyni umývala. Přehodily jí bílou plachetku přes hlavu, starosvatka ji vzala pod paží a vedla k ženichovi, „aby ji koupil“. Ženich si ji obcházel, prohlížel tak dlouho, až se mu poštěstilo zdvihnout plachetku; viděl starou svraštělou tvář, všecku zapopelenou. Bylo trochu smíchu, ženich nechtěl se k takové nevěstě znát; starosvatka strkala se s ní ze dveří. Přivedla mu druhou. Ta zdála se ženichovi i tlampačovi onačejsí, už ji chtěli koupit, tu ale tlampač rozhodně se ozval: „Eh což, kdo bude kupovat zajíce v pytli!“, zdvihl jí plachetku, a ukázala se jim tlustá tvář paní mlynářky, jejíž černá očka se na tlampače potutelně smála. — „Kupte ji, kupte, dám vám ji lacino,“ šklíbil se pan otec a točil pikslu v prstech, ale zvolna, buď že byla těžká, buď že měl neohebné prsty. — „I mlčte, pantáto,“ smála se tlustá panímáma, „dnes prodal byste, zítra byste rád koupil. Kdo haní, rád má.“ — Do třetice všeho dobrého. Ta třetí byla štíhlá, vysoká postava nevěsty. Tlampač dával za ni starý dantes, ale ženich hned sypal stříbro a dostal ji. Ženy přihrnuly se do sednice, zatáhly kolo, ženicha vzaly mezi sebe a vesele začaly zpívat: „Už je to uděláno, už je to hotovy, nevěsta je očepená, koláče jsou snědený“ atd. Nevěsta patřila ženám. Peníze, které ženich za ni dal, ženy prohodovaly druhý den předpolednem, když se k „stlání postele“ sesly, při čemž ovšem zase bylo mnoho zpěvu a žertu. Tlampač povídal, že „pořádná svatba osm dní trvat má“, a ono to obyčejně při každé hlučné svatbě tak bylo. Vití věnečků před svatbou, svatba, stlání postele, přátelský oběd u nevěsty, druhý zase

u ženicha, propíjení věnečku: a tak se pomalu vypořádal celý týden, než přišli mladí manželé k oddechu, aby mohli říci: „Nyní jsme sami.“

Za několik týdnů po Kristlině svatbě dostala paní Prošková list z Itálie od komorné, v němž jí psala, že komtesa Hortensie sňatek slavit bude s mladým malířem, svým někdejším učitelem, že je všecka blažena, že jako růže zase kvete a paní knězna že je nad ní všecka potěšená. — Babička slyšíc tu radostnou novinu, přikývla hlavou řkouc: „Chvála Pánubohu, všecko se to dobře spořádalo!“

Není účel tohoto spisku vyličovati život mládeže, která okolo babičky žila, aniž chci čtenáře nudit voděním ho od myslivny ke mlýnu a zase zpět malým údolíčkem, v němž panoval vždy stejný život. Mladí dorůstali a dorostli; někteří zůstali doma, vdaly se, oženili a starší ustoupili jim místa, tak jako na dubu starý list upadává, když mladý vyráží. Někteří opustili tiché údolíčko, hledajíce štěstí svoje jinde, jako semínka od větru zavátá, od vody daleko zanešená, by na jiných luzích a březích kořínky svoje založila.

Babička neopustila malé údolíčko, kde našla druhý domov. S klidnou myslí dívala se, jak to vše okolo ní roste a kvete, radovala se nadě štěstím bližního, těšila zarmoucené, pomohla, komu možno bylo pomoci, a když ji vnoučátka jeden po druhém opouštěli, odletujíc jako vlaštovice zpod střechy, pohlížívala za nimi uslzeným okem, těšíc se: „Snad dá Bůh, že se zase shledáme.“ A shledali se zase. Rok co rok přicházeli zase domů se podívat, a tu babička stará zářícím okem se dívala, když jinoši mladí před ní obrazy světa rozkládali, přisvědčovala jich plánům ohnivým duchem malovaným, promíjela pokléškům mladosti, kterých před ní netajili, oni pak, byť je i nevždy zachovali, přece rádi zkušené její rady poslouchali, ctili babiččino slovo i mrav. Vzrostlá děvčata svěřovala babičce svoje tajemství, svoje tajné sny a vzdechy, vědouce, že najdou shovívání a vroucí slovo. Tak i Mančinka mlynářovic u babičky útočiště hledala, když jí pan otec bránil milovat chudého, ale hezkého mládka. Babička dovedla nasadit panu otci „hlavu na pravé topůrko“, jak sám se vyjádřil, a když po letech dcera jeho šťastna byla a živnost pod vedením úsilovného zetě vzkvétala, který pana otce ctil a miloval, říkal vždy: „Babička měla pravdu, za chudým chodí s pokladničkou Pánbůh!“ Děti pak mladých žen milovala babička, jako by její vnoučátka byly; vždyť ji také jinak nejmenovaly než babičko. Také paní knězna, když po dvou letech po Kristliňě svatbě na panství se vrátila, hned babičku k sobě volat kázala, ukazujíc jí s pláčem krásného chlapečka, památku to po komtese, která po roce svého manželství zemřela, zanechajíc zarmoucenému manželi a kněžně to děcko. Babička chovajíc je

skropila hedbávnou pokrývku slzami; tanula jí na mysli mladinká, dobrá, krásná matka jeho, ale kladouc je do náručí kněžně, pravila mírným svým hlasem: „Neplačme, přejme jí nebe, pro ni svět nebyl, proto ji Bůh z něho vzal. Toho má Bůh zvláště rád, koho vezme k sobě, kdy je nejšťastnější! A milostivá paní neosiřela.“

Lidé ani neviděli, jak babička stárne a schází, jen ona sama to cítila. Mnohdy říkala Adelce, z níž se stalo pěkné děvče, ukazujíc na starou jabloň, která rok co rok více schla a spořeji zelenem se odívala: „My jsme si rovny, půjdeme asi zároveň také spát.“ A jednoho jara všecky stromy zelenaly se, jen stará jabloň smutně stála bez listu. Museli ji vykopat a spálit. Babička to samé jaro velice kašlala, nemohla už dojít do městečka do božího kostelíčka, jak říkala. Ruce víc a víc schly, hlava byla jak sníh, hlas slabší a slabší. Jednoho dne rozeslala paní Terezka listy na vše strany, aby se děti sešly. Babička ulehla, nemohla už vřetánko udržet. Z myslivny, ze mlýna, z hospody i ze Žernova chodili kolikrát za den ptát se, jak je babičce; nebylo jí lépe. Adelka se s ní modlivala; musela jí povídат každé ráno, každý večer, jak je v sadu, v zahradě, co dělá drůbež, co Stračka, musela babičce počítat, za kolik dní ještě by měl pan Beyer přijít. „Snad s ním přijde Jan,“ říkávala přitom. Pamět ji opouštěla. Často volávala místo Adelky Barunku, a když jí Adelka připomínala, že není Barunka doma, vzpamatovala se vzdychnouc si: „Baže není, tu já už neuvidím. Je-li pak šťastna?“ A dočkala se jich babička. Přijel pan Prošek a s ním študent Vilím i dcera Johanka; přišel syn Kašpar a z Krkonošských hor přivedl starý

pan Beyer statného mládence Jana; také Orlík přišel z lesnické školy, kamž ho paní knězna dala, poznajíc v něm znamenité vlohy pro lesnictví. Vždyť ho počítala babička také mezi svoje vnuky, poznajíc vzrůstající lásku mezi ním a Adelkou a ušlechtily jeho mrav. Všecky sešli se okolo babiččina lože, nejprvnější ale ze všech byla Barunka, ta přišla zároveň se slavíkem; on se usadil ve svém hnízdečku u babiččina okna. Barunka se ubytovala v babiččině sednici, kde stávalo kdys její lůžko, kde poslouchávaly spolu líbezné zpěvy blízkého zpěváčka, kde ji babička vstávajíc lehajíc žehnala. Byly zase spolu, ty samé tóny k nim zaznívaly, byly to ty samé hvězdičky, na něž se kdysi spolu dívaly, — ty samé ruce spočívaly na hlavě Barunčině, byla to ta samá hlava, ale jiné myslénky se v ní rodily a jinými city byly ty slze vyroněny, které viděla babička nyní téci po tváři své milené vnučky, než ty slzičky, které s usmáním milým utírala z růžového líce, tehdyž kdy ještě děvče v malé postýlce líhalo. Ty zrosily jen, ale nezkalily oči. Babička cítila dobré, že života jejího námále, protož si jako dobrá, moudrá hospodyně všecko v pořádek uvedla. Nejdříve smířila se s Pánem bohem a s lidmi, pak rozdělila svůj malý stateček. Každý dostal památku. Pro každého, kdo k ní přišel, měla milé slovo, každého, kdo ji opouštěl, provázel její zrak, a když i paní knězna s Hortensiiným synem navštívivše ji odcházeli, dlouho se za nimi dívala; ona věděla, že se s nimi na světě více nesetká. I tu němou tvář, kočky a psy, k sobě zavolala, pohladila je a nechala si od Sultána ruku lízat. „Hleďte jich,“ pravila Adelce a služkám; „každé zvíře, když je má člověk rád, je vděčné.“ Voršu ale zavolala k sobě a přikazo-

vala jí: „Až umru, Voršilko — já vím, že to nebude už dlouho se mnou trvat, zdálo se mi dnes v noci, že Jiří pro mne přišel —, až tedy umru, nezapomeň říci to včeličkám, aby vám nepomřely. Ostatní by třebas zapomněli.“ Babička věděla, že Vorša to udělá, poněvadž věřila, nač ostatní nevěřili, a tehdy snadno by udělat opomenuli včas, byť i babičce k vůli udělat chtěli.

Bыло to druhý den kvečeru po návratu dětí, když babička tiše skonávala. Barunka jí předříkávala modlitbu umírajících; babička modlila se s ní, až najednou ústa se nehýbala, oko upřené zůstalo na krucifix nad ložem visící, dech se zatajil. — Plamínek života jejího zhasl, jako zhasíná pomalu dohořívající kahánek, v němž palivo vše stráveno.

Barunka zatlačila jí oči, mladá Milová otevřela okno, „aby duše volnost měla k odletu“. Vorša nemeškajíc mezi plačícími, pospíchala k úlu, který pan otec babičce před kolika roky postavil, a zaklepavši naň, volala třikrát: „Včeličky, včeličky, babička nám umřela!“, pak teprv sedla na lavičku pod bez a pustila se do štkání. Pan myslivec kráčel cestou k Žernovu, aby dal zvonit umíráčkem; sám se nabídl k té službě. Bylo mu ouzko v stavení, musel ven, by se mohl vyplakat. „Stýskalo se mi po Viktorce, jakpak zapomenu babičku,“ povídal si cestou. Když zazněl umíráček, hlásající všemu lidu, že „není více babičky“, zaplakalo celé údolíčko. —

Třetí den ráno, když se pohřební průvod, záležející z velikého množství lidstva, neboť každý, kdo babičku znal, chtěl ji doprovodit ku hrobu, ubíral okolo zámku, rozhrnula bílá ruka těžké záclony u okna a paní kněžna se mezi nimi objevila. Jak dlouho bylo průvod vidět, tak dlouho smutný zrak jejího provázela, až pak záclonu spustíc a hluboce si vzdechnouc zašeptala:

„Šťastná to žena!“

EDIČNÍ POZNÁMKA

Toto vydání Babičky Boženy Němcové
beze změny reedituje text z roku 1979 (ČS).

REDAKCE

300000

NA OKRAJ ILUSTRACÍ VLADIMÍRA TESAŘE K BABIČCE

V roce 1976 bylo v nakladatelství Československý spisovatel rozhodnuto zařadit do edičního plánu nové vydání Babičky Boženy Němcové. V souvislosti s tímto rozhodnutím vynořily se různé úvahy o ilustracích.

Téměř současně odevzdával Vladimír Tesař ilustrační doprovod k obsáhléjšímu svazku edice Bohemia, jímž byla básnická skladba Františka Halase Naše paní Božena Němcová. Byl výsledkem dlouhé a pečlivé přípravy, jejíž součástí se stal i Tesařův letní pobyt v okruhu Ratibořického údolí o prázdninách roku 1976. Chodil po stopách Boženy Němcové a revokoval si zároveň inspirační zdroje jímařového Halasova vyznání Naší paní.

Mnoho kreseb vytvořil Tesař na místě samém, zaujet plně daným tématem i přírodním rámcem jeho dějů, řadu dalších zpracovával pak na podzim ve svém

pražském ateliéru. Přesto však nad výzvou k ilustrování Babičky, již jsme pokládali za pokračování započaté práce, váhal. Důvodem nebyl ani přijatelný roční termín dodání, ani požadovaný počet kreseb. Spíše to byla odpovědnost k nabízenému úkolu, kterým se nepřímo již při práci na Halasovi zabýval, snad i růst intenzity důvěrného vztahu ke krajině, prostředí i dokumentům, jimiž měl nyní výtvarně vyjádřit obsah a doprovodit text klasického díla české literatury. K příslibu pokusit se o požadované ilustrace k Babičce dospěl teprve poté, kdy si začal vyjasňovat možnosti nového, rozdílného přístupu k výtvarnému zpracování tématu, v němž by se mohl zrcadlit současný vztah ke stále živému textu naší národní literatury.

Nemohlo tomu být ani jinak, než že se Vladimír Tesař v létě 1977 opět objevil v krajině mladí Boženy Němcové. Znovu procházel známými místy a znova se plnily umělecky skicáky i volné listy studiemi na dané téma. Pobýval v Náchodě, Ratibořicích, České Skalici; procházel okolní vesnice a snad nejvíce času strávil na Žernovu, který z nadhledu ovládá celé údolí Ratibořic. Po stopách někdejších procesí došel do Svatoňovic i polských Vambeřic, aby v prostředí dnešní podoby těchto míst, stejně jako v tichu Ratibořického údolí i kopcích okolních lesů prožíval pro sebe atmosféru kraje, v němž Božena Němcová trávila své dětství a do něhož se vracela s radostí pro posilu nesnadného života. Je to vskutku básnické prostředí přírody. Měkké pohledy dálky i uzavřené scénérie krajiny stejně jako detaily přírody v podobě zákrutů řeky, solitér stromů i opuštěných kamenů vyzařují dodnes silou bezprostřední inspirace, umocněné představami literárního zpracování i legend a pověstí.

Léto 1977 bylo poznamenáno převážně deštivým počasím. Jen o dva dny minul ilustrátor, který se zdržel pracovními přípravami na své chalupě na Vysočině, velkou vodu, jež bezohledně zaplavila Ratibořické údolí. Vladimír Tesař zastihl jen následky rozbouřeného živlu, kde se voda dotýkala paty Gutfreundova pomníku a vymlela a obnažila kamenné hráze u Viktorčina splavu. Nechal si znova vyprávět, jak děti rybářů zachraňovaly rybí potěr na rozbahněných loukách kolem Starého bělidla. Chodil smutně kolem struh od náhonu, odvádějící bouřlivou vodu do kalné Úpy a kreslil si vyvrácené stromy, vymleté kameny i bahinem zavalené části řečiště, stejně jako snové obrazce odolávajících, raně-

ných kmenů, které byly ověšeny trávou a slámou. I v tomto setkání s následky rozpoutaného vodního živlu, který kdysi Ratibořice prožívaly téměř každoročně, nabídla umělci příroda svou rezavě hnědou tvář valících se vln, jako by chtěla připomenout svou trvalou moc v místech, kde hledal libezný obraz venkovského života.

Ke svědomité přípravě, jíž se Tesař zabýval jak v Praze, tak ve své pracovně v Pasekách na Vysočině, a konečně i za pobytu na Náchodsku, patřily i rozhovory s lidmi. Byl tu však ještě někdo nepřítomný, jehož krok i pohled neustále tušil: Adolf Kašpar.

Tesař si samozřejmě byl vědom, že Kašparovy ilustrace k Babičce, které vznikaly v letech 1901—1902, patřily k jeho začátkům. Ve srovnání s dalšími ilustracemi, např. Jiráskova F. L. Věka (z let 1910—21) a Bratrstva (z let 1928—31), Raisových Západlých vlastenců a jiných, jsou Kašparovy ilustrace k Babičce v pojetí i přednesu někdy ještě rozpačité; upřímností, nadšením, pečlivostí kresby, stejně jako ohlašem zájmu o samo základní dílo Boženy Němcové získaly ale právem srdce čtenářů.

Adolf Kašpar se pochopitelně vypravil do míst „obrázků z venkovského života“ a v duchu dobového sentimentu symbolismu hledal pamětníka Viktorky. Pobýval v „malounké světničce s kuchyňkou . . . zcela pěknou, v 1. poschodí, kde se věnoval pilnému kreslení,“ jak píše ze Žernova (tehdy ještě jako student pražské c. a k. Akademie výtvarných umění) na pohlednici datované 3. srpna 1902 Hedvice Řepkové. V hostinci U Matysů na Žernově sedával tehdy „kvartální piják“, švec, který vyprávěl, že má doma ještě starý šosák po rodičích. Tu-to, jakož i jiné rekvizity se podařilo Kašparovi získat a z pečlivých kresek svědků nedávných dob, především věcí, i z vyprávění vzbuzené fantazie skládal svůj výtvarný doprovod k textu. Kašpar uměl pozoruhodně šetřit časem: jeho přípravné náčrty jsou velmi úsporné, věcné, aby z těchto podkladů mohl doplnit představu čtenářovu o popsaných dějích, zaměřen především na jednotlivé epizody.

Vladimír Tesař, rovněž absolvent pražské Akademie výtvarných umění, přistupoval k ilustracím Babičky jako zralý umělec. Na jeho pojetí mělo jistě vliv i studium scénického výtvarnictví u prof. Fr. Tröstera na Akademii muzických

(3)

(4)

(2)

(1)

- (1) Česká Skalice
- (2) Zlič
- (3) Bažantnice
- (4) Zámek
- (5) Mlýn
- (6) Hospoda
- (7) Pomník
- (8) Staré bělidlo
- (9) Splav
- (10) Žernov

-
- (11) Rýzmburk
(12) Červený most
(13) Červená Hora
(14) Slatina n. Úpou
(15) Boušín

(14)

(15)

(13)

umění v Praze: proto nejen studium detailů, ale i zakomponování ilustrací jako celku do souvislostí velké scény, na níž se odehrává děj Babičky, stalo se podkladem pro rozdílný přístup ke známému tématu knihy. Bylo přirozené, že Vladimír Tesař v lecčems následoval kroky Adolfa Kašpara. Uzavřel přátelství s kronikářem Žernova J. Valáškem, který prožil a zaznamenal dlouhá léta života v dějové skutečnosti dávného příběhu. Jeho vzorný, uzavřený stateček se všemi zachovalými prostorami, v nichž odpočívají staré zemědělské stroje a zařízení, je jako muzeum, v němž se lze stále poučovat o práci i životě dnes již uzavřené historie vesnice. Výtvarně citlivému zraku jevil se ovšem i jako nádherná kulisa pro divadelní představení či filmový nebo divadelní přepis někdejšího prostředí. Ilustrátor čerpal vědomosti ze setkání s dalšími lidmi kraje.

Hledal-li Vladimír Tesař co nejvíce autentických dokladů k ilustracím, včetně ozivení popsaných situací až po místopisné detaily, shromažďoval tak nejen materiál k vlastní ilustrační práci, ale snažil se vyrovnat odpovědně i s ctěnou prací svého předchůdce Adolfa Kašpara. V tomto smyslu srovnával současnou situaci

míst s doklady o minulosti a podle nich upravoval jednotlivé kresby, ať se týkaly detailů nebo celkových pohledů. Tak kupř. zjišťoval, zda byly na stráni před zámkem stromy již v době spisovatelčina mládí, jak vzrostlé mohlo být stromoví v parku, kde přibylo či ubylo stavení, cesta, hráz. Po zjištění, že budova vlevo před hlavním vchodem do zámku byla postavena až za posledního majitele panství, nahradil původní podle skutečnosti vytvořenou kresbu jinou, fantazii doplněnou dvoustranou.

V tomto směru věnoval Vladimír Tesař mnohem více času přípravným studiím než jeho předchůdce. Teprve poté přistoupil k vlastním ilustracím. Tak se stalo, že byl překročen nejen původní, ale i prodloužený termín odevzdání práce až do léta 1978. Ale ani tak nebyla časově splněna hlavní koncepce knihy, založená na dějových dvoustranách. Ilustrace, jejichž společným jmenovatelem je nenásilný, měkký kolorit posouvající představu o lidech, událostech i věcech do polohy tušeného snu. Střídání tužkových kreseb s příjemně hebkými akvarely hledá souznění s rytmem vyprávění. V těchto bodech osobitého přístupu k ilustracím Babičky se myslím Vladimír Tesař nově přiblížil i k vlastnímu textu Boženy Němcové, především k celistvosti jejího vidění, k její touze po harmonickém vztahu člověka a přírody i lidí mezi sebou.

Oldřich Hlavsa

SLUNOV RAT
edice české klasické prózy
a poezie
ilustrovaná řada

Božena Němcová

Babička

Ilustroval Vladimír Tesař. Poznámku na okraj ilustrací Vladimíra Tesaře napsal Oldřich Hlavsa. Typografie Oldřich Hlavsa. Vydal Československý spisovatel v Praze roku 1984 jako svou 5063. publikaci. Odpovědná redaktorka Lenka Šcherbaničová. Výtvarný redaktor Rostislav Vaněk. Technický redaktor Ivan Toman. Vytiskla Severografia, n.p., závod 4, Červený Kostelec. V Československém spisovateli vydání čtvrté. Stran 464. Náklad 100 000 výtisků. 13/31. AA 25,29 (text 12,62, il. 12,67), VA 26,00. 601/22/855. 22-002-84 Kčs 50,—

Bezplatná knižní prémie

MILOSTNÁ POVÍDKA HISTORICKÁ

K legendárním láskám, ale i k humorně skandálním milostným historkám z našich dějin se kdysi soustředil zájem mistrů české prózy A. Jiráska, Z. Wintra, J. Karáska ze Lvovic, K. Schulze, F. Kubky, M. V. Kratochvíla a V. Vančury. Jejich podmanivé příběhy shrnuté v jednom svazku odhalují romantické soukromí velkých českých králů, slasti a strasti princezen a královen i utajované avantýry známých umělců své doby. Od stravujícího žáru velkých vášní planoucích v odlesku ohňů okázalých autodafé středověkého Španělska se nakonec vracíme do Čech rozvrácených třicetiletou válkou, kde se odvíjejí baladické příběhy lásek prostých vojáků. Soubor uzavírá úsměvná povídka I. Olbrachtia Táta, známá ve zfilmované podobě pod názvem Prstýnek.
(Ilustrace Zdeněk Mézl.)

Odběrem nejméně pěti svazků z ročního programu edice získáte bezplatnou knižní prémii Slunovratu. Prémii obdrží odběratel od knihkupce v první polovině následujícího roku na základě předložených kupónů.

ZDE ODSTRŽIHNETE

Kupón na knižní
prémii 1984

Božena Němcová
Babička

22-002-84

13/31

Kčs 50,-